Agatha Christie

Agatha Christie

Spre zero

PROLOG: 19 NOIEMBRIE

Grupul din jurul căminului era aproape în totalitate alcătuit din oameni ai legii sau care aveau legătură cu ea. De faţă se aflau avocatul Martindale, Rufus Lord, K. C.*, tânărul Daniels, care se remarcase în cazul Carstairs, un novice printre ceilalţi avocaţi, domnul Justice Cleaver, Lewis de la firma „Lewis şi Trench”, şi bătrânul domn Treves. Domnul Treves avea aproape optzeci de ani, un octogenar foarte ager şi experimentat. Făcea parte dintr-o faimoasă firmă de avocaţi, fiind cel mai renumit membru al ei, şi se spunea despre el că ştia mai multe poveşti de culise decât oricare om din Anglia, fiind specialist şi în criminologie.

Oamenii fără minte spuneau că domnul Treves ar trebui să-şi scrie memoriile. Domnul Treves ştia mai bine. El îşi dădea seama că ştia prea multe.

Deşi se retrăsese de mult din activitate, nu exista om în Anglia ale cărui păreri să fie mai respectat de colegii de breaslă. Ori de câte ori glasul său subţirel se făcea auzit, se aşternea o tăcere plină de respect.

În momentul de faţă, conversaţia se purta în jurul subiectului unui caz mult discutat care se încheiase în ziua aceea la Old Bailey. Era vorba de o crimă în care inculpatul fusese achitat. Cei de faţă dezbăteau cazul, intervenind cu critici tehnice.

Acuzarea făcuse o greşeală bazându-se pe unul din martorii săi – bătrânul Depleach trebuia să-şi fi dat seama ce şansă enormă dădea apărării. Tânărul Arthur profitase din plin de declaraţia tinerei servitoare. În pledoaria sa de

încheiere, Bentmore expusese foarte corect problema în adevărata ei perspectivă, însă greşeala fusese deja comisă.

Curtea dăduse crezare fetei. Juraţii erau ciudaţi… Niciodată nu ştiai ce vor înghiţi şi ce nu. Însă odată intraţi la o idee, nimeni nu le-o mai scotea din cap. Crezuseră că fata spusese adevărul în legătură cu bara de metal şi cu asta basta! Mărturia medicală fusese pentru ei prea sofisticată. Toţi aceşti termeni lungi şi jargonul ştiinţific… ai naibii de proşti martori, tipii ăia cu ştiinţa lor… Întotdeauna mârâie şi hârâie şi nu pot răspunde la o întrebare simplă, prin da sau nu… Mereu o dau cu „în anumite condiţii asta ar putea avea loc…” şi tot aşa!

Discutau între ei, din aproape în aproape, şi, cum remarcile deveneau tot mai rare şi dezlânate, se instala sentimentul general că ceva lipsea. Capetele se întoarseră unul după altul în direcţia domnului Treves. Căci domnul Treves nu contribuise încă la discuţie. Treptat deveni limpede că adunarea aştepta o vorbă din partea celui mai respectat membru al său.

Rezemat în scaun, domnul Treves îşi lustruia, cu un aer absent, ochelarii. Ceva în tăcerea din jur îl făcu să-şi ridice iute privirea.

— Ei? Spuse el. Ce-a fost asta? M-aţi întrebat ceva?

Tânărul Lewis luă cuvântul.

— Vorbeam despre cazul Lamorne, domnule.

Se opri aşteptând.

— Da, da, spuse domnul Treves. La asta mă gândeam şi eu.

Urmă un „sst” plin de respect.

— Însă mă tem că am luat-o puţin razna cu imaginaţia, continuă domnul Treves, lustruindu-şi mai departe ochelarii. Presupun că asta se datorează înaintării în vârstă. La anii mei, poţi da vina pe vârsta când mintea ţi-o ia razna.

— Da, chiar aşa, domnule, îl aprobă tânărul Lewis, părând însă încurcat.

— Mă gândeam, continuă domnul Treves, nu atât la diversele aspecte juridice care s-au ivit… Deşi au fost

interesante… Foarte interesante… Iar dacă verdictul ar fi fost altul, ar fi existat foarte multe premise pentru recurs. Ba chiar aş crede… Dar mai bine să nu intru în amănunte acum. După cum spuneam, mă gândeam nu la aspectul juridic al problemei ci la… Ei bine, la oamenii implicaţi în acest caz.

Toţi părură destul de uimiţi. Se gândiseră la acei oameni numai sub aspectul credibilităţii lor, sau, altfel spus, ca martori. Niciunul nu se hazardase în a face o speculaţie privitoare la faptul dacă inculpatul fusese vinovat, sau nu fusese, aşa cum se pronunţase curtea.

— Ştiţi, fiinţele umane, spuse domnul Treves gânditor. Fiinţele umane. Tot soiul de tipuri şi mărimi, şi forme. Unele cu cap, majoritatea fără. Au venit din toate părţile, Lancashire, Scoţia… Acel proprietar de restaurant din Italia, iar profesoara aceea de undeva din Vestul Mijlociu al S. U. A. Toţi implicaţi, într-un fel sau altul, în cazul ăsta, şi adunaţi laolaltă, în cele din urmă, într-o sală din tribunalul din Londra, într-o zi mohorâta de noiembrie. Fiecare şi-a adus mica sa contribuţie. Per total, treaba a culminat cu un proces de crimă.

Se opri şi bătu delicat un tam-tam mărunţel pe genunchi.

— Îmi place o poveste poliţistă bună, spuse. Dar, ştiţi, asta s-a început unde nu trebuia! S-a început cu crima. Însă crima e sfârşitul. Povestea începe cu mult înainte… cu mulţi ani în urmĂ. Cu toate cauzele şi evenimentele care aduc. Anumiţi oameni într-un anumit loc, la o anumită oră, într-o anumită zi. Să luăm mărturia acelei mici servitoare… Dacă ajutoarea bucătăresei nu i-ar fi ciupit iubitul, n-ar fi dat cu piciorul întregii sale situaţii ca să se ducă la familia Lamorne şi să fie principalul martor al apărării. Acel Giuseppe Antonelli… Care a venit aici să-şi înlocuiască fratele pentru o lună. Fratele e orb ca o cârtiţă. El n-ar fi văzut ceea ce au văzut ochii ageri ai lui Giuseppe. Dacă poliţistul nu i-ar fi făcut ochi dulci bucătăresei de la nr. 48, el n-ar fi întârziat la rond… Dădu blând din cap:

— Toate converg către un punct dat… Şi apoi, când vine timpul, hop. Ora zero. Da, toate converg către zero…

Repetă:

— Către zero… Trupul i se înfioră uşor.

— Vă e frig, domnule, veniţi mai aproape de foc.

— Nu, nu, refuză domnul Treves. Ăsta-i semn că moartea îmi dă târcoale, cum se spune. Ei bine, trebuie să plec acasă.

Înclină uşor din cap şi ieşi încet, cu paşi siguri, din încăpere.

Urmă un moment de tăcere încurcată, apoi Rufus Lord, K. C., remarcă slab că sărmanul bătrân Treves era pe ducă.

Sir William Cleaver spuse:

— O minte ascuţită… O minte foarte ascuţită… Dar Anno Domini îşi spune în cele din urmă cuvântul.

— Are şi inima slăbită, spuse Lord. Cred că-l poate lăsa în orice moment.

— Totuşi, îşi duce binişor de grijă, fu de părere tânărul Lewis.

În acel moment, domnul Treves urca cu grijă în automobilul său silenţios, marca Daimler. Acesta îl lăsă în faţa unei case, într-o piaţetă liniştită. Un valet plin de solicitudine îl ajută să-şi scoată pardesiul. Domnul Treves intră în bibliotecă, unde ardea un foc înviorător. Dormitorul său era la parter căci, din cauza inimii, nu urca niciodată scări.

Se aşeză în faţa focului şi trase către el corespondenţa.

Mintea îi era încă la cele ce-şi imaginase.

— Chiar acum, gândi domnul Treves, undeva, vreo dramă… Vreo crimă… E în curs de pregătire. Daca aş fi scris vreuna din acele amuzante istorioare cu sânge şi moarte, aş fi început cu un domn vârstnic care stă în faţa focului, deschizându-şi corespondenţa… Mergând, fără să se ştie… Către zero…

Deschise un plic şi privi absent foaia de hârtie pe care o scoase dinăuntru.

Brusc, expresia feţei i se schimbă. Reveni la realitate.

— Vai! Exclamă domnul Treves. E extrem de supărător! De-a dreptul iritant. După atâţia ani! Asta îmi va afecta toate planurile.

Partea întâi

„Deschide uşa şi iată oamenii”

11 ianuarie.

Bărbatul din patul de spital se răsuci uşor şi îşi înăbuşi un geamăt.

Sora de gardă se ridică de la masă şi veni către el. Îi aranjă pernele şi-l mută într-o poziţie mai confortabilă.

Angus MacWhirter scoase un mârâit care ar fi trebuit să însemne mulţumesc.

Era într-o stare de răzvrătire clocotitoare şi de amărăciune.

La ora asta totul ar fi trebuit să se fi sfârşit. El trebuia să fi terminat cu toate! Blestemat să fie afurisitul ăla de copac caraghios care crescuse din stâncă! La dracu cu acei îndrăgostiţi binevoitori care înfruntaseră frigul unei nopţi de iarnă ca să-şi dea întâlnire în vârful stâncii.

Dacă n-ar fi fost ei (şi copacul!) totul s-ar fi terminat… Un plonjeu în apa adâncă şi rece, o scurtă luptă, poate, şi apoi uitarea… Sfârşitul unei vieţi irosite, inutile, deşarte.

Iar acum unde era? Zăcea caraghios într-un pat de spital, cu un umăr rupt şi cu perspectiva de a fi dus în faţa unei instanţe poliţieneşti sub acuzaţia de a fi încercat să-şi curme propria viaţă.

La dracu, era propria lui viaţă, nu-i aşa?

Iar dacă i-ar fi reuşit treaba, ar fi fost îngropat creştineşte, ca unul ce nu fusese întreg la minte!

Nesănătos la cap, nu zău! Niciodată nu fusese mai zdravăn! Iar sinuciderea era cel mai logic şi mai de bun simţ lucru pe care-l putea face un om în situaţia lui.

Complet la pământ, ruinat şi fără slujbă, cu sănătatea permanent şubredă, cu o nevastă care îl părăsise pentru

altul. Fără slujbă, fără bani, fără afecţiune, sănătate sau speranţă, nu era oare sinuciderea singura soluţie posibilă?

Şi acum iată-l în această situaţie absurdă. Cu siguranţă avea curând să fie admonestat de vreun magistrat ipocrit pentru că a făcut un lucru de bun simţ cu un bun ce-i aparţinea lui şi numai lui – viaţa sa.

Sforăi de supărare. Îl apucă din nou febra.

Sora veni lângă el.

Era tânără, cu părul roşu, cu o faţă blândă, oarecum distratată.

— Te doare tare?

— Nu, nu mă doare.

— Am să-ţi dau ceva să dormi.

— Ba n-ai să-mi dai nimic.

— De ce?

— Crezi că nu pot suporta puţină durere şi insomnie?

Fata zâmbi blând, cu un aer uşor superior.

— Doctorul a spus că s-ar putea să ai ceva.

— Puţin îmi pasă ce-a spus doctorul.

Fata îi aranja pătura şi împinse paharul cu limonada mai aproape de el. Ruşinat spuse:

— Îmi pare rău că am fost bădăran.

— Oh, nu-i nimic.

Faptul că proasta lui dispoziţie n-o tulbura deloc, îl supăra. Nimic de genul ăsta nu i-ar fi putut străpunge armura ei de indiferenţă indulgentă. El era pacient, nu om.

Spuse:

— La dracu cu băgăreţii… cu toţi afurisiţii ăştia care se amestecă…

Fata rosti cu reproş:

— Ei, hai, asta nu-i foarte drăguţ din partea dumitale.

— Drăguţ? Drăguţ? Dumnezeule! Ea îi spuse calm:

— Dimineaţă te vei simţi mai bine. Bărbatul înghiţi o înjurătură.

— Voi, surorile! Surorile! Sunteţi inumane, asta sunteţi!

— Înţelege că noi ştim ce e cel mai bine pentru dumneata.

— Tocmai asta-i atât de enervant! Şi la voi, şi la spital. La toată lumea. Amestecul ăsta continuu! Faptul că ştiţi ce e cel mai bine pentru alţii. Am încercat să mă omor. Ştii asta, nu-i aşa?

Fata dădu din cap.

— Nu era treaba nimănui, ci doar a mea, dacă mă aruncam sau nu de pe stâncă. Aş fi terminat cu viaţa. Eram la pământ!

Fata plescăi uşor, ceea ce indica un gen de simpatie abstractă. EI era un pacient. Ea îl alina lăsându-l să se descarce.

— De ce să nu mă sinucid dacă aşa vroiam? Întrebă el.

La întrebarea asta, fata îi răspunse foarte serios.

— Pentru că nu e bine.

— De ce nu era bine?

Îl privi cu îndoială. Nu că ar fi şovăit în crezul ei, însă îi era mult prea greu să-şi explice reacţia.

— Păi… Vreau să spun… E rău să te sinucizi. Trebuie să continui să trăieşti chiar dacă nu-ţi place.

— De ce?

— Ei bine, trebuie să te gândeşti şi la alţii, nu?

— Nu şi în cazul meu. Nu există suflet pe lumea asta care să fi avut de suferit de pe urma morţii mele.

— N-ai nici o rudă? Mamă sau surori sau pe altcineva?

— Nu, am avut o nevastă dar m-a părăsit… Şi bine a făcut! Şi-a dat seama că nu sunt bun de nimic.

— Dar, desigur, ai prieteni.

— Nu, nu am. Nu sunt un om sociabil. Ascultă, soră, am să-ţi spun ceva. Cândva am fost un tip fericit. Am avut o slujbă bună şi o soţie frumoasă. Apoi s-a întâmplat un accident de maşină. Şeful meu conducea maşina, iar eu eram cu el. Mi-a cerut să spun că avea sub treizeci de kilometri la oră când s-a produs accidentul. Nu era adevărat. Avea aproape cincizeci. Nu a murit nimeni, n-a fost nimic de genul ăsta, vroia doar să fie în regulă faţă de cei de la asigurări. Ei

bine, n-am putut să spun ce vroia el. Era o minciună. Eu nu mint.

Sora spuse:

— Cred că ai avut dreptate. Mare dreptate.

— Chiar crezi? Încăpăţânarea mea m-a costat slujba. Şeful meu a fost foarte furios. A avut grijă să nu mai capăt alta. Nevasta mea s-a săturat să mă tot vadă învârtindu-mă fără rost. A plecat cu bărbatul care îmi fusese prieten. Lui i-a reuşit totul în viaţă şi a prosperat. Iar eu am tras targa pe uscat, afundându-mă tot mai mult. Am început să beau. Asta nu m-a ajutat să-mi menţin vreo slujbă. În cele din urmă, chiar doctorul mi-a spus ca n-o să mai fiu în putere, ca înainte. Ei bine, n-aveam pentru ce trăi. Cel mai simplu era s-o termin direct. Viaţa nu-mi mai oferea nimic, nici mie, nici altcuiva.

Tânăra soră murmură:

— Asta nu poţi s-o ştii.

El râse. Acum se simţea mai bine. Încăpăţânarea ei naivă îl amuza.

— Fată dragă, sunt eu de folos cuiva?

— Acum n-o ştii. Dar într-o zi.

— Într-o zi? Nu va fi o altă zi. Am să mă asigur că n-am să dau greş data viitoare.

Ea scutură hotărâtă din cap.

— O, nu, spuse ea.

— De ce nu?

— Ei n-o fac niciodată din nou.

O privi lung. „Ei n-o fac niciodată din nou”. Făcea parte din categoria potenţialilor sinucigaşi. Deschise gura să protesteze puternic, însă onestitatea ei înnăscută îl făcu să se oprească brusc.

Ar face-o din nou? Chiar avea de gând s-o facă din nou?

Dintr-o dată, şi-a dat seama că n-o va face. Fără nici un motiv. Poate ca adevăratul motiv era cel dat de soră. Sinucigaşii nu încearcă din nou.

Cu atât mai hotărât a fost să determine din partea ei o recunoaştere sub aspectul etic.

— În orice caz, am dreptul să fac ce vreau cu propria-mi viaţă.

— Nu… Nu, nu ai.

— De ce, fată dragă, de ce?

Ea roşi. Spuse, jucându-se cu o cruciuliţă de aur ce-i atârna la gât:

— Nu înţelegi. Dumnezeu poate are nevoie de dumneata.

A privit-o lung, luat prin surprindere. Nu dorea să-i tulbure credinţa ei copilărească. Spuse, în bătaie de joc:

— Probabil că, într-o zi, am să opresc un cal care a luat-o razna şi voi salva de la moarte un copil cu părul auriu, nu? Asta e?

Ea a clătinat din cap. Începu să vorbească cu vehemenţă, încercând să exprime ceea ce simţea atât de puternic şi nu-şi putea găsi cuvintele:

— Poate doar o să fii undevA. NefăcândnimiC. Doar prin simpla prezenţă într-un anumit loc, la un anumit moment dat. Oh! Nu pot să exprim ceea ce simt, dar poatE. Poate că doar te vei plimba pe o stradă, într-o zi şi, făcând asta, vei face ceva teribil de importanT. Chiar fără să o ştii.

Mica soră roşcată venea de pe coasta de vest şi câţiva din familia ei aveau „simţul”.

Poate că, vag, văzuse imaginea unui om mergând pe un drum, într-o noapte de septembrie şi astfel salvând o persoană de la o moarte teribilă.

14 Februarie.

Nu era decât o singură persoană în cameră şi singurul sunet ce se putea auzi era scârţâitul peniţei pe hârtie. Nu era nimeni care să citească cuvintele scrise de acea nu şi, chiar dacă ar fi fost, nu şi-ar fi putut crede ochilor. Pentru că ceea ce era scris era planul limpede, perfect detaliat, al unei crime.

Există cazuri când un trup e conştient că e controlat de un creier şi se pune ascultător în slujba acelui ceva străin care-

i controlează acţiunile. Există alte cazuri când o minte este conştientă de faptul că stăpâneşte şi controlează un trup şi îşi duce la îndeplinire scopurile folosindu-se de acel trup.

Personajul care stătea şi scria făcea parte din această ultimă categorie. El era mintea, inteligenţa limpede, controlată. Mintea lui avea un singur gând şi un singur scop – distrugerea altei fiinţe umane. Pentru ca acest scop să poată fi atins, elaborase meticulos o schemă, transpunând-o pe hârtie. Fusese luată în calcul fiecare posibilitate. Treaba trebuia să fie absolut perfectă. Schema, ca toate schemele bune, nu era definitiv bătută în cuie. Existau anumite alternative, la anumite puncte. Mai mult, din moment ce era o minte inteligentă, îşi dădea seama că trebuia lăsat un stoc de inteligenţă pentru neprevăzut. Dar liniile principale erau clare şi fuseseră atent verificate. Ora, locul, metoda, victima…!

Personajul îşi înălţă capul. Cu o mână, apucă foile de hârtie şi le citi cu grijă. Da, treaba era limpede precum cristalul.

Peste chipul grav trecu un zâmbet. Era un zâmbet de dement. Personajul inspiră adânc.

Cum omul a fost făcut după înfăţişarea Creatorului său, aşa exista acum o teribilă imitaţie a bucuriei creatorului.

Da, totul era planificat… se prevăzuse şi se ţinuse seama de reacţia fiecăruia, binele şi răul din fiecare extrase şi aduse în armonie cu un plan drăcesc.

Totuşi, mai lipsea un lucru…

Cu un zâmbet, personajul înscrise o dată… O dată din septembrie.

Apoi, cu un râs, rupse hârtiile în bucăţele, iar bucăţelele le aruncă într-un foc generos. Nu exista nici o neglijenţă. Bucăţelele de hârtie fuseseră distruse una câte una, până la ultima. Acum planul nu mai exista decât în mintea creatorului său.

8 martie.

Superintendentul Battle stătea la masa la care luase micul dejun. Avea maxilarul ieşit înainte într-un mod agresiv şi

citea o scrisoare pe care soţia sa tocmai i-o înmânase, înlăcrimată. Pe chipul său nu se putea citi nici o expresie, căci chipul său nu înregistra niciodată vreo expresie. Era unul sculptat în lemn. Era solid şi durabil şi, într-un fel, impasibil. Chipul superintendentului Battle nu sugerase niciodată strălucire; hotărât, nu părea un om sclipitor, dar avea altă calitate, greu de definit, care îi conferea forţă.

— Asta n-o pot s-o cred, spuse doamna Battle suspinând. Sylvia!

Sylvia era cea mai mică dintre cei cinci copii ai soţilor Battle. Avea şaisprezece ani şi era la o şcoală lângă Maidstone.

Scrisoarea era de la domnişoara Amphrey, directoarea respectivei şcoli. Era o scrisoare clară, amabilă şi extrem de plină de tact. Scria negru pe alb că, de câtva timp, diferite mici furturi puseseră în încurcătură conducerea şcolii, că problema fusese în cele din urmă clarificată, că Sylvia Battle recunoscuse şi că domnişoara Amphrey ar fi vrut să-i vadă cât mai curând pe domnul şi doamna Battle „ca să discute situaţia”.

Superintendentul Battle împături scrisoarea, o puse în buzunar şi spuse:

— Lasă asta în seama mea, Mary.

Se ridică, ocoli masa, o bătu uşurel pe obraz şi spuse:

— Nu te necăji, dragă, totul va fi bine.

Părăsi camera, lăsând în urma sa siguranţă şi linişte.

În acea după-amiază, în salonul modern şi plin de personalitate al domnişoarei Amphrey, Superintendentul Battle stătea cu mâinile lungi şi puternice pe genunchi, înfruntând-o pe domnişoara Amphrey şi reuşind să arate, mai mult ca niciodată, poliţist până în vârful unghiilor.

Domnişoara Amphrey era o directoare foarte reuşită. Avea personalitate – o doză mare de personalitate, era luminată şi mereu la zi, combinând disciplina cu idei moderne de independenţă.

Camera ei era reprezentativă pentru spiritul din Meadway. Totul avea culoarea liniştitoare a fulgilor de ovăz… Existau vaze mari cu narcise galbene şi boluri cu lalele şi zambile. Câteva copii reuşite din Grecia antică, două piese de sculptură modernă avangardistă, două tablouri ale unor maeştrii italieni timpurii. Pe pereţi, în mijlocul tuturor acestora, se afla domnişoara Amphrey însăşi, îmbrăcată într-o nuanţă de un albastru petrol, cu o faţă inteligentă, sugerând un ogar conştiincios şi cu nişte ochi albaştrii, limpezi, care priveau serios din spatele lentilelor groase.

— Important este, spunea ea cu vocea ei clară, bine modulată, ca problema să fie abordată într-un mod corect. Trebuie sa ne gândim în primul rând la fată, domnule Battle. La Sylvia! Ăsta e lucrul cel mai important… Cel mai important, viaţa ei să nu fie mutilată în nici un fel. Ea nu trebuie forţată să-şi asume povara vinovăţiei… Mustrarea trebuie să fie foarte, foarte judicios drămuită, măcar cât de cât. Noi trebuie să ajungem la motivul care a stat la baza acestor mici potlogării. Un sentiment de inferioritate, poate? Ea nu e bună la jocuri, ştiţi… O dorinţă ascunsă de a străluci în acel domeniu… Dorinţa de a-şi afirma eul? Trebuie să avem mare, mare grijă. Pentru asta am vrut să stau de vorbă cu dumneavoastră mai întâi… Să vă spun să aveţi foarte mare grijă cu Sylvia. Repet, este foarte important să aflăm cauza acestor fapte.

— Pentru asta am şi venit, domnişoară Amphrey, spuse superintendentul Battle.

Glasul său era liniştit, chipul lipsit de emoţie, iar ochii săi o urmăreau îndeaproape pe directoare.

— Eu am fost foarte blândă cu ea, spuse domnişoara Amphrey.

Battle rosti laconic:

— Drăguţ din partea dumneavoastră, doamnă.

— Vedeţi, eu le iubesc cu adevărat şi le înţeleg pe aceste tinere.

Battle nu replică direct. Spuse:

— Acum aş vrea să-mi văd fata, dacă nu aveţi nimic împotrivă, domnişoară Amphrey.

Cu o energie reînnoită, domnişoara Amphrey îl atenţiona să aibă mare grijă… S-o ia încet… Să nu bruscheze o fată care tocmai era la vârsta pubertăţii.

Superintendentul Battle nu dădu nici un semn de nelinişte. Privea doar în gol.

În cele din urmă, directoarea îl conduse în biroul ei. Pe culoar trecură pe lângă câteva fete. Ele se dădură politicoase la o parte, însă ochii lor erau plini de curiozitate. După ce îl conduse într-o cameră mică, ce nu deborda de atâta personalitate ca cea de la parter, domnişoara Amphrey ieşi spunându-i că i-o va trimite pe Sylvia.

Chiar în momentul în care ieşea, Battle o opri.

— O clipă, doamnă, cum aţi ajuns la concluzia că Sylvia este responsabilă de aceste… Ăă… Furtişaguri?

— Metodele mele au fost psihologice, domnule Battle.

Domnişoara Amphrey vorbea cu demnitate.

— Psihologice? Hm! Dar despre probe ce-mi puteţi spune, domnişoară Amphrey?

— Da, da, înţeleg foarte bine, domnule Battle… Dumneavoastră aţi fi urmat calea asta. Aţi fi acţionat conform… Profesiunii dumneavoastră. Dar psihologia e pe cale de a fi recunoscută în criminalistică. Pot sa vă asigur că nu încape nici un dubiu… Sylvia a recunoscut de buna voie totul

— Da, da… Ştiu asta. Eu doar v-am întrebat cum aţi ajuns s-o bănuiţi?

— Ei bine, domnule Battle, treaba asta cu lucrurile sustrase din dulapurile fetelor ajunsese să ia amploare. Am adunat întreaga şcoală şi am expus faptele, în timpul ăsta, le-am studiat, pe neobservate, chipurile. Expresia Sylviei m-a izbit imediat. Era vinovată… Încurcată. N-am vrut s-o confrunt cu propria-i vinovăţie, ci s-o fac s-o recunoască ea singură. Am făcut un mic test pentru ea… Un joc de cuvinte.

Battle dădu din cap ca semn că a înţeles.

— Şi, în cele din urmă, copila a recunoscut totul. Tatăl spuse:

— Înţeleg.

Domnişoara Amphrey ezita o clipă, apoi părăsi camera.

Battle se uita pe fereastră când uşa se deschise din nou. Se întoarse încetişor şi îşi privi fiica.

Sylvia stătea lângă uşa pe care o închisese după ea. Era înaltă, brunetă, colţuroasă. Faţa ei era tristă şi păstra urme de lacrimi. Spuse mai degrabă timid decât sfidător:

— Ei bine, iată-mă!

Battle o privi gânditor câteva clipe. Oftă.

— N-ar fi trebuit sa te trimit niciodată aici. Femeia asta e o proastă.

În uimirea-i puternică, Sylvia uită de propriile-i probleme.

— Domnişoara Amphrey? Oh, dar e minunată. Toate suntem de aceeaşi părere.

— Hm, spuse Battle. Atunci poate nu e chiar atât de proastă, dacă v-a făcut să credeţi asta despre ea. Oricum, Meadway nu e locul potrivit pentru tine… Deşi nu ştiu… Asta s-ar fi putut întâmpla oriunde.

Sylvia îşi frânse mâinile. Avea privirea aţintită în jos. Spuse:

— Eu… Îmi pare rău, tată. Îmi pare cu adevărat rău.

— Aşa şi trebuie, spuse scurt Battle. Vino aici!

Fata traversă încetişor şi ezitant încăperea. El îi apucă bărbia în palma lui mare şi pătrată şi îi privi cu atenţie faţa.

— Ai trecut printr-o încercare grea, nu-i aşa? O întrebă blând.

Din ochii fetei ţâşniră lacrimi. Battle spuse încetişor:

— Vezi, Sylvia, am ştiut tot timpul că e ceva cu tine. Oamenii, în majoritatea lor, au câte o slăbiciune. De obicei, asta e destul de vizibilă. Îţi poţi da seama când un copil este lacom sau răutăcios sau e înclinat să terorizeze pe alţii. Tu ai fost un copil bun, foarte liniştit… cu un temperament dulce… Nu ne-ai făcut nici o problemă… Şi, uneori, asta m-a neliniştit. Căci dacă există vreun defect ascuns, acesta

poate strica întreg caracterul, când subiectul este pus la încercare.

— Ca mine, spuse Sylvia.

— Da, ca tine. Tu ai cedat la efort… Şi încă într-un mod al naibii de ciudat. Un mod destul de ciudat, pe care nu l-am mai întâlnit până acum.

Fata rosti brusc, cu dispreţ:

— Cred că ai avut destul de des de-a face cu hoţi.

— Oh, da… Cunosc totul despre ei. Şi din cauza asta, draga mea, nu pentru că sunt tatăl tău… (taţii nu ştiu prea multe despre copiii lor), ci pentru că sunt poliţist, ştiu foarte bine că nu eşti hoaţă. Tu nu ai luat niciodată ceva ce nu-ţi aparţine. Hoţii sunt de două categorii: cei care cedează la o tentaţie bruscă, covârşitoare, (şi asta se întâmplă al naibii de rar… E uimitor la ce tentaţii poate fi supusă o fiinţă simplă, onestă) şi categoria celor ce iau ce nu le aparţine, aproape ca pe un lucru firesc. Tu nu aparţii nici uneia. Tu nu eşti hoaţă. Eşti un tip foarte neobişnuit de mincinoasă.

Sylvia începu:

— Dar…

Tatăl continuă:

— Ai recunoscut totul? Oh, da, ştiu asta. Să-ţi spun ceva. A fost odată o sfântă care ducea pâine săracilor. Bărbatului ei nu-i plăcea treaba asta. A oprit-o şi a întrebat-o ce are în coş. Ea îşi pierdu capul şi spuse: „trandafiri”. El descoperi coşul, iar înăuntru erau trandafiri. Un miracol! Dacă tu ai fi fost Sfânta Elisabeta şi ai fi dus un coş cu trandafiri, iar bărbatul tău te-ar fi întrebat ce ai în coş, te-ai fi pierdut cu firea şi i-ai fi răspuns: „pâine”.

Se opri, apoi continuă blând:

— Aşa s-a întâmplat, nu?

Urmă o pauză lungă, apoi fata îşi plecă brusc capul. Battle spuse:

— Povesteşte-mi, copilă. Ce s-a întâmplat de fapt?

— Ea ne-a dus pe toate sus. Ne-a ţinut o cuvântare. I-am văzut ochii aţintiţi asupra mea şi mi-am dat seama că mă

credea vinovată. Am simţit că mă înroşesc şi am văzut că unele fete se uitau la mine. A fost groaznic. Apoi au început şi celelalte să mă privească şi să şuşotească pe la colţuri. Am înţeles că toate gândeau la fel. Apoi, într-o seară, Amp m-a luat sus cu alte câteva fete şi am jucat un fel de joc de cuvinte… Ea le rostea, iar noi dădeam replica…

Battle mormăi dezgustat.

— Şi mi-am dat seama ce însemna asta… Şi… Şi simţeam un fel de paralizie, încercam să nu dau o replică greşită… Încercam să mă gândesc la alte lucruri… Precum veveriţe sau flori… Dar Amp era acolo, urmărindu-mă cu ochii ei ca două sfredele… Ştii, parcă ţi se înfigeau în inimă. Şi după aceea… Oh, a fost din ce în ce mai rău, şi, într-o zi, Amp mi-a vorbit atât de blând şi atât… Atât de înţelegătoare… Şi… Şi n-am mai rezistat şi am spus că eu o făcusem… Şi, oh, tăticule, ce uşurare!

Battle îşi frecă bărbia.

— Înţeleg.

— Chiar înţelegi?

— Nu, Sylvia, nu înţeleg, pentru că nu sunt făcut în felul acesta. Dacă cineva ar fi încercat să mă determine sa spun că am făcut ceva ce n-am făcut, mi s-ar fi părut mai potrivit să-i ard un pumn în falcă. Dar înţeleg ce s-a întâmplat în cazul tău… Şi că această Amp a ta cu ochi sfredelitori a avut la îndemână o ocazie strălucită – o fire neobişnuită – să-şi pună în aplicare teoriile ei psihologice prost înţelese. Acum, ceea ce trebuie să facem este să clarificăm problema asta. Unde e domnişoara Amphrey?

Domnişoara Amphrey se învârtea cu tact prin apropiere. Zâmbetul binevoitor îi îngheţă pe buze, când superintendentul Battle îi spuse direct:

— Pentru a face dreptate fetei mele, trebuie să vă cer să vă adresaţi poliţiei locale pentru a face lumină în acest caz.

— Dar, domnule Battle, însăşi Sylvia…

— Sylvia n-a pus niciodată mâna pe ceva ce nu i-a aparţinut.

— Înţeleg foarte bine că dumneavoastră, ca tată…

— Nu vorbesc ca tată, ci ca poliţist. Chemaţi poliţia să vă dea o mână de ajutor în problema asta. Vor fi discreţi. Vor găsi lucrurile ascunse pe undeva, cu amprente pe ele, eu aşa cred. Micuţele hoaţe nu se gândesc să folosească mănuşi. Acum îmi iau fiica de aici. Dacă poliţia găseşte probe… Probe adevărate, care sa ateste vreo legătură între ea şi furturi, sunt gata să apar în faţa justiţiei şi să răspund pentru ea. Dar nu-mi este frică.

Câteva minute mai târziu, în timp ce ieşea pe poartă însoţit de Sylvia, întrebă:

— Cine era fata aia blondă, destul de ştearsă, cu obrajii rozalii şi cu o pată pe bărbie, cu ochi albaştrii, foarte depărtaţi? Am trecut pe lângă ea pe coridor.

— Cred că vorbeşti de Olive Parsons.

— Ah, bun, n-aş fi surprins să aflu că ea e hoaţa.

— Arăta înspăimântată?

— Nu, arăta mulţumită! Mulţumirea aceea calmă pe care am văzut-o de sute de ori la poliţie! Pun pariu pe oricât că ea a furat… Dar să nu te aştepţi că o să mărturisească. Nici în ruptul capului!

Sylvia spuse oftând:

— E ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un coşmar. Oh, tăticule, îmi pare rău! Îmi pare atât de rău! Cum am putut fi aşa de proastă, cu desăvârşire proastă? Mă simt îngrozitor.

— Bine, lasă, spuse Battle luându-şi mâna de pe volan şi bătându-şi fiica uşurel pe braţ. Nu mai fii necăjită. Lucruri de-astea ne sunt date ca să ne încerce. Da, aceste lucruri ne sunt trimise ca să ne pună la încercare. Cel puţin, aşa cred. Nu văd pentru ce altceva ne-ar putea fi date…

19 aprilie.

Soarele se revărsa din plin asupra casei lui Nevile Strange din Hindhead.

Era o zi de aprilie cum se întâmplă cel puţin o dată pe lună să fie, mai călduroasă decât majoritatea zilelor din iunie ce aveau să vină.

Nevile Strange cobora scările. Era îmbrăcat în costum de flanelă albă şi ducea patru rachete de tenis sub braţ.

Dacă s-ar fi pus problema selectării unui singur englez ca exemplu de om norocos, comitetul de selecţie l-ar fi ales cu siguranţă pe Nevile Strange. Era un bărbat bine cunoscut publicului englez, un jucător de tenis de primă clasă şi un polisportiv. Deşi nu ajunsese niciodată în finală la Wimbledon, câştigase de câteva ori rundele de deschidere, iar în probele de dublu mixt ajunsese, de două ori, în semifinale. Era, pesemne, prea polisportiv ca să poată fi un campion de tenis. Era sclipitor la golf, înota excelent şi avea la activ câteva escaladări în Alpi. Avea treizeci şi trei de ani, o sănătate de fier, arăta bine, era plin de bani, avea o soţie extrem de frumoasă cu care se însurase de curând şi, după toate aparenţele, nici o grijă, nici un necaz.

Totuşi, în timp ce Nevile Strange cobora scările, în această minunată dimineaţă, o umbră îl însoţea. O umbră neperceptă poate de nimeni altcineva decât de ochii lui. El era conştient de ea, gândul la ea îi umbrea fruntea şi-i imprima o expresie îngrijorată şi nedecisă.

Traversă holul, îşi scutură umerii ca şi cum ar fi vrut să arunce o povară ce îl apăsa, trecu prin camera de zi şi ieşi în veranda închisă unde soţia lui, Kay, zăcea tolănită între perne şi bea un suc de portocale.

Kay Strange avea douăzeci şi trei de ani şi era neobişnuit de frumoasă. Avea o siluetă zveltă, dar subtil voluptoasă, părul de un roşu întunecat şi o piele atât de perfectă încât folosea produsele cosmetice doar pentru a şi-o proteja, şi acei ochi şi sprâncene negre care atât de rar se găsesc la cei roşcaţi, dar atunci când se întâlnesc au un efect devastator.

Soţul ei spuse uşurel:

— Hei, splendoareo, ce-avem la micul dejun?

Kay răspunse:

— Rinichii ăia groaznici în sânge, pentru tine… Şi ciuperci… Şi rulouri cu şuncă.

— Sună grozav, spuse Nevile,

Se servi cu bunătăţile enumerate mai înainte şi îşi turnă o ceaşcă de cafea. Câteva minute domni o tăcere plăcută.

— Ooo, făcu Kay, cu voluptate, răsfirându-şi degetele de la picioare, cu unghiile date cu lac roşu. Nu-i aşa că soarele e minunat? La urma urmei, nu-i chiar atât de rău în Anglia.

Tocmai se întorseseră din sudul Franţei.

Nevile, după ce trecu în revistă titlurile din ziar, reveni la pagina de sport şi se mulţumi să rostească un „îhî…”

Apoi, se întoarse la pâinea cu dulceaţă, puse ziarul deoparte şi îşi deschise scrisorile.

Erau foarte multe, dar pe majoritatea le rupse şi le aruncă: formulare, reclame şi alte mărunţişuri.

Kay spuse:

— Nu-mi plac nici culoarea, nici modelul tapetului din camera mea de zi. Pot să-l schimb, Nevile?

— Fă tot ce-ţi place, frumoaso!

— Un albastru viu ca la păuni, spuse Kay visătoare, şi perne de satin de culoarea fildeşului.

— Va trebui să pui la bătaie şi ceva de la o maimuţă, glumi Nevile.

— Poţi fi tu maimuţa, îi răspunse Kay. Nevile deschise altă scrisoare.

— Apropo, spuse Kay. Shirty ne-a întrebat dacă mergem cu iahtul în Norvegia, la sfârşitul lui iunie, îmi vine să mor de ciudă că nu putem.

Se uită cu coada ochiului la Nevile şi adăugă alintat:

— Mi-ar fi plăcut aşa de mult.

Ceva, ca un nor, sau o incertitudine, trecu peste chipul lui Nevile.

Kay adăugă ţâfnoasă:

— Chiar trebuie să mergem la bătrâna aia îngrozitoare, Camilla?

Nevile se încruntă.

— Bineînţeles că trebuie. Ascultă Kay, am mai dis cutat despre asta. Sir Matthew a fost tutorele meu. El şi Camilla

au avut grijă de mine. La Gull’s Point mă simt ca acasă, ca nicăieri altundeva.

— Oh, perfect, perfect, acceptă Kay. Dacă trebuie, trebuie. În definitiv, după ce moare, nouă ne revin banii ei, aşa că presupun că putem să ne sacrificăm puţin.

Nevile spuse supărat:

— Nu-i problema de sacrificiu! Ea nu are nici un control asupra banilor. Sir Matthew i-a încredinţat ei pe timpul vieţii, urmând ca după aceea să-mi revină mie şi soţiei mele. Este vorba de afecţiune. De ce nu poţi să mă înţelegi?

După un moment de tăcere, Kay spuse:

— Zău că nu înţeleg. Am spus-o doar pentru că… Ei bine, pentru că ştiu că sunt considerată ca tolerată. Mă urăsc! Da, mă urăsc! Lady Tressilian se uită strâmb la mine peste nasul ăla lung al ei, iar Mary Aldin priveşte peste umărul meu când îmi vorbeşte. Pentru tine, toate sunt bune. Tu nu vezi ce se petrece.

— Întotdeauna mi s-a părut că s-au purtat politicos cu tine. Ştii foarte bine că n-aş permite să fie altfel.

Kay îi aruncă o privire ciudată, printre genele întunecate.

— Sunt destul de politicoase, dar ştiu bine să înţepe. Eu fac parte din lumea interlopă, asta gândesc ele.

— Ei bine, spuse Nevile, la urma urmei, cred că e destul de adevărat, nu-i aşa?

Glasul său era uşor schimbat. Se ridică şi contemplă priveliştea cu spatele la Kay.

— Da, aş spune că e normal să fie aşa. Îi erau foarte devotate lui Audrey nu-i aşa? Vocea îi tremură puţin. Draga, educata, liniştita, spălăcita de Audrey! Camilla nu mă iartă că i-am luat locul.

Nevile nu se întoarse. Glasul îi era tern, monoton, când spuse:

— În definitiv, Camilla e bătrână… Trecută de şaptezeci. Generaţiei ei nu-i place divorţul, să ştii. În general, cred că a acceptat destul de bine situaţia, ţinând cont de cât de mult ţinea la… la Audrey.

Tonul i se schimbase doar puţin când rostise numele.

— Părerea lor este că te-ai purtat urât cu ea.

— Aşa a şi fost, spuse Nevile în surdină, dar soţia lui auzi.

— Oh, Nevile… Nu fi atât de stupid! Asta numai pentru că ea a preferat să facă tărăboiul ăla cumplit.

— N-a făcut tărăboi. Audrey n-a făcut niciodată tărăboi.

— Bun, ştii la ce mă refer. A plecat şi s-a îmbolnăvit şi a afişat peste tot figura aia de om cu inima zdrobită. Asta numesc eu tărăboi! Audrey nu e fiinţa care să ştie să piardă. Din punctul meu de vedere, daca o soţie nu-şi poate păstra bărbatul, ar trebui să se retragă în mod graţios! Voi doi n-aţi avut nimic comun. Ea n-a jucat în viaţa ei vreun joc şi era atât de anemică şi ştearsă… ca o cârpă de bucătărie. Nu avea nici un pic de viaţă sau trăire sufletească în ea. Dacă ţinea cu adevărat la tine, trebuia să se gândească, în primul rând, la fericirea ta şi să fie mulţumită că urmai să-ţi găseşti fericirea lângă cineva care îţi era mult mai potrivit.

Nevile se întoarse. Pe buze îi flutura un zâmbet uşor sardonic.

— Ce sportivă eşti! Cum îţi mai place să joci jocul dragostei şi al căsătoriei!

Kay râse şi roşi.

— Bun, poate am mers puţin prea departe, însă, în orice caz, odată ce s-a întâmplat, asta e! Trebuie sa accepţi lucrurile aşa cum sunt!

Nevile rosti calm:

— Audrey le-a acceptat. A divorţat de mine, aşa încât am putut să mă însor cu tine.

— Da, ştiu… Kay ezită. Nevile continuă:

— N-ai înţeles-o niciodată pe Audrey.

— Nu, n-am înţeles-o. Într-un fel, Audrey îmi dă fiori. Nu ştiu ce e cu ea. Niciodată nu ştii ce gândeşte… E… e puţin înspăimântătoare.

— Prostii, Kay.

— Bine, atunci mă înspăimântă pe mine. Poate pentru că e deşteaptă.

— Încântătoarea mea gâsculiţă! Kay râse.
— Mereu îmi spui aşa!
— Pentru că asta eşti!
Îşi zâmbiră. Nevile veni spre ea şi, aplecându-se, o sărută pe ceafa.
— Drăgălaşa, drăgălaşa mea Kay, murmură el.
— Foarte buna Kay, îl încuraja Kay. Care renunţă la o minunată excursie cu iahtul ca să meargă să suporte jignirile rudelor soţului ei din epoca victoriană.
Nevile se îndepărtă din nou şi se aşează la masă.
— Ştii, nu văd de ce n-am merge în excursie, dacă doreşti atât de mult.
Kay se ridică uimită.
— Şi cum rămâne cu Saltcreek şi Gull's Point?
Nevile răspunse cu un glas destul de nefiresc:
— Nu văd de ce să nu mergem acolo la începutul lui septembrie.
— Nevile, dar desigur… Se opri.
— Nu putem merge în iulie şi august din cauza turneelor. Dar, în ultima săptămână din august, la St. Loo, vom termina, şi s-ar potrivi foarte bine dacă ne-am duce direct de acolo.
— S-ar potrivi foarte bine… Minunat. Dar eu credeam… Ei bine, ea se duce întotdeauna acolo în septembrie, nu-i aşa?
— Te referi la Audrey?
— Da. Presupun că ar putea să-i spună sa vină mai târziu, dar…
— De ce să vină mai târziu? Kay îl privi cu îndoială.
— Vrei sa spui că vom fi acolo în acelaşi timp? Ce idee ciudată!
Nevile rosti iritat:
— Nu cred deloc că-i o idee ciudată, în ziua de azi, o grămadă de oameni procedează la fel. De ce sa nu fim prieteni? Asta ar simplifica mult lucrurile. Chiar tu ai spus-o zilele trecute.
— Am spus-o eu?

— Da, nu-ţi aminteşti? Vorbeam despre familia Howe şi spuneai că e un mod de bun simţ, civilizat de a trata lucrurile, şi că noua soţie a lui Leonard şi fosta lui soţie sunt cele mai bune prietene.

— Oh, pe mine nu m-ar deranja. Eu chiar cred că e rezonabil. Dar… Ei bine, nu cred că Audrey ar gândi la fel în problema asta.

— Prostii!

— Nu sunt prostii. Ştii, Nevile, Audrey a fost cu adevărat foarte îndrăgostită de tine… Nu cred că ar accepta, nici o clipă, situaţia asta.

— Nu ai dreptate, Kay. Audrey crede că ar putea fi un lucru bun.

— Audrey… Ce vrei să spui cu „Audrey crede”? De unde ştii tu ce crede Audrey?

Nevile îşi drese glasul, stânjenit.

— De fapt, m-am întâlnit întâmplător cu ea ieri, când am fost la Londra.

— Nu mi-ai zis nimic de asta.

Nevile a continuat iritat:

— Îţi zic acum. A fost noroc chior. Tocmai traversam parcul când am văzut-o venind spre mine. N-ai fi vrut să fug de ea, nu?

— Nu, sigur ca nu, a spus Kay, privindu-l lung. Continuă.

— Eu. NoI. Ei bine, ne-am oprit, bine-înţeles, iar eu m-am întors şi am păşit cu ea. AM. Am crezut că măcar asta pot să fac şi eu.

— Continuă.

— Apoi ne-am aşezat pe nişte scaune şi am stat de vorbă. A fost drăguţĂ. Chiar drăguţă.

— Încântător!

— Şi am stat de vorbĂ. ŞtiI. Despre una, despre alta. Ea a fost naturală şi normalĂ. ŞI. Tot aşa.

Remarcabil! Spuse Kay.

— M-a întrebat ce mai faci.

— Foarte drăguţ din partea ei!

— Şi am vorbit despre tine un pic. Într-adevăr, Kay, a fost cum nu se poate mai drăguţă.

— Draga de Audrey!

— Şi mi-a venit în minte – ştii tu – ce frumos ar fi dacĂ. Dacă voi două aţi putea fi prietenE. Dacă noi toţi am putea fi. Şi m-am gândit că am putea aranja asta la Gull's Point, în vara asta. Genul de loc unde s-ar putea întâmpla de la sine.

— Te-ai gândit tu?

— EU. Ei binE. Da, desigur. A fost ideea mea.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre o astfel de idee.

— Mi-a trecut prin cap abia atunci.

— Înţeleg. Deci, tu ai sugerat-o, iar Audrey a găsit că era o idee strălucită?

Pentru prima dată, ceva în purtarea lui Kay îi atrase atenţia lui Nevile. Spuse:

— E vreo problemă, splendoare?

— Nu, nu, niciuna! Absolut niciuna! Dar nu v-a trecut prin minte, ţie sau lui Audrey, dacă şi eu o găsesc o idee nemaipomenită?

Nevile o privi lung.

— Dar, Kay, de ce naiba te-ar deranja pe tine?

Kay îşi sugea buza.

Nevile continuă:

— Tu însăţi spuneai, zilele trecute…

— Ah! N-o lua iar de la capăt! Vorbeam despre alţii… Nu despre noi.

— Dar m-a făcut oarecum să mă gândesc la posibilitatea asta.

— Mai mult am pretins, dar n-am crezut-o cu adevărat.

Nevile o privi cu spaimă.

— Dar, Kay, de ce te-ar deranja? Vreau să spun… Nu e nimic care să te deranjeze!

— Zău?

— Adică… Gelozie, sau ceva de genul ăsta… ar fi de cealaltă parte. Se opri şi glasul i se schimbă. Înţelegi, Kay, tu şi cu mine am tratat-o al naibii de rău pe Audrey. Nu, n-

am vrut să spun asta. Tu n-ai avut nici un amestec. Eu m-am purtat foarte rău cu ea. Acum nu ajută la nimic să susţin că n-am avut încotro. Cred că daca aş înlătura povara asta m-aş simţi mult mai bine. Aş fi cu mult mai fericit.

Kay spuse încetişor.

— Aşadar, n-ai fost fericit?

— Prostuţo dragă, ce vrei să spui? Bineînţeles că sunt fericit. Dar…

Kay i-o reteză.

— Dar… Asta e. Întotdeauna a existat un „dar” în casa asta. O umbră afurisită care se furişează pretutindeni. Umbra lui Audrey.

Nevile o privi lung.

— Vrei să spui că eşti geloasă pe Audrey? Întrebă el.

— Nu sunt geloasă pe ea. Mi-e frică de ea… Nevile, tu nu ştii cum e Audrey.

— Nu ştiu cum e Audrey, după ce am fost însurat cu ea mai bine de opt ani?

— Nu ştii cum e Audrey, repetă Kay.

30 aprilie

— Ridicol! Spuse lady Tressilian. Se ridică sprijinindu-se mai bine pe pernă şi se uită fioros în jurul ei. Absolut ridicol! Nevile trebuie să fie nebun.

— Pare destul de ciudat, spuse Mary Aldin.

Lady Tressilian avea un profil care te izbea, cu un nas lung, ascuţit şi coroiat care, când înclina capul, dădea privirii ei o expresie grăitoare. Deşi avea şaptezeci de ani şi o sănătate şubredă, vigoarea bătăioasă a minţii nu slăbea oricum. E drept că avea lungi perioade când se retrăgea din viaţa şi din emoţiile ei, zăcând cu ochii pe jumătate închişi, dar ieşea din aceste semi-come cu toate facultăţile ascuţite şi cu o limbă tăioasă. Proptită în perne, într-un pat mare, pus de-a curmezişul într-un colţ al camerei ei, avea o mică curte precum o regină franceză. Mary Aldin, o verişoară îndepărtată, locuia cu ea, şi îi purta de grijă. Cele două femei se înţelegeau excelent. Mary avea treizeci şi

şase de ani, dar unul din acele chipuri liniştite care se schimbă foarte puţin cu trecerea anilor, îi puteai da treizeci sau patruzeci şi cinci de ani.

Păstra o siluetă frumoasă, un aer nobil, părul negru cu o şuviţă albă în frunte, care îi dădea o notă de personalitate. Asta fusese la modă într-o vreme, însă meşa albă a lui Mary era naturală şi îi apăruse încă din adolescenţă.

Acum îşi aţintise privirea pe scrisoarea lui Nevile Strange, pe care lady Tressilian tocmai i-o înmânase.

— Da, rosti ea. Pare destul de ciudat.

— Să nu-mi spui că ideea asta îi aparţine lui Nevile! Spuse lady Tressilian. I-a vârât-o în cap cineva. Probabil noua lui nevastă.

— Kay. Crezi că e ideea lui Kay?

— Ar putea fi foarte bine a ei. Nouă şi vulgară! Dacă bărbaţii şi nevestele trebuie să-şi facă publice necazurile şi să apeleze la divorţ, ar putea cel puţin să o facă decent. După mine, e dezgustător ca noua soţie şi fosta soţie să fie prietene. În ziua de azi nimeni nu mai are principii!

— Presupun că e doar un procedeu modern, spuse Mary.

— Asta nu se va întâmpla în casa mea, spuse, lady Tressilian. Consider că am făcut tot ce mi s-a cerut, primind-o aici pe creatura aia cu unghiile de la picioare înroşite.

— Este soţia lui Nevile.

— Exact. De aceea m-am gândit că Matthew ar fi dorit asta. El era ataşat de băiat şi a vrut întotdeauna ca Nevile să se simtă aici ca acasă. Dacă aş fi refuzat s-o primesc pe noua lui soţie, ar fi însemnat să produc o ruptură, aşa că am cedat şi am acceptat-o. Nu-mi place… E o soţie total nepotrivită pentru Nevile… Nu-i de neam, n-are blazon.

— E dintr-o familie foarte bună, spuse Mary, împăciuitoare.

— Ramura rea! Replică lady Tressilian. Tatăl ei, după cum ţi-am mai spus, a trebuit să se retragă din toate cluburile, după afacerea aceea cu jocul de cărţi. Din fericire, a murit la scurt timp după aceea. Iar mama ei era renumită pe

Riviera. Ce educaţie potrivită pentru o fată! Doar viaţă de hotel… Şi o mamă ca aceea! Apoi îl întâlneşte pe Nevile pe terenurile de tenis, joacă cu el un set neimportant şi nu-şi găseşte liniştea până nu-l face să-şi părăsească nevasta – de care el era extrem de ataşat – şi să plece cu ea! O găsesc întrutotul vinovată pentru tot ce s-a întâmplat!

Mary zâmbi uşor. Lady Tressilian avea demodatul obicei de a învinui numai femeile şi de a fi indulgentă cu bărbaţii, în cazuri de genul ăsta.

— Strict vorbind, cred ca Nevile e tot atât de vinovat.

— Nevile a fost foarte vinovat, aprobă lady Tressilian. Avea o soţie fermecătoare care îi era credincioasă… Poate prea devotată. Totuşi, sunt convinsă ca dacă fata asta n-ar fi insistat atât, el şi-ar fi venit în fire. Ea a ţinut neapărat să se mărite cu el! Da, sunt cu totul de partea lui Audrey. Audrey mi-e foarte dragă.

Mary oftă.

— Totul a fost atât de dificil.

— Da, într-adevăr. E foarte greu să ştii cum să acţionezi în situaţii atât de încurcate. Matthew, la fel ca mine, ţinea la Audrey, şi nu poţi să nu recunoşti că era o soţie foarte bună pentru Nevile, deşi poate ar fi trebuit să ia mai mult parte la distracţiile lui. N-a fost niciodată o fată atletică. Toată povestea asta e foarte supărătoare. Când eram fată, lucrurile astea pur şi simplu nu se întâmplau. Bărbaţii îşi aveau treburile lor, fireşte, dar nu li se permitea să-şi distrugă căsnicia.

— Ei, bine, se întâmplă acum, spuse Mary.

— Exact. Tu ai atât de mult bun simţ, draga mea. Nu are rost să ne gândim la ce-a fost odată. Chestiile astea se întâmplă şi nimeni nu le condamnă.

— Exceptând oamenii ca tine, Camilla!

— Eu nu contez. Creaturii aceleia de Kay puţin îi pasă dacă o aprob sau nu. E prea ocupată să-şi trăiască viaţa. Nevile poate s-o aducă cu el când vine, iar eu chiar doresc să-i primesc prietenii ei… Deşi nu mă dau în vânt după

tânărul acela cu înfăţişare de june-prim care îi dă tot timpul târcoale… Cum îl cheamă?

— Ted Latimer?

— Aşa. Unul dintre prietenii ei din perioada Rivierei… Şi tare mi-ar plăcea să ştiu cum reuşeşte să trăiască aşa de bine.

— Din expediente, sugeră Mary.

— Asta i s-ar putea ierta. Însă îmi imaginez că, mai degrabă, de pe urma aspectului său. Nu e un prieten potrivit pentru soţia lui Nevile! Mi-a displăcut modul în care a venit, vara trecută, şi a stat la Easterhead Bay Hotel, în timp ce ei se aflau aici.

Mary privi pe fereastra deschisă. Casa lui lady Tressilian era situată pe terasamentul stâncos care mărginea râul Tern. De partea cealaltă a râului se afla noua staţiune de vară – Easterhead Bay, constând dintr-o piscină amenajată cu plajă, un pâlc de bungalouri moderne şi un mare hotel pe promontoriu, cu vederea spre mare. Saltcreek însuşi era un sătuc pitoresc de pescari, împrăştiat pe coasta unui deal: demodat, conservator, şi plin de dispreţ faţă de Easterhead Bay şi de vizitatorii lui din timpul verii.

Easterhead Bay Hotel era aproape vizavi de casa doamnei Tressilian şi Mary se uita peste firul îngust de apă, la strălucirea lui ţipătoare.

— Mă bucur că Matthew n-a apucat să vadă clădirea asta vulgară, spuse lady Tressilian închizând ochii. Pe vremea lui, ţărmul era complet nealterat.

Sir Matthew şi lady Tressilian veniseră la Gull’s Point în urmă cu treizeci de ani. Trecuseră aproape nouă ani de când Sir Matthew, un pasionat navigator, se răsturnase cu ambarcaţiunea sa şi se înecase aproape sub ochii soţiei sale.

Toţi se aşteptaseră ca ea să vândă Gull’s Point şi să plece din Saltcreek, dar lady Tressilian n-o făcu. Continuă să trăiască în casa aceea, iar singura reacţie vizibilă constase în vânzarea tuturor bărcilor şi a clădirii care le adăpostea.

La Gull’s Point nu existau bărci la dispoziţia musafirilor. Pentru a-ţi procura o barcă, trebuia să te duci la debarcader şi să închiriezi una de la vreun barcagiu localnic.

Ezitând uşor, Mary spuse:

— Deci, să-i scriu lui Nevile şi să-i spun că nu suntem de acord cu planul lui?

— E clar că nici nu-mi trece prin minte să contramandez vizita lui Audrey. Ea vine întotdeauna în septembrie şi n-am să-i cer să-şi schimbe programul.

Privind la scrisoare, Mary spuse:

— Ai văzut că Nevile susţine că Audrey… Ăă. E de acord cu ideea… Că şi ea ar dori să se întâlnească cu Kay?

— Pur şi simplu nu cred una ca asta, spuse lady Tressilian. Nevile, ca toţi bărbaţii, crede ceea ce vrea să creadă!

Mary insistă:

— El spune că a vorbit într-adevăr cu ea despre asta.

— E foarte ciudat să faci aşa ceva! Nu… la urma urmei, poate că nu e!

Mary o privi întrebător.

— Exact ca Henry al VIII-lea, spuse lady Tressilian. Mary păru încurcată.

Lady Tressilian îşi dezvoltă ideea:

— Ştii, conştiinţa! Regele Henry a încercat mereu s-o facă pe Catherine să accepte faptul că divorţul era un lucru drept. Nevile ştie că s-a purtat rău… Aşa că vrea să se simtă împăcat sufleteşte în privinţa asta. Prin urmare, tot încearcă s-o determine pe Audrey să spună că totul e în regulă şi că faptul că se va întâlni aici cu Kay n-o deranjează câtuşi de puţin.

— Mira-m-aş, spuse încetişor Mary. Lady Tressilian o privi pătrunzător.

— Ce e în capul tău, draga mea?

— Mă întrebam… Se opri, apoi continuă: Asta… Asta nu-i seamănă deloc lui Nevile… Scrisoarea asta! Nu crezi că,

dintr-un anumit motiv, Audrey e cea care vrea asta… Întâlnirea asta?

— De ce ar vrea-o? Spuse lady Tressilian pătrunzător. După ce Nevile a părăsit-o, ea s-a dus la mătuşa ei, la casa parohială, la doamna Royde, şi a avut o depresie totală. Era ca o stafie a celei ce a fost odată. E limpede că treaba a şocat-o teribil. Este una din acele fiinţe liniştite care simt, cu intensitate, lucrurile.

Mary se mişcă stingherită.

— Da, e profundă. În multe privinţe e o fată ciudată…

— A suferit enorm… Apoi a venit divorţul şi Nevile s-a însurat cu fata şi, puţin câte puţin, Audrey a început să-şi revină. Acum este aproape cum era odată. Să nu-mi spui că i-ar face plăcere să-şi redeschidă vechile răni.

Mary răspunse cu o încăpăţânare blândă:

— Nevile zice că e şi dorinţa ei. Bătrâna doamnă o privi curios.

— Eşti extraordinar de insistentă în privinţa asta, Mary. De ce? Vrei să-i avem aici pe toţi laolaltă?

Mary Aldin se înroşi.

— Nu, bineînţeles că nu.

Lady Tressilian spuse cu glas ascuţit:

— Nu cumva tu i-ai sugerat toate astea lui Nevile?

— Cum poţi fi atât de absurdă?

— Ei bine, eu nu cred, nici un moment, că este, cu adevărat, ideea lui. Nu-i stă în fire lui Nevile. Se opri, apoi chipul i se luminã. Mâine e 1 mai, nu-i aşa? Ei bine, pe trei, Audrey vine să stea la familia Darlington, la Esbank. Sunt doar douăzeci de mile până acolo. Scrie-i şi roag-o să ia masa aici.

5 mai

— Doamna Strange, milady.

Audrey Strange intră în dormitorul mare, traversă încăperea până la patul larg, se opri şi se aplecă s-o sărute pe bătrâna doamnă, apoi se aşează pe un scaun plasat în apropiere.

— Drăguţ din partea ta că ai venit să mă vezi, spuse lady Tressilian.

— Drăguţ din partea dumitale că m-ai invitat, răspunse Audrey.

Audrey Strange avea o fire de nepătruns. Era de înălţime medie, cu mâini şi picioare foarte mici. Părul ei era de un blond cenuşiu, iar faţa aproape că nu avea culoare. Ochii foarte îndepărtaţi erau de un verde-pal. Trăsăturile îi erau fine şi regulate, nasul mic, drept, aşezat în mijlocul unei feţişoare ovale, palide. Cu un asemenea ten, cu un chip care era drăguţ dar nu frumos, avea totuşi ceva care nu putea fi nici minimalizat, nici ignorat, ceva care îţi atrăgea încontinuu privirea. Semăna puţin cu o stafie, dar, în acelaşi timp, îţi dădea senzaţia că o stafie poate fi mult mai reală decât o fiinţă vie…

Avea o voce deosebit de frumoasă, moale şi limpede ca un clopoţel de argint.

Câteva minute, cele două femei discutară despre prietenii comuni şi evenimentele zilei. Apoi lady Tressilian spuse:

— Draga mea, pe lângă plăcerea de a te vedea, te-am rugat să vii pentru că am primit o scrisoare destul de ciudată, de la Nevile.

Audrey îşi ridică privirea. Ochii îi erau mari, liniştiţi şi limpezi:

— Da?

— Îmi propune o treabă ridicolă, aş numi-o eu, ca el şi… Şi Kay sa vină aici în septembrie. Spune că vrea ca tu şi Kay să fiţi prietene şi că tu însăţi găseşti asta o idee bună.

Aşteptă. De îndată, Audrey rosti cu glasul ei blând, placid:

— E… chiar atât de ridicol?

— Draga mea… Chiar vrei asta?

Audrey tăcu câteva clipe, apoi rosti blând:

— Ştii, cred c-ar putea fi un lucru destul de bun.

— Chiar vrei s-o întâlneşti pe această… Vrei să te întâlneşti cu Kay?

— Camilla, cred cu adevărat că asta ar putea… Simplifica lucrurile.

— Să simplifice lucrurile! Lady Tressilian repetase neajutorată cuvintele.

Audrey rosti moale:

— Dragă Camilla, dumneata ai fost atât de bună. Dacă Nevile vrea asta…

— Puţin îmi pasă ce vrea Nevile! Tu vrei, asta-i problema?

Obrajii lui Audrey se colorară uşor. Aveau sclipirea delicată a unei scoici de mare.

— Da, vreau.

— Bun, spuse lady Tressilian. Bine… Se opri.

— Dar, desigur, totul e la latitudinea dumitale, spuse Audrey. E casa dumitale şi…

Lady Tressilian închise ochii.

— Eu sunt bătrână. Pentru mine, nimic nu mai are sens.

— Însă, bineînţeles… Voi veni altă dată. Pentru mine nu e o problemă să vin altă dată.

— Ai să vii în septembrie, ca de obicei, se răţoi lady Tressilian. Şi vor veni şi Nevile cu Kay. Poate sunt eu bătrână, însă presupun că mă pot adapta ca oricine altcineva la viaţa asta modernă. Deci gata, nici un cuvânt. A rămas stabilit.

Închise din nou ochii. După câteva minute, uitându-se printre genele uşor întredeschise la tânăra care stătea lângă ea, o întrebă:

— Ei bine, ai obţinut ce-ai vrut? Audrey tresări.

— Oh, da, da. Mulţumesc.

— Draga mea, rosti bătrâna cu un glas profund, concentrat, eşti sigură că asta n-o să te rănească? Ştii, tu ai ţinut foarte mult la Nevile. Asta ţi-ar putea redeschide vechile răni.

Audrey se uita în jos, la micile ei mâini înmănuşate. Una din ele, observă lady Tressilian, era încleştată pe marginea patului.

Audrey îşi înălţă capul. Ochii ei erau calmi, netulburaţi. Spuse:

— Acum totul s-a terminat. Definitiv terminat. Lady Tressilian se lăsă cu toată greutatea pe pernă.

— Ei bine, tu ştii mai bine. Sunt obosită… Trebuie sa mă laşi, draga mea. Mary te aşteaptă la parter. Spune-le să mi-o trimită pe Barrett.

Barrett era bătrâna servitoare devotată a lui lady Tressilian.

Intră şi îşi găsi stăpâna zăcând pe spate cu ochii închişi.

— Cu cât părăsesc mai repede lumea asta, cu atât mai bine, Barrett, declară lady Tressilian. Nu mai înţeleg nimic şi pe nimeni.

— Nu spuneţi asta, doamnă, sunteţi doar obosită.

— Da, sunt obosită. Ia plapuma asta de pe picioarele mele şi dă-mi o doză din tonicul meu.

— Sosirea doamnei Strange v-a tulburat. E o doamnă foarte drăguţă, însă aş spune că şi ea ar trebui să ia tonicul. Nu stă bine cu sănătatea, întotdeauna arată ca şi cum ar vedea lucruri pe care alţii nu le văd. Însă are un caracter puternic. Se face simţită, cum s-ar spune.

— Asta-i foarte adevărat, Barrett. Da, foarte adevărat.

— Şi nici nu-i genul de om pe care să-l uiţi uşor. Adesea m-am întrebat dacă domnul Nevile se gândeşte, uneori, la ea. Noua doamnă Strange este foarte frumoasă… cu adevărat foarte frumoasă… Dar domnişoara Audrey e genul de care îţi aminteşti şi când nu e de faţă.

Lady Tressilian chicoti brusc:

— Nevile e un prost, dacă vrea ca aceste două femei să se întâlnească. El e singurul care va regreta lucrul ăsta!

29 mai.

Thomas Royde, cu pipa în gură, urmărea degetele iscusite ale băiatului malayesian care îi împacheta lucrurile. Din când în când, îşi arunca privirea peste plantaţii. Cel puţin şase luni, nu avea să mai vadă peisajul acesta care, de şapte ani, îi devenise atât de familiar.

Va fi ciudat să se ducă iar în Anglia.

Allen Drake, partenerul său, băgă capul pe uşă.

— Hei, Thomas, cum merge?

— E gata!

— Vino să bei ceva, diavole norocos. Sunt ros de invidie.

Thomas Royde ieşi, fără grabă, din dormitor şi se alătură prietenului său. Nu spuse nimic, căci Thomas Royde era zgârcit la vorbă. Prietenii să-i învăţaseră să-i interpreteze corect reacţiile după felul tăcerii lui.

Cu un trup destul de solid, un chip de-a dreptul sobru, cu ochi atenţi şi gânditori, păşea uşor într-o parte, asemeni unui crab. Asta, ca urmare a strivirii într-o uşă, în timpul unui cutremur, contribuise la porecla de „Crabul pustnic”. Rămăsese cu braţul drept şi cu umărul parţial paralizate, ceea ce, adăugate la un mers cam ţeapăn, făcea adesea lumea să creadă că se simţea stingher şi ruşinat când, în realitate, rar i se întâmpla să simtă ceva de genul ăsta.

Allen Drake prepară băuturile.

— Ei, bine, spuse el, succes la vânătoare! Royde îngăimă ceva care sună a „Îhî”. Drake îl privi curios:

— Flegmatic ca întotdeauna. Nu ştiu cum reuşeşti: De când n-ai mai fost acasă?

— De şapte… Aproape opt ani.

— E mult. Mă întreb dacă n-ai devenit băştinaş de-adevăratelea.

— Poate că am devenit.

— Întotdeauna ai aparţinut mai curând speciei necuvântătoarelor decât rasei umane! Ţi-ai plănuit plecarea?

— Păi… Da… Parţial.

Chipul bronzat, impasibil, căpătă brusc o tentă de un roşu aprins.

Allen Drake rosti foarte uimit:

— Cred că la mijloc e o fată! La dracu, ai roşit! Thomas Royde răspunse cam repezit:

— Nu fi prost!

Trase adânc din pipa sa veche. Doborî toate recordurile sale anterioare continuând discuţia din proprie iniţiativă.

— Mă gândesc că am să găsesc lucrurile niţel schimbate.

Allen Drake rosti curios:

— Întotdeauna m-am întrebat de ce te-ai răzgândit să pleci, data trecută. Exact, în ultima clipă.

Royde ridică din umeri.

— M-am gândit că partida aceea de vânătoare putea fi interesantă. Şi apoi, pe atunci, veştile de acasă erau rele.

— Desigur. Am uitat. Fratele tău a murit… În accidentul ăla de circulaţie.

Thomas Royde aprobă din cap.

Drake reflectă că, totuşi, era un motiv ciudat de a-ţi amâna plecarea acasă. Exista o mamă… Şi, credea el, şi o soră. Cu siguranţă, pe vremea aceea… Apoi îşi aminti ceva: Thomas îşi amânase călătoria, înainte de sosirea veştii morţii fratelui său.

Allen se uită curios la prietenul său. Ciudat tip, bătrânul Thomas!

După trei ani, îşi permitea să întrebe:

— Tu şi fratele tău eraţi apropiaţi?

— Adrian şi cu mine? Nu cine ştie ce. Fiecare aveam drumul nostru. El era avocat.

„Da, gândi Allen, o viaţa complet diferită. Apartamente la Londra, petreceri… O existenţă câştigată prin darul vorbirii”, îşi închipui că Adrian Royde trebuie să fi fost un tip foarte diferit de tăcutul Thomas.

— Mama ta trăieşte, nu-i aşa?

— Mama? Da.

— Ai şi o soră. Thomas clătină din cap.

— Credeam că ai. Ştii, în fotografia aia… Royde mormăi:

— Nu mi-e soră. E o verişoară de departe sau aşa ceva. A crescut la noi fiindcă era orfană.

Din nou, o undă de roşeaţă răzbătu de sub bronzul feţei.

Drake îşi zise: „Hopa…”! Apoi întrebă:

— E măritată?

— A fost. S-a măritat cu amicul Nevile Strange.
— Tipul care joacă tenis şi participă la aproape toate sporturile?
— Da. A divorţat de el „Iar tu te duci acasă să-ţi încerci norocul cu ea”, se gândi Drake. Binevoitor, schimbă subiectul discuţiei:
— Ai de gând să vânezi sau să pescuieşti?
— În primul rând, am să mă duc acasă. Apoi m-am gândit să fac puţin canotaj la Saltcreek.
— Ştiu. E un locuşor atractiv. Au un hotel destul de bun acolo, deşi demodat.
— Da. Balmoral Court. Poţi locui acolo sau să te aciuiezi la vreun prieten, care are casa, prin locurile alea.
— Sună bine.
— Îhî, Saltcreek e un loc drăguţ şi liniştit. Nu ţi se vâră nimeni în suflet.
— Ştiu, spuse Drake. Genul de loc unde nu se întâmplă niciodată nimic.

29 mai

— Este extrem de supărător, spuse bătrânul domn Treves. De douăzeci şi cinci de ani mă duc la Marine Hotel din Leahead… Iar acum, dacă poţi să crezi una ca asta, totul e dat peste cap. Lărgesc faţada, sau prostii de genul ăsta. De ce nu lasă în pace staţiunile de la mare… Leahead a avut întotdeauna un farmec al lui, aparte… de Regency… de pur stil Regency*.

Rufus Lord încercă să-l consoleze:

— Totuşi, cred ca mai sunt şi alte locuri pe acolo.
— N-am să mai merg deloc la Leahead. La Marine Hotel, doamna Mackay îmi înţelegea perfect dorinţele. Aveam în fiecare an acelaşi apartament… Şi chiar acelaşi serviciu de cameră. Iar bucătăria era excelentă… cu adevărat excelentă.
— Ce-ar fi sa încercaţi la Saltcreek? Au un hotel destul de drăguţ, vechi. Balmoral Court. Să vă spun cine-l ţine. O familie pe nume Rogers. Ea a fost bucătăreasa bătrânului

lord Mounthead… Care dădea cele mai reuşite dineuri din Londra. S-a măritat cu majordomul şi acum conduc acest hotel. Cred că e genul de loc care vi se potriveşte. Liniştit… Nici vorbă de formaţiile acelea de jazz… Bucătărie şi serviciu de primă clasă.

— E o idee… Chiar că-i o idee. Există şi o terasă acoperită?

— Da… O verandă acoperită şi o terasă dedesubt. Poţi sta la soare sau la umbră, după cum preferi. Dacă vreţi, pot să vă spun câte ceva şi despre împrejurimi. Acolo locuieşte bătrâna lady Tressilian… Aproape uşa-n uşă. Are o casă încântătoare, iar ea însăşi e o persoană fermecătoare, în ciuda faptului că e aproape invalidă.

— Vorbeşti de văduva judecătorului?

— Chiar ea.

— L-am cunoscut pe Matthew Tressilian şi am întâlnit-o şi pe ea. O femeie încântătoare… Deşi bineînţeles, a trecut mult de atunci. Saltcreek e lângă St. Loo, nu-i aşa? Am nişte prieteni prin partea locului. Mi se pare că Saltcreek e o idee bună, să ştii. Am să scriu şi am să cer amănunte. Aş vrea să mă duc acolo pe la mijlocul lui august… de la mijlocul lui august până la mijlocul lui septembrie. Presupun că au garaj pentru maşină? Şi şoferul meu?

— Oh, da. Totul e modern.

— Întreb pentru că, după cum ştii, trebuie să am grijă cu urcatul pe coastă. Totodată aş prefera un apartament la parter, deşi presupun că există lift.

— Oh, da, sunt dotaţi.

— După cât se pare, problema s-a rezolvat perfect, spuse domnul Treves. Şi-mi va face plăcere s-o reîntâlnesc pe lady Tressilian.

28 iulie.

Kay Strange, îmbrăcată în şort şi cu un jerseu galben se aplecase în faţă urmărind jucătorii de tenis. Era semifinala probei de simplu-bărbaţi a turneului de la St. Loo, iar Nevile juca împotriva tânărului Merrick, care promitea a fi noua stea pe firmamentul tenisului. Strălucirea lui era de

necontestat… Avea câteva servicii practic de nereturnat… Dar uneori rata, când experienţa jucătorului mai vârstnic îl punea la grea încercare. Scorul era de trei la trei în setul final.

Strecurându-se în scaunul de lângă Kay, Ted Latimer remarcă pe un ton zeflemitor:

— Soţia iubitoare urmăreşte drumul spre victorie al soţului său!

Kay tresări.

— Doamne, ce m-ai speriat! Nu ştiam că eşti aici.

— Întotdeauna sunt aici. Ar fi trebuit s-o ştii până acum.

Ted Latimer avea douăzeci şi cinci de ani şi era extrem de chipeş… Chiar dacă bătrânii colonei spuneau despre el că are „alură de Don Juan”.

Era brunet, admirabil bronzat şi un dansator desăvârşit.

Ochii săi negri erau foarte expresivi şi reuşea să-şi moduleze vocea cu o măiestrie de actor. Kay îl cunoştea de la cincisprezece ani. Făcuseră plajă împreună şi se unseseră pe spate unul pe celălalt la Juan les Pins, dansaseră şi jucaseră tenis împreună. Erau nu numai prieteni, ci şi aliaţi.

Tânărul Merrick servea de pe partea stângă a terenului. Returul lui Nevile fu imparabil, o lovitură scurtă spre colţul opus.

— Backhand-ul lui Nevile e bun, spuse Ted. Mai bun decât forehand-ul. Merrick e slab pe rever şi Nevile o ştie. Va specula din plin treaba asta.

Ghemul se încheie. „Patru-trei… Conduce Strange”. Nevile luă şi ghemul următor pe serviciul său. Tânărul Merrick era rău încolţit. „Cinci-trei”.

— Bravo, Nevile, spuse Latimer.

Şi atunci, băiatul se adună. Jocul său deveni precaut. Intercala pasele cu loviturile scurte.

— I-a venit mintea la cap, observă Ted. Iar jocul său de picioare e de prima clasă. Va fi o luptă crâncenă.

Încetul cu încetul, băiatul reuşi să egaleze la cinci. Ajunseră la şapte-şapte şi, în cele din urma, Merrick câştigă

cu nouă la şapte.
  Nevile se îndreptă surâzând trist spre fileu, pentru a da mâna cu adversarul său.
  — Tinereţea îşi spune cuvântul, sublinie Ted. Nouăsprezece ani contra treizeci şi trei. Dar, Kay, am să-ţi spun motivul pentru care Nevile n-a fost, niciodată, un adevărat campion. Ştie prea bine sa piardă.
  — Prostii!
  — Nu sunt. Nevile, fir-ar el să fie, a fost mereu foarte sportiv. Nu l-am văzut nici o dată ieşindu-şi din fire, când a pierdut un meci.
  — Bineînţeles că nu, spuse Kay. Nimeni n-o face.
  — Ba da, o face! Am văzut-o cu toţii. Stele ale tenisului cărora le cedează nervii… Şi ştiu să speculeze al naibii de bine treaba asta. Însă bătrânul Nevile… El e gata, întotdeauna, s-o încaseze şi să zâmbească. Să câştige cel mai bun şi chestii de-astea! Dumnezeule, cât urăsc spiritul ăsta, deprins în şcoli înalte. Har Domnului, n-am urmat niciuna!
  Kay întoarse capul.
  — Eşti cam ranchiunos, nu-i aşa?
  — Ca o felină!
  — Aş dori să nu arăţi atât de limpede că nu-ţi place Nevile.
  — De ce mi-ar plăcea? Mi-a suflat fata. Ochii săi poposiră asupra ei.
  — N-am fost fata ta. N-au permis-o împrejurările.
  — Chiar aşa! Între noi n-a fost nici măcar o poveste de doi bani.
  — Taci! M-am îndrăgostit de Nevile şi m-am măritat cu el…
  — Iar el e un tip pe cinste… O recunoaştem cu toţii!
  — Încerci să mă superi?
  Întoarse capul, în timp ce punea întrebarea. Ted zâmbi… Şi, pe dată, ea îi întoarse zâmbetul.
  — Cum ţi-ai petrecut vara, Kay?
  — Aşa-şi-aşa. Am făcut o excursie minunată cu iahtul. Toată afacerea asta cu tenisul a început să mă cam

obosească.
— Cât mai e? Încă o lună?
— Da. Pe urmă, în septembrie, ne ducem, pentru două săptămâni, la Gull's Point.
— Am să fiu la Easterhead Bay Hotel, spuse Ted. Mi-am rezervat camera.
— Promite a fi o întrunire drăguţă! Spuse Kay. Nevile şi cu mine, şi fosta doamnă Nevile, şi un oarecare plantator din Malayesia, care a venit acasă în vacanţă.
— Asta chiar ca sună hazliu!
— Şi verişoara aia împopoţonată, bineînţeles, care slugăreşte la bătrâna aia nesuferită… Fără să primească nimic mai târziu, din moment ce banii ne vor reveni mie şi lui Nevile.
— Dar poate că nu ştie, spuse Ted.
— Ar fi destul de nostim.
Însă vorbea cu un aer absent. Avea privirea aţintită în jos, la racheta pe care o învârtea în mână. Brusc, îşi ţinu respiraţia.
— Oh, Ted!
— E vreo problemă, scumpo?
— Nu ştiu. Doar că simt câteodată… Că mă ia cu frig! Sunt speriată şi mă simt ciudat.
— Asta nu ţi se potriveşte, Kay.
— Nu-i aşa? Oricum, vei fi la Easterhead Bay Hotel, zâmbi ea destul de stingherită.
— Toate conform planului.
Când Kay se întâlni cu Nevile, la ieşirea din vestiar, acesta spuse:
— Am văzut că ţi-a sosit prietenul.
— Ted?
— Da, câinele tău de pază… Sau, mai bine zis, javra de pază.
— Nu-ţi place de el, nu-i aşa?
— Oh, mă lasă rece. Dacă te amuză să-l tragi în lesă după tine… Ridică din umeri.

Kay spuse:

— Cred că eşti gelos.

— Pe Latimer? Mirarea lui era autentică.

— Se spune despre Ted că e foarte atrăgător, insistă Kay.

— Sunt convins că e. Are şarmul sud-americanilor.

— Eşti gelos.

Nevile o bătu uşurel pe braţ.

— Nu, nu sunt, splendoareo. Poţi avea cohorta ta de admiratori… O întreagă curte, dacă vrei. Dar posesorul sunt eu, iar posesiunea ocupă nouă articole în lege.

— Eşti foarte sigur pe tine, se strâmbă Kay.

— Noi doi suntem sortiţi. Soarta a făcut să ne întâlnim. Soarta a vrut să fim împreună. Îţi aminteşti când ne-am cunoscut la Cannes, iar eu urma să plec la Estoril şi, pe neaşteptate, când am ajuns acolo, prima persoană pe care am întâlnit-o a fost fermecătoarea Kay! Am ştiut; atunci, că aşa a vrut Soarta… Şi că nu aveam scăpare.

— N-a fost chiar soarta, spuse Kay. Am fost eu!

— Cum adică, „am fost eu”?

— Asta a fost! Ştii, te-am auzit spunând la Cannes că aveai să te duci la Estoril, aşa că m-am pus pe treabă s-o conving pe mama care a aranjat lucrurile… Şi aşa se face că prima persoană, pe care ai întâlnit-o acolo, a fost Kay.

Nevile se uită destul de ciudat la ea. Rosti rar:

— Nu mi-ai spus-o niciodată până acum.

— Nu, pentru că n-ar fi fost bine pentru tine. Ai fi putut deveni îngâmfat! Întotdeauna m-am priceput la aranjamente plănuite dinainte. Lucrurile nu se petrec dacă nu le faci tu să se petreacă! Uneori, îmi spui gâsculiţă… Însă, în felul meu, sunt foarte deşteaptă. Pot face să se întâmple ce vreau. Câteodată, trebuie să pun la cale câte ceva, cu mult timp înainte.

— Solicitarea creierului trebuie să fie intensă.

— N-ai decât să râzi.

Nevile rosti cu o bruscă şi ciudată amărăciune:

— Abia acum încep să înţeleg femeia cu care m-am însurat? În loc de Soartă… Citeşte Kay!

— Nu te-ai supărat, Nevile, nu-i aşa? El răspunse destul de absent:

— Nu… Nu, bineînţeles că nu. Doar… Mă gândeam…

10 august.

Lord Cornelly, un bogat şi excentric pair, stătea la biroul său monumental de care era extrem de mândru şi încântat Fusese proiectat pentru el şi-l costase enorm, iar întreaga mobilă din încăpere avea rolul să-l pună în valoare. Efectul era impresionant şi doar uşor umbrit de inevitabila prezenţă a însuşi lordului Cornelly, un omuleţ rotofei şi insignifiant, strivit complet de măreţia biroului.

În acest decor al splendorii londoneze, îşi făcu apariţia o secretară blondă şi ea în ton cu mobilierul luxos.

Păşind fără zgomot, aşează o foaie de hârtie în faţa importantului om.

Lord Cornelly citi:

— MacWhirter? MacWhirter? Cine e? N-am auzit de el. Are programare?

Secretara blondă confirmă.

— MacWhirter, ‘ai? Oh! MacWhirter! Tipul acela! Dar, bineînţeles! Să intre imediat.

Lord Cornelly chicoti încântat. Era într-o dispoziţie grozavă.

Lăsându-se pe spate în scaun, se uită lung la bărbatul cu chipul sever care ceruse audienţa.

— Dumneata eşti MacWhirter? Angus MacWhirter?

— Aşa mă cheamă.

MacWhirter vorbea înţepat, stând drept şi fără să zâmbească.

— Ai lucrat la Herbert Clay, am dreptate?

— Da.

Lordul Cornelly chicoti din nou.

— Ştiu totul despre dumneata. Lui Clay i s-a suspendat carnetul de conducere şi asta numai pentru că nu l-ai

susţinut, depunând mărturie că mergea cu douăzeci şi cinci de mile la oră! Ce furios a fost! Chicotitul spori. Ne-a povestit totul la Savoy Grill. „Încăpăţânatul ăla afurisit de scoţian”! Aşa zicea! Şi câte şi mai câte. Ştii ce m-am gândit eu?

— N-am nici cea mai mică idee.

Tonul lui MacWhirter era stăpânit. Lord Cornelly nu observă. Se delecta cu amintirea propriilor sale reacţii.

— Mi-am spus: „Iată genul de tip cu care mi-ar plăcea să am de-a face! Un om care nu poate fi mituit şi silit să mintă”. Pentru mine, nu va trebui să minţi, nu aşa îmi conduc eu afacerile. Am colindat lumea întreagă după un om cinstit… Şi-s ai dracului de puţini!

Micuţul pair izbucni într-un râs ascuţit, chipul său vioi de maimuţă schimonosindu-se de veselie. MacWhirter rămase sobru, deloc amuzat.

Lord Cornelly se opri din râs. Chipul său deveni vioi, atent.

— Dacă vrei o slujbă, MacWhirter, am una pentru dumneata.

— Asta îmi şi trebuie, o slujbă, spuse MacWhirter.

— E o slujbă importantă. O slujbă care poate fi dată numai unui om foarte priceput… Iar dumneata eşti, m-am interesat în privinţa asta, şi un om în care poţi avea încredere… Deplină.

Lord Cornelly aşteptă. MacWhirter nu scoase, o vorbă.

— Ei bine, omule, mă pot încrede total în dumneata?

MacWhirter rosti sec:

— Asta n-o puteţi şti doar auzindu-mă spunând „da”.

Lord Cornelly râse.

— Da, mă încred. Eşti omul pe care îl caut. Cunoşti cât de cât America de Sud?

Apoi intră în detalii. Jumătate de oră mai târziu, MacWhirter stătea pe trotuar – un om care primise o slujbă interesantă şi extrem de bine plătită… O slujbă care îi asigura viitorul.

Soarta, după ce se încruntase la el, găsise de cuviinţă să-i surâdă. Însă el nu avea starea de spirit necesară pentru a-i întoarce zâmbetul. În el nu exista nici un fel de exaltare, deşi simţul umorului îl făcea să rânjească, când se gândea la întrevederea, care tocmai se încheiase. Exista o justiţie destul de deplasată în faptul că bârfele fostului său patron contribuiseră la prezenta sa avansare!

Era un norocos, cel puţin aşa credea. Nu că i-ar fi păsat! Dorea să-şi îndeplinească sarcina de a trăi nu cu entuziasm, nici măcar cu plăcere, ci într-un mod metodic, cotidian. În urmă cu şapte luni încercase să-şi ia viaţa; întâmplarea, nimic altceva decât întâmplarea intervenise, dar nu-i era recunoscător cine ştie ce. Adevărat, în momentul de faţă, nu mai avea nici un chef să încerce din nou. Faza aceea se încheiase definitiv. Nu-ţi poţi lua viaţa aşa, cu sânge rece, recunoscu el. Trebuia să existe un imbold venind din afară, un impuls de neîmplinire, amărăciune, disperare, sau de pasiune. Nu te poţi sinucide doar pentru că simţi că viaţa e o înşiruire de întâmplări neinteresante.

În general, îi părea bine că noua lui slujbă avea să-l ducă departe de Anglia. Urma să plece spre America de Sud, la sfârşitul lui septembrie. Săptămânile următoare avea să fie ocupat cu procurarea unui anumit utilaj şi trebuia să se pună la curent cu subtilităţile noii sale munci care părea destul de complicată.

Însă îi mai rămânea o săptămână liberă înainte de plecare. Se întreba ce ar putea face în acea săptămână. Să stea la Londra? Să plece în altă parte?

În mintea sa îşi tăcu loc vag o idee.

Saltcreek?

— Ar fi o idee a naibii de bună să mă duc acolo, îşi spuse MacWhirter.

Ar fi amuzant, îşi zise, zâmbind amar.

19 august

— S-a dus concediul meu, spuse dezgustat, superintendentul Battle.

Doamna Battle era dezamăgită, însă, în toţi anii ăştia mulţi, de când era soţie de ofiţer de poliţie, învăţase să privească dezamăgirile, dintr-o perspectivă filosofică.

— Ei bine, spuse ea, n-avem ce face. E un caz interesant?

— Nu într-atât încât să facă mare zarvă, răspunse superintendentul Battle. În tot cazul, Foreign Office s-a transformat într-un furnicar… Toţi tinerii ăia înalţi şi supli aleargă de colo-colo, spunând la tot pasul „Sst! Sst!”. Se va rezolva destul de uşor… Şi toţi vor ieşi cu faţa curată. În tot cazul, nu e genul de caz pe care să-l trec în „Memoriile” mele, presupunând că am să fac prostia să mi le scriu vreodată.

— Ne-am putea amâna vacanţa, începu, cu îndoială, doamna Battle, dar soţul său o întrerupse hotărât:

— Nici vorbă! Tu şi fetele o să plecaţi la Britlington, camerele au fost reţinute încă din martie şi ar fi păcat să le pierdeţi. Am să-ţi spun ce voi face eu. După ce se va termina totul, am să mă duc să petrec o săptămână cu Jim, după ce trece furtuna asta.

Jim era nepotul superintendentului Battle, inspectorul James Leach.

— Saltington este foarte aproape de Easterhead Bay şi Saltcreek, continuă el. Am să respir aer de mare şi am să fac şi o baie bună.

Doamna Battle pufni.

— Cred mai de grabă că ai să te speteşti muncind, ajutându-l la vreun caz de-al lui!

— În perioada asta a anului nu prea există cazuri… Afară poate de vreo femeie care a furat ceva în valoare de şase penny de la Woolworth’s. Şi, oricum, Jim se descurcă – n-are nevoie să fie ajutat.

— Bine, bine, spuse doamna Battle. Presupun că totul va ieşi cum trebuie, doar că sunt amărâtă.

— Treburile astea ne sunt date pentru a ne pune la încercare, o asigură superintendentul Battle.

Partea a doua.

Albă – ca – Zăpada şi Trandafirul Roşu.

I

Când coborî din tren, Thomas Royde o găsi pe Mary Aldin aşteptându-l pe peronul din Saltington.

Îşi amintea vag de ea, iar acum, când o revăzu, rămase plăcut surprins de capacitatea ei de a rezolva rapid lucrurile.

Ea îi spuse pe numele mic:

— Ce plăcere să te văd, Thomas! După atâţia ani!

— Din partea ta e drăguţ că m-ai întâmpinat. Sper că nu s-a întâmplat ceva? Am picat prost?

— Câtuşi de puţin. Dimpotrivă. Eşti foarte bine venit. Asta e hamalul tău? Spune-i să-ţi ducă bagajele într-acolo. Am maşina trasă exact la capăt.

Bagajele fură băgate în Ford. Mary apucă volanul, iar Thomas Royde se aşeză lângă ea. Porniră, şi Thomas observă că era o bună şoferiţă, îndemânatică şi atentă în mijlocul traficului şi că aprecia just distanţele.

Saltington era la şapte mile de Saltcreek. Odată ieşiţi din aglomeraţia târguşorului şi ajunşi la drum întins, Mary redeschise subiectul vizitei lui.

— Zău, Thomas, venirea ta, chiar în momentul de faţă, e un dar dumnezeiesc. Lucrurile sunt destul de încurcate… Iar un străin… Sau, mă rog, parţial străin, era exact ceea ce trebuia.

— Care-i necazul?

Atitudinea sa, ca întotdeauna, nu vădea curiozitate… Era aproape indolentă. Părea că pusese întrebarea mai mult din politeţe, decât din vreo dorinţă de a se informa. Era atitudinea care-i mergea la inimă lui Mary Aldin. Simţea o dorinţă nebună să vorbească cu cineva… Însă prefera ca acel cineva să nu fie prea interesat.

Spuse:

— Păi… Suntem într-o situaţie destul de dificilă. Audrey e aici, probabil că ştii, nu?

Se opri întrebătoare şi Thomas dădu din cap.

— Şi mai sunt şi Nevile şi soţia lui.

Sprâncenele lui Thomas Royde se înălţară. După câteva momente, spuse:

— Puţin penibil…

— Da. A fost ideea lui Nevile.

Se opri. Royde nu spuse nimic, însă, ca şi cum un aer de neîncredere ar fi venit dinspre el, Mary repetă:

— A fost ideea lui Nevile. De ce?

Pentru o clipă, Mary îşi ridică mâinile de pe volan.

— Aşa o fi modern acum. Toată lumea înţelegătoare şi prietenă. Asta e ideea. Însă eu nu cred că merge.

— E posibil să nu meargă. Cum arată noua soţie a lui Nevile?

— Kay? Frumoasă, bineînţeles. Cu adevărat frumoasă şi foarte tânără.

— Şi Nevile e topit după ea?

— Oh, da. Dar n-au decât un an de la căsătorie.

Thomas Royde întoarse capul. Gura lui schiţă un zâmbet. Mary spuse repede:

— Nu chiar asta am vrut să spun.

— Ei, hai, Mary, cred că tocmai asta ai vrut să spui.

— În fine, n-ai cum să nu vezi că au foarte puţine în comun. Prietenii, de exemplu… Se opri.

Royde întrebă:

— A cunoscut-o pe Riviera, nu? Nu ştiu prea multe amănunte, doar ce mi-a scris, în mare, mama.

— Da, s-au cunoscut la Cannes. Nevile s-a aprins, însă îmi închipui că se mai aprinsese şi până atunci… Dar într-un mod cu totul inofensiv, încă mai cred că, dacă ar fi fost lăsat în pace, nu şi-ar fi stricat căsnicia. Nevile ţinea la Audrey, doar ştii.

Thomas dădu din cap. Mary continuă:

— Nu cred că el a vrut să-şi distrugă căsnicia… Sunt sigură că nu. Dar fata a fost foarte hotărâtă. S-a ţinut de capul lui şi n-a avut linişte până nu l-a făcut să-şi lase soţia…

Şi ce poate face un bărbat în asemenea circumstanţe? Asta l-a flatat, bineînţeles.

— Era îndrăgostită lulea de el, nu-i aşa?

— Cred că da.

Mary o spusese cu îndoială, întâlnindu-i privirea întrebătoare, roşi.

— Ce mâţă rea sunt! Există un tânăr care tot îi dă târcoale… Arătos ca un gigolo… Un vechi prieten de-al eI. Şi nu pot să nu mă întreb, uneori, dacă faptul că Nevile e atât de înstărit, şi distins, şi aşa mai departe, n-a contribuit cu ceva la afacerea asta. Fata n-a avut o para chioară, presupun.

Se opri, părând destul de ruşinată. Thomas Royde se mulţumi să rostească doar un „îhî”, pe un ton meditativ.

— Totuşi, asta-i pură invidie! Spuse Mary. Fata e superbă… Şi asta probabil stârneşte instinctele de feline ale fetelor bătrâne.

Royde se uită gânditor la ea, dar chipul său nu avu nici o reacţie vizibilă. După câteva minute, spuse:

— Dar, mai exact, care e necazul, în momentul de faţă?

— Ştii, de fapt habar n-am! Tocmai asta e ciudat. Normal că, mai întâi, ne-am consultat cu Audrey… Iar ea n-a avut nimic împotrivă să se întâlnească cu Kay… A fost foarte drăguţă în privinţa asta. A fost încântătoare. Nimeni nu s-ar fi purtat mai bine. Desigur, Audrey e foarte corectă în tot ce face. Comportarea ei faţă de cei doi e perfectă. E foarte rezervată, după cum ştii, şi niciodată nu poţi avea nici cea mai mică idee despre ceea ce gândeşte sau simte… Dar, sinceră să fiu, nu cred c-o deranjează câtuşi de puţin.

— N-are motiv ca s-o deranjeze, rosti Thomas Royde. După câteva clipe, adăugă: La urma urmei, au trecut trei ani.

— Oare oamenii ca Audrey chiar uită? Ea a ţinut foarte mult la Nevile.

Thomas Royde se mişcă în scaun.

— Are doar treizeci şi doi de ani. Are toată viaţa înainte.

— Oh, ştiu. Dar a afectat-o foarte puternic. A avut o prăbuşire nervoasă foarte serioasă, să ştii.

— Ştiu. Mi-a scris mama.

— Într-un fel, cred că pentru mama ta a fost bine că a trebuit să aibă grijă de Audrey. A făcut-o să-şi uite propria-i durere… Legată de moartea fratelui tău. Ne-a părut atât de rău când am aflat!

— Da. Bietul Adrian, întotdeauna conducea cu viteză.

Urmă o pauză. Mary scoase mâna pe geam, ca semn că urma să cotească pe drumul care ducea în jos, spre Saltcreek.

La un moment dat, în timp ce se strecura pe drumul strâmt şi întortocheat, spuse:

— Thomas… Tu o cunoşti bine pe Audrey?

— Aşa-şi-aşa. N-am prea văzut-o în ultimii zece ani.

— Dar o ştii de copil. Vă era ca o soră, ţie şi lui Adrian?

El dădu din cap.

— Era… Era, în vreun fel, niţel dezechilibrată? N-am vrut să spun chiar în modul în care a sunat. Am însă sentimentul că ceva nu e deloc în regulă cu ea. Este complet detaşată, echilibrul ei e atât de nefiresc de perfect… Însă, câteodată, mă întreb ce se ascunde în spatele faţadei. Din când în când, îmi dă o senzaţie… de ceva ca o emoţie extrem de puternică. Şi nu ştiu ce este! Însă simt că nu e normală. Există ceva! Asta mă îngrijorează. Ştiu că, în casă, e o atmosferă care ne afectează pe toţi: suntem nervoşi, gata să explodăm. Dar nu ştiu de ce. Şi asta mă înspăimântă uneori, Thomas.

— Te înspăimântă?

Tonul său uşor mirat o tăcu să se adune. Râse scurt, nervos.

— Sună absurd… Însă, cum spuneam mai înainte, sosirea ta ne va face bine tuturor… va fi ca o relaxare. Ah, am ajuns!

Dăduseră ultimul colţ. Gull’s Point era construit pe un platou stâncos ce domina râul. Pe cele două părţi, versanţii

săi cădeau perpendicular pe apă. Grădinile şi terenul de tenis erau în stânga casei. Garajul, o construcţie modernă, era amplasat la capătul drumului, pe partea cealaltă a sa.

Mary spuse:

— Acum am să duc maşina, apoi mă întorc. Hurstall va avea grijă de tine.

Hurstall, vârstnicul majordom, îl întâmpină pe Thomas cu plăcerea unui vechi prieten.

— Sunt foarte bucuros să vă văd după atâţia ani, domnule Royde. Şi doamna va fi. Aveţi camera dinspre est Cred că-i veţi găsi pe toţi în grădină, asta numai dacă nu vreţi să mergeţi, mai întâi, în camera dumneavoastră.

Thomas scutură din cap. Traversă salonul spre glasvandul care dădea pe terasă. Se opri o clipă, privind neobservat.

Două femei erau singure pe terasă. Una stătea pe colţul balustradei, privind înspre apă. Cealaltă o urmărea.

Prima era Audrey… Cealaltă trebuia să fie Kay Strange. Kay nu ştia că era urmărită, aşa că nu făcea nici un efort să-şi mascheze expresia. Thomas Royde poate nu era un bun observator când era vorba de femei, dar nu putea să nu remarce că Kay Strange n-o putea suferi pe Audrey Strange.

Cât despre Audrey, ea se uita în lungul râului şi părea să ignore sau să fie indiferentă la prezenţa celeilalte.

Trecuseră şapte ani de când Thomas n-o văzuse pe Audrey Strange. Acum o studia cu atenţie. Se schimbase? Şi dacă da, în ce sens?

Exista o schimbare, hotărî el. Era mai slabă, mai palidă, arăta mai eterică… Dar încă ceva, ceva ce nu-l putea defini. Era ca şi cum se ţinea singură în lesă, controlându-şi fiecare mişcare… Şi totuşi, intens conştientă de tot ce se petrecea în jurul ei… Era ca o persoană care ascundea un secret, gândi el. Dar ce secret? Nu ştia prea multe despre evenimentele care surveniseră, în viaţa ei, în ultimii ani. Era pregătit s-o găsească tristă şi părăsită… Când colo era altceva. Semăna cu un copil care, prin felul în care îşi

încleştează mâna pe ceva de preţ, atrage atenţia că vrea să-l ascundă.

Apoi, ochii lui se opriră asupra celeilalte femei… Femeia care era acum soţia lui Nevile Strange. Frumoasă, da. Mary Aldin avusese dreptate, în acelaşi timp, i se păru periculoasă. Gândi: „N-aş vrea s-o ştiu lângă Audrey, cu un cuţit în mână…”

Şi totuşi de ce ar fi urât-o ea pe prima soţie a lui Nevile? Totul era de-acum definitiv terminat. Audrey nu mai reprezenta nimic în viaţa lor prezentă. Pe terasă se auziră paşi. Nevile dăduse colţul casei. Părea înfierbântat şi ţinea în mână o revistă ilustrată.

— Iată „Illustrated Review”, spuse el. N-am reuşit să obţin decât una…

Şi atunci, exact în aceeaşi clipă, se petrecură două lucruri.

Kay spuse: „Oh bine, dă-mi-o”, iar Audrey, fără să întoarcă capul, întinse mâna, cu un aer absent.

Nevile se oprise, la egală distanţă, de cele două femei. Chipul său fu străbătut de-o uşoară încurcătură, înainte ca el să apuce să spună ceva, Kay rosti pe un ton uşor isteric:

— O vreau. Dă-mi-o! Dă-mi-o, Nevile!

Audrey Strange tresări, întoarse capul, îşi retrase mâna şi îngână cu cel mai autentic aer confuz:

— Oh, îmi pare rău. Credeam că vorbeşti cu mine, Nevile.

Thomas Royde văzu cum ceafa lui Nevile se colorează într-un roşu aprins. Făcu trei paşi rapizi şi-i dădu revista lui Audrey.

Ezitând, cu un aer tot mai încurcat, ea rosti:

— Oh, dar…

Kay îşi împinse scaunul cu o mişcare brutală. Rămase o clipă în picioare, apoi, întorcându-se, se îndreptă spre uşa salonului. Thomas nu apucă să facă nici o mişcare şi ea intră drept în el.

Şocul o făcu să se dea înapoi; se uită la el, în timp ce el îşi cerea scuze. Atunci Thomas înţelese de ce nu-l văzuse. Ochii ei erau plini de lacrimi… Lacrimi de mânie, îşi închipui el.

— Hei, spuse Kay. Tu cine eşti? Oh, desigur, tipul din Malayesia!

— Da, sunt tipul din Malayesia.

— Să fi dat Domnul să fi fost eu acum în Malayesia, spuse Kay. Oriunde, numai aici, nu! Nu pot să sufăr casa asta împuţită! Îi urăsc pe toţi din ea!

Scenele emoţionale îl alarmau întotdeauna pe Thomas. Se uită încruntat la Kay şi îngână nervos: „Î-hî”

— Dacă n-au mare grijă, am să omor pe vreunul! Spuse Kay. Fie pe Nevile, fie pe pisica aia cu faţa străvezie!

Ţâşni pe lângă el şi ieşi din cameră, trântind uşa.

Thomas Royde rămase în loc. Nu ştia ce să facă, însă îi părea bine că tânăra doamnă Strange plecase. Stătea şi se uită la uşa pe care o trântise cu atâta putere. „O tigroaică – noua doamnă Strange!”

În spaţiul dintre uşile glasvandului apăru Nevile. Respira destul de repede.

Îl salută confuz pe Thomas.

— Oh… Ăă… Hello, Royde, n-am ştiut că ai sosit. Păi… N-ai văzut-o pe soţia mea?

— A trecut, acum un minut, pe aici, răspunse celălalt.

Nevile părăsi, la rândul său salonul. Părea supărat. Thomas Royde ieşi încetişor pe terasă. Avea un pas uşor. Abia când ajunse doar la câţiva paşi de ea, Audrey întoarse capul.

Ochii ei depărtaţi se dilatară, buzele i se întredeschiseră. Se dezlipi de balustradă şi veni către el cu braţele întinse.

— Thomas! Dragul meu Thomas! Ce bine îmi pare că ai venit!

În timp ce el îi lua mâinile mici în ale sale, Mary Aldin apăru, la rândul ei, în uşa glasvandului, Văzându-i pe cei doi, se opri, îi urmări câteva clipe, apoi se întoarse tiptil şi intră înapoi în casă.

II

Nevile o găsi pe Kay în dormitorul ei, la etaj. Singurul dormitor mare, dublu, din casă era al lui lady Tressilian. Unui cuplu căsătorit i se dădeau întotdeauna cele două

camere ce comunicau între ele printr-o uşă şi o baie mică în partea de vest a casei. Era un apartament mic, izolat.

Nevile străbătu camera lui şi intră în cea a soţiei. Kay se aruncase pe pat. Ridicându-şi faţa brăzdată de lacrimi, strigă mânioasă:

— Aşadar, ai venit! Era şi vremea!

— Ce-i toată tevatura asta? Ai înnebunit, Kay? Nevile vorbea calm, însă cuta din colţul gurii îi trăda supărarea reţinută.

— De ce i-ai dat ei „Illustrated Review” şi nu mie?

— Zău, Kay, eşti copil! Tot tămbălăul ăsta pentru o amărâtă de revistă.

— I-ai dat-o ei, nu mie! Repetă Kay cu încăpăţânare.

— Ei bine, de ce nu? Ce contează?

— Pentru mine contează.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu tine. Nu te poţi purta în felul ăsta isteric în casa altora. Nu ştii cum să te comporţi în public?

— De ce i-ai dat-o lui Audrey?

— Pentru că a vrut-o.

— Şi eu am vrut-o, iar eu sunt soţia ta.

— Cu atât mai mult. I-am dat-o unei femei mai în vârstă ca tine şi care, practic, nu mi-e nici un fel de rudă.

— M-a învins! A vrut s-o facă şi a făcut-o! Ai fost de partea ei!

— Vorbeşti ca un copil prost şi gelos. Pentru numele lui Dumnezeu, controlează-te, şi încearcă să te porţi cum se cuvine în public!

— Ca ea, nu?

Nevile spuse rece:

— În tot cazul, Audrey ştie să se poarte ca o doamnă. Ea nu se dă în spectacol.

— Te întărâtă împotriva mea! Mă urăşte şi vrea să se răzbune.

— Ascultă, Kay, vrei să încetezi să fii melodramatică şi absolut proastă? M-am săturat!

— Atunci, să plecăm de aici! Să plecăm mâine. Urăsc locul ăsta!

— Suntem aici doar de patru zile.

— E prea mult! Hai să plecăm, Nevile!

— Ascultă-mă, Kay, îmi ajunge. Am venit pentru două săptămâni şi voi sta două săptămâni.

— O să-ţi pară rău, spuse Kay. Tu şi Audrey a ta! O crezi grozavă!

— Nu o cred grozavă. Cred că e o persoană extrem de amabilă şi drăguţă, cu care m-am purtat urât, şi care a fost mult prea generoasă şi iertătoare.

— Aici greşeşti, spuse Kay. Coborâse din pat. Furia i se potolise. Vorbea calm, aproape cumpătat. Audrey nu te-a iertat, Nevile. Am văzut-o, de câteva ori, uitându-se la tine… Nu ştiu ce se petrece în mintea ei, însă ceva se petrece… E genul de om care nu lasă pe nimeni să afle ce gândeşte.

— Păcat că nu sunt mai multe persoane ca ea, spuse Nevile.

Kay se albi la faţă.

— Te referi la mine? Glasul său avea o undă ameninţătoare.

— Ei bine, n-ai demonstrat prea multă stăpânire de sine, nu-i aşa? Orice nemulţumire, cât de mică, o dai pe faţa. Te faci de râs şi mă faci de râs şi pe mine!

— Mai ai ceva de spus? Vocea ei era de gheaţă.

El rosti cu un glas tot atât de rece:

— Îmi pare rău dacă crezi că am fost nedrept. Dar ăsta-i purul adevăr. N-ai mai mult auto-control decât un copil.

— Tu nu-ţi ieşi niciodată din fire, nu-i aşa? Veşnic stăpânitul, manieratul pukka sahib! Nu cred că ai sentimente. Eşti doar o reptilă… O afurisită de reptilă cu sângele rece! De ce nu-ţi dai frâu liber din când în când? De ce nu ţipi la mine, nu mă înjuri, nu-mi spui să mă duc dracului?

Nevile oftă. Umerii i se lăsaseră.

— Of, Doamne, rosti el. Răsucindu-se pe călcâie, părăsi camera.

III

— Arăţi exact ca la şaptesprezece ani, Thomas Royde, spuse lady Tressilian. Exact aceeaşi privire de bufniţă. Şi nu vorbeşti mai mult ca atunci. De ce?

Thomas răspunse vag:

— Nu ştiu. Niciodată n-am avut darul vorbirii.

— Ca Adrian. Adrian era foarte deştept şi un orator iscusit.

— Poate tocmai de asta. Îl lăsam mereu pe el să vorbească.

— Bietul Adrian. Promitea atât de mult! Thomas dădu din cap.

Lady Tressilian schimbă subiectul. Binevoise să-i acorde o întrevedere lui Thomas. Obişnuia să-şi primească vizitatorii pe rând, unul câte unul. În felul ăsta, nu se obosea şi putea să-şi concentreze atenţia asupra lor.

— Eşti aici de douăzeci şi patru de ore. Ce părere ai despre situaţia de la noi?

— Situaţie?

— Nu te uita prosteşte! O faci deliberat. Ştii foarte bine la ce mă refer. Eternul triunghi care s-a stabilit sub acoperişul meu.

Thomas rosti precaut:

— Se pare că sunt ceva frecuşuri.

Lady Tressilian zâmbi cam diabolic.

— Îţi mărturisesc, Thomas, că mă distrează. Nu s-a ajuns aici din dorinţa mea. Am făcut totul ca să previn situaţia. Nevile s-a încăpăţânat. A insistat să le aducă aici pe cele două… Iar acum culege roadele!

Thomas Royde se foi uşor în scaun.

— Arată nostim, spuse el.

— M-ai lămurit! Pufni lady Tressilian.

— N-aş fi crezut că Nevile Strange e în stare să facă aşa ceva.

— E interesant că spui asta. Pentru că aşa gândesc şi eu. Nu-i stă în caracter lui Nevile. Asemenea majorităţii

bărbaţilor, de obicei, face tot posibilul să evite orice fel de încurcături sau eventuale neplăceri. Am bănuit că nu de la el a pornit ideea… Dar, în cazul ăsta, nu văd de la cine altcineva. Se opri şi apoi rosti cu o înflăcărare doar uşor ridicată: N-ar fi putut fi ideea lui Audrey?

Thomas răspunse prompt:

— Nu, nu Audrey.

— Dar nici nu-mi prea vine să cred ca a fost ideea acestei nefericite tinere, Kay. Doar dacă nu e o actriţă desăvârşită. Ştii, în ultimul timp, aproape că mi-e milă de ea.

— Nu prea vă place, nu-i aşa?

— Nu. Mi se pare săracă la minte şi fără nici un pic de prestanţă. Dar, cum spuneam, începe să-mi pară rău pentru ea. E ca un fluture ameţit, care se învârte în jurul lămpii. Nu ştie ce tactică să adopte. Mereu indispusă, maniere proaste, impertinenţă copilărească… Toate lucrurile care au cel mai nefericit efect asupra unui bărbat ca Nevile.

Thomas rosti liniştit:

— Mie mi se pare că Audrey e cea care e într-o postură delicată.

Lady Tressilian îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Întotdeauna ai fost îndrăgostit de Audrey, nu-i aşa, Thomas?

Replica lui veni imperturbabilă.

— Presupun că da.

— Practic, de când aţi copilărit împreună?

El dădu din cap.

— Şi pe urmă a venit Nevile şi ţi-a suflat-o de sub nas?

Thomas se mişcă stingherit în scaun.

— Păi… Întotdeauna am ştiut că n-am nici o şansă.

— Defetist, spuse lady Tressilian.

— Mereu am fost un câine spăşit.

— Cal bun de căruţă!

— Bunul Thomas…!”. Asta e tot ce gândeşte Audrey despre mine.

— Credinciosul Thomas”, îl corectă lady Tressilian. Asta e porecla ta, nu-i aşa?

El zâmbi, căci aceste cuvinte îi amintiră de zilele copilăriei. „Ciudat! N-am mai auzit-o de ani de zile.”

— Asta te-ar putea aduce acum într-o poziţie privilegiată, spuse lady Tressilian.

Privirea ei era limpede şi insistentă. Continuă:

— Fidelitatea e o calitate pe care ar aprecia-o oricine care a trecut prin ce-a trecut Audrey. Devotamentul de-o viaţă e, uneori, răsplătit, Thomas.

Thomas Royde privi în jos, făcându-şi de lucru cu pipa.

— Da, spuse el, în speranţa asta am venit acasă.

IV

— Aşadar, iată-ne pe toţi, spuse Mary Aldin. Hurstall, bătrânul majordom, îşi şterse fruntea. Când intră în bucătărie, doamna Spicer, bucătăreasa, îi observă expresia.

— Nu cred c-am s-o scot cu bine la capăt, ăsta-i adevărul, spuse Hurstall. Dacă mă pot exprima aşa, tot ce se face şi se spune în casa asta, în ultimul timp, pare să însemne cu totul altceva decât se vede şi se aude, înţelegi ce vreau să spun?

Cum doamna Spicer nu părea să înţeleagă, Hurstall continuă:

— Chiar adineaori, în timp ce se aşezau la masă, domnişoara Aldin a spus: „Aşadar, iată-ne pe toţi”… Şi tocmai asta m-a făcut să am un şoc! M-a dus cu gândul la un dresor care atrage o grămadă de fiare sălbatice într-o cuşcă şi, brusc, uşa cuştii se închide. M-am simţit, dintr-o dată, ca şi cum am fi fost prinşi cu toţii într-o capcană.

— Uşurel, domnule Hurstall, trebuie că ai mâncat ceva ce ţi-a căzut greu la stomac. Ai făcut o indigestie.

— Nu-i vorba de indigestie. Fiecare din noi e încordat. Chiar în clipa aceea, uşa din faţă s-a închis cu zgomot şi doamna Strange… Doamna Strange a noastră, domnişoara Audrey, a sărit ca împuşcată. Şi apoi, mai sunt şi tăcerile. Sunt foarte ciudate. E ca şi cum fiecare s-ar teme să

vorbească. Şi, brusc, încep să vorbească toţi, în acelaşi timp, rostind primul lucru care le vine în minte.

— Destul ca să te facă să te simţi stânjenit, rosti doamna Spicer.

— Două doamne Strange într-o casă. Nu mi se pare decent.

În sufragerie, se instalase una din acele tăceri, descrise de Hurstall.

Mary Aldin făcu un efort şi se întoarse spre Kay.

— L-am invitat pe prietenul tău, domnul Latimer, mâine seară, la cină.

— Bine, spuse Kay.

Nevile întrebă:

— Latimer? E aici?

— Stă la Easterhead Bay Hotel, răspunse Kay.

Nevile spuse:

— Ar trebui să mergem şi noi să luăm masa acolo, într-o seară. Până la ce oră merge bacul?

— Până la unu şi jumătate, spuse Mary.

— Presupun că se dansează.

— Da, şi sunt în jur de o sută de persoane, preciză Kay.

— Nu e chiar amuzant pentru prietenul tău, i se adresă Nevile lui Kay.

Mary interveni iute:

— Am putea merge, într-o zi, să facem o baie la Easterhead Bay. E încă destul de cald, iar plaja e încântătoare.

Thomas Royde i se adresă pe ton scăzut lui Audrey.

— Mă gândeam sa ies mâine pe mare. Vii cu mine?

— Mi-ar plăcea.

— Am putea să mergem cu toţii pe mare, spuse Nevile.

— Credeam că te-am auzit spunând că vrei să joci golf, rosti Kay.

— Chiar mă gândeam să mă duc pe terenul de golf. Zilele trecute, am remarcat că mi-am ieşit din mână.

— Ce tragedie! Exclamă Kay.

Nevile rosti cu umor:

— Golful e un joc tragic.

Mary o întrebă pe Kay dacă joacă şi ea.

— Da… Oarecum. Nevile spuse:

— Kay ar fi foarte bună, dacă şi-ar da cât de cât silinţa. Are o pendulare înnăscută.

Kay i se adresă lui Audrey:

— Tu nu joci nici un joc, nu-i aşa?

— Nu chiar. Joc cât de cât tenis… Dar sunt o jucătoare foarte slabă.

— Mai cânţi la pian, Audrey? Întrebă Thomas.

Ea scutură din cap.

— În prezent, nu.

— Cântai destul de bine la pian, spuse Nevile.

— Credeam că nu-ţi place muzica, Nevile, rosti Kay.

— Nu mă prea pricep, răspunse vag Nevile. Mereu m-am mirat cum reuşeşte Audrey să cuprindă o octavă, cu mâinile ei atât de mici.

Se uită la ceilalţi, în timp ce ea puse jos cuţitul şi furculiţa pentru desert.

Audrey roşi uşor şi spuse repede:

— Am degetul mic foarte lung. Cred că asta mă ajută.

— Înseamnă că eşti egoistă, spuse Kay. Altfel ai avea degetul mic scurt.

— Adevărat? Întrebă Mary Aldin. În cazul ăsta, eu nu sunt egoistă. Uitaţi, degetele mele mici sunt foarte scurte.

— Cred că nu eşti câtuşi de puţin egoistă, rosti Thomas, privind-o gânditor.

Ea se făcu roşie şi continuă repede:

— Cine e cel mai altruist dintre noi? Hai să ne comparăm degetele. Al meu e mai scurt ca al tău, Kay. Dar, Thomas cred că mă bate.

— Iar eu vă bat pe amândoi, rosti Nevile, întinzând o mână.

— Însă doar la o mână, spuse Kay. Degetul de la mâna stângă e scurt, Nevile, dar cel de la mâna dreaptă e mult

mai lung. Iar mâna stângă arată cum te-ai născut, iar cea dreaptă ce ai devenit. Asta înseamnă că nu te-ai născut egoist, dar ai devenit cu timpul.

— Ştii să ghiceşti în palmă, Kay? Întrebă Mary Aldin întinzând mâna cu palma în sus. O ghicitoare mi-a prezis că voi avea doi soţi şi trei copii. Ar trebui să mă grăbesc!

Kay spuse:

— Aceste linii mici nu sunt copii, ci călătorii. Asta înseamnă că vei face trei călătorii peste o apă.

— Mi se pare foarte puţin probabil, spuse Mary Aldin.

Thomas Royde o întrebă:

— Ai călătorit mult?

— Nu, deloc.

El remarcă în glasul ei o undă de regret.

— Ţi-ar plăcea?

— Mai mult ca orice pe lume.

Thomas reflectă, în felul său încet, la viaţa ei. Întotdeauna servise o bătrână. Calmă, plină de tact… O excelentă intendentă, întrebă curios:

— Eşti de mult cu Lady Tressilian?

— De aproape cincisprezece ani. Am venit să stau cu ea, după moartea tatălui meu. Înainte de a muri, a fost, câţiva ani, paralizat.

Apoi, parcă răspunzând unei întrebări pe care o avea în minte, continuă:

— Am treizeci şi şase de ani. Asta vroiai să ştii, nu-i aşa?

— Chiar mă întrebam, recunoscu el. Ştii, ai putea avea… Oricât.

— S-ar putea. Nu mi-am dat seama.

Privirea lui întunecată şi gânditoare nu-i părăsea chipul. Mary nu se simţi stânjenită. Era o privire fără nici o semnificaţie aparte… Un interes pur meditativ. Văzându-i ochii aţintiţi pe părul ei, îşi duse mâna la şuviţa albă.

— O am de foarte tânără, spuse ea.

— Îmi place, rosti Thomas simplu.

Continuă să o privească. În cele din urmă, ea spuse pe un ton uşor amuzat.

— Ei bine, care-i verdictul? Sub bronz, el roşi:

— Oh, cred că e nepoliticos din partea mea să mă uit aşa. Mă întrebam… Cum eşti în realitate.

— Te rog, rosti ea în grabă şi se ridică de la masă. În timp ce intra în salon ţinând-o de braţ pe Audrey, spuse:

— Mâine la cină vine şi bătrânul domn Treves.

— Cine e? Întrebă Nevile.

— Ne-a adus o scrisoare de prezentare din partea lui Rufus Lord. E un bătrânel încântător. Stă la Balmoral Court. Suferă de inimă şi arată plăpând, dar facultăţile sale mintale sunt intacte şi a cunoscut o mulţime de oameni interesanţi. A fost procuror sau avocat… Nu mai ştiu.

— Toţi de pe aici sunt teribil de bătrâni, spuse nemulţumită Kay.

Stătea chiar sub un lampadar înalt. Thomas, care privea în direcţia aceea, îi acordă aceeaşi atenţie interesată pe care ar fi acordat-o oricui care s-ar fi întâmplat sa se găsească în raza sa vizuală.

Brusc, fu izbit de perfecta şi senzuala ei frumuseţe. O frumuseţe viu colorată, clocotind de vitalitate. Îşi mută privirea spre Audrey, palidă ca o momâie, în rochia ei de un gri argintiu.

Zâmbi în gând şi murmură:

— Trandafirul Roşu şi Albă ca Zăpada.

— Ce? Întrebă Mary Aldin, care stătea lângă el.

El repetă cuvintele, adăugând:

— Ştii, ca în basmul acela vechi… Mary Aldin spuse:

— Descrierea e foarte bună…

V

Domnul Treves sorbi cu savoare din paharul cu Porto. Un vin excelent. O cină cu mâncăruri şi serviciu excelent. Era limpede că lady Tressilian avea servitori buni.

De asemenea, casa era bine condusă, în ciuda faptului că stăpâna sa era invalidă.

Păcat, totuşi, că doamnele nu părăsiseră sufrageria, când fusese adus vinul de Porto. El prefera vechile obiceiuri. Însă tinerii aceştia aveau felul lor de a se purta.

Ochii săi poposiseră gânditori pe strălucitoarea şi frumoasa femeie care era soţia lui Nevile Strange.

Seara asta era seara lui Kay. Frumuseţea ei vie făcea să strălucească încăperea, luminată de sfeşnice. Alături de ea, Ted Latimer îşi plecase capul brunet şi lucios spre ea. Prezenţa lui o ajuta. Se simţea triumfătoare şi sigură de sine.

Simpla vedere a unei vitalităţi atât de iradiante redeştepta simţurile bătrâne.

Tinereţea… Într-adevăr, nimic nu era ca tinereţea!

Nu era de mirare că bărbatul ei îşi pierduse capul şi îşi părăsise prima soţie. Audrey stătea lângă el. O făptură fermecătoare şi o doamnă… Dar, din experienţa domnului Treves, genul de femeie predestinată să fie părăsită.

Se uită la ea. Stătea cu capul în jos, cu ochii în farfurie. Ceva, în imobilitatea ei absolută, îl izbi pe domnul Treves. Se uită mai atent la ea. Se întrebă la ce se gândea. Ce frumos îi înconjura părul urechea mică, asemănătoare unei scoici…

Cu o uşoară tresărire, domnul Treves îşi veni în fire, dându-şi seama că se produsese o mişcare. Se ridică iute în picioare.

Kay Strange se dusese în salon, şi pusese un disc cu muzică de dans.

Mary Aldin îi spuse domnului Treves, ca o scuză:

— Sunt convinsă că detestaţi jazz-ul.

— Ba deloc, minţi politicos domnul Treves.

— Poate mai târziu facem un bridge, sugeră ea. Nu-l putem începe acum pentru că ştiu că lady Tressilian vă aşteaptă la o şuetă.

— Îmi va face mare plăcere. Lady Tressilian nu vine niciodată aici, jos, să fie alături de toată lumea?

— Nu, de obicei, coboară în căruciorul de invalid. De aceea avem un lift. Dar, în prezent, preferă să rămână în camera ei. Acolo stă de vorbă cu cine doreşte… Cam ca la o curte regală.

— Foarte bine exprimat, domnişoară Aldin, întotdeauna am remarcat o notă regală în manierele ei.

În mijlocul camerei, Kay se mişca într-un ritm uşor de dans. Spuse:

— Ia odată masa aia din drum, Nevile!

Glasul ei era sigur, poruncitor. Ochii îi străluceau, buzele îi erau întredeschise.

Ascultător, Nevile dădu masa la o parte. Apoi făcu un pas către ea, dar ea se întoarse, în mod voit, către Ted Latimer.

— Vino, Ted, hai să dansăm.

Braţul lui Ted o înconjură imediat. Dansau, lunecau, se învârteau cu paşii perfect îngemănaţi. Era o încântare să-i priveşti.

Domnul Treves murmură:

— Ăă… Parcă sunt profesionişti.

Mary Aldin clipi uimită la auzul cuvintelor… Dar, în mod sigur, domnul Treves vorbise din simplă admiraţie. Se uită la faţa lui mică şi isteaţă, încreţită ca o nucă. Părea distrat, ca şi cum se gândea la ceva numai de el ştiut.

Nevile rămase o clipă în loc, ezitând, apoi se îndreptă spre Audrey, care stătea lângă fereastră.

— Dansezi, Audrey?

Tonul era formal, aproape rece. Ai fi putut spune că invitaţia lui exprima doar politeţe. Audrey Strange ezită o clipă, înainte de a-şi înclina capul şi a face un pas înspre el.

Mary Aldin făcu câteva remarci generale, la care domnul Treves nu răspunse. Până acum nu manifestase nici un semn de surzenie, iar curtoazia lui era fără reproş… Aşa încât ea îşi dădu seama că era detaşat, doar din cauza faptului că era foarte absorbit. N-ar fi putut spune, în mod sigur, dacă îi urmărea pe cei ce dansau sau se uita la

Thomas Royde, care stătea singur, în celălalt capăt al încăperii.

Tresărind uşor, domnul Treves spuse:

— Scuzaţi-mă, dragă doamnă, aţi spus ceva?

— Nimic. Doar că e un septembrie neobişnuit de frumos.

— Da, într-adevăr… E mare nevoie de ploaie pe aici, aşa mi s-a spus la hotel.

— Sper că aveţi confort acolo?

— Oh, da, deşi trebuie să recunosc că am fost foarte nemulţumit când am sosit şi am aflat că…

Domnul Treves se opri.

Audrey se desprinsese din braţele lui Nevile, şi cu un scurt râs nervos, se scuză:

— E prea cald pentru dans.

Se îndrepta spre uşa deschisă şi ieşi pe terasă.

— Oh, du-te după ea, prostule! Îngână Mary, în surdină, însă nu atât de încet ca domnul Treves să nu audă, şi să se întoarcă mirat spre ea.

Mary se înroşi şi râse stânjenită.

— Am început să gândesc cu glas tare, spuse ea încurcată. Dar chiar mă enervează. E atât de moale!

— Domnul Strange?

— Nu, nu Nevile. Thomas Royde.

Thomas tocmai se pregătea să înainteze, dar, după o clipă de ezitare, Nevile fu cel care o urmă pe Audrey pe terasă.

Un moment, privirea atentă şi gânditoare a domnului Treves rămase aţintită asupra uşii, apoi interesul lui se îndreptă asupra celor ce dansau.

— Un excelent dansator, tânărul domn… Latimer, parcă aşa aţi spus că îl cheamă?

— Da. Edward Latimer.

— Ah, da, Edward Latimer. Un vechi prieten al doamnei Strange, bănuiesc?

— Da.

— Şi din ce trăieşte acest… Foarte atrăgător domn?

— Pai, sinceră să fiu, nu prea ştiu.

— A-şa, spuse domnul Treves, reuşind să dea un întreg sens unei simple vorbe nevinovate.

Mary continuă:

— Stă la Easterhead Bay Hotel.

— Un loc foarte elegant.

După câteva clipe, adăugă visător:

— Are o formă a capului destul de interesantă… Ce unghi ciudat face creştetul capului cu ceafa… Deşi, din cauza pieptănăturii, nu se prea observă, însă e deosebit de neobişnuit. După un moment de tăcere, continuă şi mai visător: Ultimul om pe care l-am văzut, cu un cap ca ăsta, a primit o condamnare de zece ani, pentru atac brutal asupra unui bijutier în vârstă.

— Doar nu vreţi să spuneţi…?

— Deloc, deloc. M-aţi înţeles greşit. Nu am avut intenţia să fac vreo aluzie la vreunul dintre oaspeţii dumneavoastră. Am vrut doar să evidenţiez faptul că un criminal înrăit şi brutal poate fi, în aparenţă, cei mai încântător şi vesel tânăr. Ciudat, dar aşa e!

Îi zâmbi blând. Mary spuse:

— Ştiţi, domnule Treves, cred că mi-e puţin frică de dumneavoastră.

— Prostii, dragă doamnă.

— Dar mi-e frică. Sunteţi… Un observator atât de abil.

— Vederea mi-a rămas la fel de bună, rosti domnul Treves, cu un aer mulţumit. Făcu o scurtă pauză, după care adăugă: Pe moment, nu pot să spun dacă din fericire sau din nefericire.

— De ce ar fi din nefericire?

Domnul Treves dădu cu îndoială din cap.

— Uneori eşti pus în situaţia de a-ţi asuma responsabilităţi. Nu întotdeauna e uşor să decizi care e modul corect de a acţiona.

Hurstall intră, ducând tava cu cafele.

După ce îi servi pe Mary şi pe bătrânul avocat, se duse către Thomas Royde. Apoi, la cererea lui Mary, lăsă tava pe

masă şi părăsi camera. Kay strigă peste umărul lui Ted:
— Noi ne terminăm mai întâi dansul. Mary spuse:
— Îi voi duce lui Audrey cafeaua afară.
Luă ceaşca şi se îndreptă spre glasvand. Domnul Treves o însoţi. Cum ea se opri în prag, se uită peste umărul ei.
Audrey stătea pe colţul balustradei. În lumina lunii, frumuseţea ei se însufleţise… O frumuseţe izvorâtă mai mult din linii decât din culoare. Delicata linie dintre maxilar şi ureche, gingaşa modelare a bărbiei şi a gurii, şi cu adevărat încântătoarea ţinută a capului şi a năsucului drept. Această frumuseţe urma să dăinuie şi atunci când Audrey Strange avea să fie bătrână… Nu depindea cu nimic de piele sau muşchi… Era o frumuseţe născută din osatura sa. Rochia cu paiete, pe care o purta, accentua efectul razelor de lună. Stătea foarte liniştită, iar Nevile o privea. Nevile făcu un pas spre ea:
— Audrey… Tu…
Ea îşi schimbă poziţia, apoi sări uşurel în picioare şi îşi duse mâna la ureche.
— Oh! Cercelul meu… Trebuie să-mi fi căzut.
— Unde? Lasă-mă să-l caut…
Se aplecară amândoi, încurcaţi şi stângaci… Şi, în acel moment, se ciocniră. Audrey sări într-o parte. Nevile exclamă:
— Stai aşa… Butonul meu… Ţi s-a agăţat în păr! Stai liniştită.
Audrey rămase foarte liniştită, în timp ce el umbla neîndemânatic cu părul ei.
— OH. Mi l-ai scos din rădăcini… Ce stângaci eşti, Nevile, termină mai repede.
— Îmi pare rău, eu… Parcă am degetele boante. Lumina lunii era destul de puternică pentru ca cei doi din cadrul uşii să vadă ceea ce Audrey nu putea vedea… Mâinile tremurătoare ale lui Nevile, luptându-se cu părul ei blond-argintiu.
Dar şi Audrey tremura… de parcă i s-ar fi făcut brusc frig.

Mary Aldin tresări, când o voce liniştită rosti în spatele ei:

— Permiteţi…

Thomas Royde îşi făcu loc şi ieşi pe terasă.

— Să te ajut, Strange? Întrebă el.

Nevile se îndreptă şi atât el cât şi Audrey făcură câte un pas înapoi.

— E în regulă. Am reuşit. Nevile era destul de alb la faţă.

— Eşti rece, îi spuse Thomas lui Audrey. Intră să bei o cafea.

Ea se întoarse cu el, iar Nevile se răsuci, îndreptându-şi privirea spre mare.

— Ţi-am adus-o aici, spuse Mary. Dar mai bine s-o bei înăuntru.

— Da, spuse Audrey, cred că-i mai bine să intru. Intrară cu toţii în salon. Ted şi Kay nu mai dansau. Uşa se deschise şi intră o femeie înaltă şi slabă, îmbrăcată în negru. Spuse respectuos:

— Domnia sa vă transmite complimente şi ar dori să-l vadă pe domnul Treves, sus, în camera sa.

VI

Lady Tressilian îl primi pe domnul Treves cu evidentă plăcere.

Amândoi se adânciră într-o mare de amintiri, evocând cunoştinţe comune.

După o jumătate de oră, lady Tressilian oftă profund satisfăcută.

— Ah, ce bine m-am simţit! Spuse ea. Nimic nu-i mai plăcut decât să stai la taifas, amintindu-ţi de vechi scandaluri.

— Un pic de maliţie dă o anume savoare vieţii, o aprobă domnul Treves.

— Apropo, ce părere aveţi despre exemplul nostru de etern triunghi?

Domnul Treves păru vag încurcat.

— Ăă… Ce triunghi?

— Să nu-mi spuneţi că nu l-aţi remarcat! Nevile şi nevestele lui.

— Oh, asta era! Actuala doamnă Strange e o tânără deosebit de frumoasă.

— Şi Audrey e, spuse lady Tressilian.

Domnul Treves admise:

— Are şarm… Da.

Lady Tressilian exclamă:

— Doar n-o să-mi spuneţi că aveţi înţelegere faţă de un bărbat care părăseşte o soţie ca Audrey – o persoană de o calitate – rară pentru… Pentru o Kay!

Domnul Treves răspunse calm.

— Ba am. Se întâmplă frecvent.

— Dezgustător. Dacă aş fi bărbat, m-aş plictisi foarte repede de Kay şi aş dori să nu mă fi făcut niciodată de râs!

— Şi asta se întâmpla frecvent. Pasiunile astea bruşte rareori ţin, spuse domnul Treves, detaşat şi sigur pe sine.

— Şi ce se întâmplă după aceea?

— De obicei, ăă… Părţile îşi revin. Foarte adesea, are loc un al doilea divorţ. Bărbatul se însoară a treia oară… cu cineva cu o fire înţelegătoare.

— Prostii! Nevile nu e mormon… Cum poate au fost unii din clienţii dumneavoastră!

— Câteodată, se poate întâmpla ca perechea originară să se recăsătorească… Să se refacă.

Lady Tressilian scutură din cap.

— Asta nu! Audrey are prea multă mândrie.

— Credeţi?

— Sunt sigură. Nu mai clătinaţi din cap în modul ăsta enervant!

— Ştiu, din experienţă, că femeile au foarte puţină mândrie, dacă nu chiar deloc, când e vorba de dragoste. Mândria e o calitate care le stă adesea pe buze, dar n-o găseşti şi în faptele lor.

— Dumneavoastră nu o cunoaşteţi pe Audrey. L-a iubit pătimaş pe Nevile. Poate chiar prea mult. După ce a părăsit-

o pentru fata asta (deşi nu-l condamn întru totul… Fata s-a ţinut scai de el pretutindeni, şi ştiţi cum sunt bărbaţii!) n-a mai vrut să-l mai vadă vreodată.

Domnul Treves tuşi uşurel.

— Şi totuşi e aici!

— Păi, da, spuse lady Tressilian, supărată. Pe mine mă depăşesc ideile astea moderne. Presupun că Audrey e aici doar ca să arate că nu-i pasă şi că n-o deranjează situaţia asta!

— Tot ce se poate, rosti domnul Treves mângâindu-şi bărbia. Cu siguranţă, aşa şi-a spus şi ea.

— Vreţi să spuneţi că Audrey mai tânjeşte încă după Nevile şi că… Oh, nu! N-am să cred aşa ceva!

— S-ar putea, spuse domnul Treves.

— N-am să permit una ca asta! Nu în casa mea!

— Deja vă nelinişteşte, nu-i aşa? Întrebă domnul Treves, iscoditor. Există o tensiune. Am simţit-o plutind în aer.

— Aşadar, aţi simţit-o şi dumneavoastră? Îl repezi lady Tressilian.

— Da, şi mă nedumereşte, trebuie să recunosc. Adevăratele sentimente ale părţilor rămân obscure, dar, după părerea mea, miroase a dinamită. Explozia se poate produce în orice clipă.

— Nu mai faceţi atâta pe Guy Fawkes* şi spuneţi-mi mai bine ce e de făcut.

Domnul Treves îşi înălţă braţele.

— Zău, nu ştiu ce să spun. Există, o simt cu toată fiinţa, un focar. Dacă l-am putea izola… Dar sunt prea mulţi factori în joc, ca să reuşim să-l descoperim.

— Nu intenţionez deloc să-i cer lui Audrey să plece, spuse lady Tressilian. Din cât am putut să observ, s-a purtat fără cusur într-o situaţie atât de dificilă. A fost politicoasă, dar retrasă. Consider că a avut o conduită ireproşabilă.

— Foarte, foarte… Spuse domnul Treves. Însă, oricum, asta l-a marcat foarte tare pe tânărul Nevile Strange.

— Nevile e cel ce nu se poartă cum trebuie. Am să stau de vorbă cu el. Nici vorbă să-l pot da afară din casă. Matthew îl considera, practic, fiul său adoptiv.

— Ştiu.

Lady Tressilian oftă. Spuse cu glas coborât:

— Ştiţi că Matthew s-a înecat aici?

— Da.

— Toată lumea s-a mirat că am rămas aici. O prostie din partea lor. Aici m-am simţit întotdeauna aproape de Matthew. Casa e plină de prezenţa lui. Oriunde în altă parte m-aş fi simţit singură şi stingheră. Se opri, apoi continuă: La început am sperat că-l voi urma curând. Mai ales când sănătatea mi s-a şubrezit. Dar se pare că sunt ca porţile acelea vechi care scârţâie… Invalizi de-aceia care nu mor niciodată, îşi potrivi supărată perna. Nu-mi place, să ştiţi! Întotdeauna am sperat ca, atunci când îmi va suna ceasul, moartea să vină cât mai repede, s-o pot privi faţă-n în faţă… Nu s-o simt dându-mi târcoale, furişându-se pe la spatele meu… Forţându-mă, treptat, să mă umilesc în faţa bolilor care vin una după alta. Din ce în ce mai neajutorată… Depinzând tot mai mult de alţi oameni!

— Dar oameni foarte devotaţi, sunt sigur. Aveţi o servitoare credincioasă?

— Barrett? Cea care v-a condus aici. Alinarea vieţii mele! Mi-e ca un fel de cârjă de care mă pot sprijini cu toată încrederea. E de mulţi ani la mine.

— Şi aş spune că sunteţi norocoasă pentru că o aveţi pe domnişoara Aldin.

— Aveţi dreptate. Am noroc cu Mary.

— Vă e rudă?

— Verişoară îndepărtată. Una din acele fiinţe altruiste care se sacrifică pentru binele celorlalţi. L-a îngrijit pe tatăl său, un om foarte deştept, dar teribil de dificil. După moartea lui, am rugat-o să vină să locuiască împreună cu mine şi am binecuvântat ziua în care a intrat în casa asta. N-aveţi idee cât de oribile sunt însoţitoarele. S-au născut degeaba. Te

înnebunesc cu incapacitatea lor. E minunat s-o ai pe Mary, care e o femeie citită, inteligentă. Şi are o minte grozavă… O minte de bărbat. A citit mult şi poţi discuta orice cu ea. Şi e tot atât de isteaţă în treburile gospodăreşti precum e în cele de ordin intelectual. Conduce perfect casa şi-i face pe servitori să fie mulţumiţi, să se înţeleagă între ei… Nu există certuri, invidii… Nu ştiu cum reuşeşte practic s-o facă… Presupun că e vorba doar de tact.

— E de mult aici?

— De doisprezece ani… Nu, mai mult. Treisprezece… Paisprezece. Cam aşa. A fost o mare alinare.

Domnul Treves dădu din cap.

Lady Tressilian, urmărindu-l printre genele pe jumătate închise, întrebă brusc:

— Ce e? Vă nelinişteşte ceva?

— Un fleac, răspunse domnul Treves. Doar un fleac. Aveţi ochi ageri.

— Îmi place să studiez oamenii, întotdeauna ştiam ce se petrece în mintea lui Matthew. Oftă şi se rezemă de pernă. Acum trebuie să vă spun noapte bună – era încheierea audienţei la „regină”, lipsită de orice notă de nepoliteţe – sunt foarte obosită. Dar mi-a făcut multă, multă plăcere. Veniţi să mă vedeţi, din nou, cât mai curând.

— Am să profit de amabilitatea dumneavoastră. Sper că n-am vorbit prea mult.

— Oh, nu. Obosesc foarte uşor. Vă rog, trageţi de clopoţel, înainte de a pleca.

Domnul Treves trase binişor de un mare mâner demodat, terminat cu un ciucure uriaş.

— O adevărată piesă de muzeu, spuse el.

— Clopoţelul meu? Da. Soneriile astea electrice, noi, nu-s de mine. Jumătate din timp sunt stricate şi tot continui să apeşi în zadar! Asta merge oricând. Răsună în camera lui Barrett, de la etaj… Clopoţelul atârnă chiar deasupra patului ei. În felul acesta, n-are cum să nu-mi răspundă imediat. Dacă se întâmplă, trag încă o dată, foarte repede.

În timp ce domnul Treves ieşi din cameră, auzi clopoţelul sunând a doua oară, iar clinchetul venea de undeva de deasupra capului său. Se uită în sus şi observă firele fixate de-a lungul tavanului. Barrett cobora în grabă scările şi trecu pe lângă el, îndreptându-se spre stăpâna sa.

Domnul Treves coborî încet la parter, ignorând micul lift. Pe chipul încruntat i se putea citi o uşoară nesiguranţă.

Toţi erau adunaţi în salon şi Mary Aldin propuse, imediat, o partidă de bridge, însă domnul Treves refuză politicos, sub pretextul că trebuie să plece curând acasă.

— Hotelul meu e de modă veche. Nu se obişnuieşte să întârzii după miezul nopţii.

— Dar mai e mult până atunci… E doar zece jumătate, spuse Nevile. Sper că nu se încuie şi vă lasă să rămâneţi pe dinafară?

— Oh, nu. De fapt, mă îndoiesc că uşa se încuie peste noapte. Se închide la nouă, dar ca să intri nu trebuie decât să apeşi pe clanţă. Nu prea trece lume pe acolo, dar presupun ca încrederea pe care o au în cinstea localnicilor e justificată.

— Aici nimeni nu-şi încuie uşile în timpul zilei, fiţi sigur! Ale noastre stau larg deschise cât e ziua de mare… Dar noaptea le încuiem.

— Cum e Balmoral Court? Întrebă Ted Latimer. Pare o construcţie înaltă, stranie, nenorocită, în stil victorian.

— E la înălţimea numelui pe care-l poartă, răspunse domnul Treves. Şi e cât se poate de confortabil, tot în stil victorian. Paturi bune, bucătărie bună… Garderobe spaţioase, victoriene. Băi imense, cu mahon de jur împrejur.

— Parcă spuneaţi că, la început, ceva v-a deranjat, zise Mary Aldin.

— Oh, da. Avusesem grijă să-mi rezerv din timp, în scris, două camere la parter. Ştiţi, sufăr de inimă şi n-am voie să urc scările. Când am ajuns, am fost şocat să aflu că cele două camere nu erau disponibile. Mi s-au repartizat în schimb altele, (nişte camere foarte drăguţe, trebuie să

recunosc) la ultimul etaj. Am protestat, dar se pare că un vechi client, care urma să se întoarcă în Scoţia, luna aceasta, s-a îmbolnăvit şi n-a mai putut elibera camerele.

— E vorba de domnul Lucan? Întrebă Mary.

— Cred că asta e numele, în aceste condiţii, nu mi-a rămas decât să accept situaţia. Din fericire, există un lift foarte bun… Aşa că n-am avut de suferit nici un inconvenient.

Kay spuse:

— Ted, de ce nu te muţi la Balmoral Court? Ai fi mult mai aproape.

— Oh, nu cred că-i genul de loc care mi s-ar potrivi.

— Aveţi mare dreptate, domnule Latimer. Nu vi s-ar potrivi deloc.

Dintr-un motiv sau altul, Ted Latimer se înroşi.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, spuse el.

Mary Aldin, sesizând încordarea, se grăbi să facă o remarcă în legătură cu ultima ştire de senzaţie din ziare:

— Înţeleg că a fost reţinut un bărbat în cazul geamantanului din oraşul acela din Kent.

— E al doilea pe care-l reţin, spuse Nevile. Sper că, de data asta, l-au prins pe cel care trebuie.

— S-ar putea să nu-l poată reţine, chiar dacă ar fi cel care trebuie, rosti domnul Treves.

— Din lipsă de probe? Întrebă Royde.

— Da.

— Totuşi, presupun că, până la urmă, întotdeauna, se găsesc probe.

— Nu întotdeauna, doamna Strange. Aţi fi surprinsă să aflaţi câţi criminali umblă liberi şi nestingheriţi prin ţară.

— Vreţi să spuneţi că din cauză ca n-au fost descoperiţi?

— Nu numai asta. Există un om – menţionă un caz celebru ce făcuse vâlvă cu doi ani în urmă – despre care poliţia ştie că i-a omorât pe copiii aceia… Ştie în mod absolut sigur… Dar n-are putere. Omul acela are un alibi atestat de doi oameni şi, cu toate că alibiul e fals, nu există nimic care s-o dovedească. De aceea criminalul umblă liber.

— Îngrozitor! Spuse Mary.

Thomas Royde îşi stinse pipa şi vorbi pe tonul său liniştit:

— Asta confirmă ceea ce am gândit întotdeauna… Şi anume că există situaţii în care eşti îndreptăţit să-ţi faci singur dreptate.

— Cum adică, domnule Royde?

Thomas începu să-şi umple, din nou, pipa. Îşi privea îngândurat mâinile, în timp ce vorbea cu hopuri, incoerent.

— Dacă aş şti de o treabă murdară… Şi aş şti că cel care a făcut-o nu poate fi tras la răspundere în faţa legii… Că nu poate fi pedepsit… Atunci l-aş înhăţa… Şi aş face eu ce nu poate face legea.

Domnul Treves rosti cu aprindere:

— Asta e cea mai periculoasă doctrină, domnule Royde! O astfel de rezolvare n-ar avea absolut nici o justificare!

— Nu înţeleg. Am presupus că faptele sunt dovedite… Şi că doar legea e fără putere!

— Nici aşa acţiunea pe cont propriu n-ar avea nici o scuză.

Thomas zâmbi… Un zâmbet foarte blând.

— Nu sunt de acord, spuse el. Dacă un om ar merita să i se sucească gâtul, nu m-ar deranja să-mi asum răspunderea să i-l sucesc eu!

— Şi, în schimb, veţi suporta dumneavoastră rigorile legii!

Continuând să zâmbească, Thomas răspunse:

— Va trebui să am grijă, asta se-nţelege… De fapt, îţi trebuie şi o anumită doză de viclenie…

Audrey rosti cu vocea sa limpede:

— Ai fi prins, Thomas.

— Nu cred, spuse Thomas.

— Am întâlnit odată un caz, începu domnul Treves, şi se opri. Apoi se scuză: Ştiţi, criminologia e un hobby al meu…

— Continuaţi, vă rog, spuse Kay.

— În cariera mea, am avut de-a face cu extrem de numeroase cazuri de crimă. Dar câteva au fost, cu adevărat, interesante. Majoritatea criminalilor era

lamentabil de anostă şi îngustă la minte. Totuşi! V-aş putea povesti un caz interesant.

— Oh, da, exclamă Kay. Îmi plac povestirile cu crime.

Domnul Treves începu să vorbească încetişor, părând să-şi aleagă, bine gândit şi cu mare atenţie, cuvintele.

— Cazul se referă la un copil. N-am să menţionez nici vârsta, nici sexul copilului. Faptele au fost următoarele: doi copii se jucau cu arcuri şi săgeţi. Unul dintre ei a tras în celălalt şi săgeata i-a străpuns un organ vital, ceea ce i-a provocat moartea. A urmat ancheta. Copilul supravieţuitor era înnebunit. Toată lumea deplângea accidentul şi-şi exprima simpatia faţă de nefericitul autor al tragediei. Se opri.

— Asta-i tot? Întrebă Ted Latimer.

— Asta-i tot. Un accident regretabil, însă, vedeţi, există şi o altă faţetă a povestirii. Cu câtva timp mai înainte, s-a întâmplat ca un fermier să treacă pe o anumită potecă prin pădurea din vecinătate. Acolo, într-un luminiş, a văzut un copil exersând – trăgând la ţintă cu arcul.

Se opri, din nou, pentru a da timp vorbelor sale saşi facă efectul.

— Vreţi să spuneţi că n-a fost accident... Că a făcut-o intenţionat? Întrebă neîncrezătoare Mary Aldin.

— Nu ştiu, răspunse domnul Treves. N-am ştiut niciodată, însă la anchetă, s-a stabilit că acei copii nu erau obişnuiţi cu arcul şi săgeata şi, în consecinţă, au tras la întâmplare.

— Era sau nu adevărat?

— În cazul unuia dintre copii, în mod sigur, nu era!

— Ce-a făcut fermierul? Întrebă Audrey, cu respiraţia întretăiată.

— Nimic. Niciodată n-am fost sigur dacă a acţionat corect sau nu. Era vorba de viitorul unui copil. S-a gândit că unui copil i se cuvenea să i se acorde prezumţia de nevinovăţie.

Audrey spuse:

— Dar dumneavoastră personal nu aveţi nici un dubiu asupra celor ce s-au întâmplat în realitate?

Domnul Treves rosti grav:

— Personal, sunt de părere că a fost o crimă deosebit de ingenioasă… O crimă comisă de un copil, plănuită în cele mai mici detalii.

Ted Latimer întrebă:

— A existat vreun motiv?

— Oh, da, a existat un motiv. Certuri copilăreşti, vorbe… Destul ca să provoace şi să alimenteze ura. Copiii urăsc uşor…

Mary exclamă:

— Dar a fost ceva deliberat!

Domnul Treves răspunse:

— Da, asta-i partea cea rea… Deliberarea. Un copil care ascunde în suflet intenţii criminale, care exersează liniştit, zi de zi, şi care, în cele din urmă, acţionează… Lovitura fatală… Catastrofa… Pretinsa disperare… Durerea prefăcută. Toate astea sunt incredibile… Atât de incredibile încât, probabil, instanţa le-ar fi respins.

— Ce s-a întâmplat cu… cu copilul? Întrebă Kay curioasă.

— Cred că şi-a schimbat numele. Cel puţin aşa era de aşteptat, după zarva, pe care a provocat-o ancheta. Azi, acel copil e o persoană matură… Undeva, în lumea asta. Întrebarea e, mai are, încă, o inimă de criminal?

Adăugă gânditor:

— A trecut mult de atunci, dar l-aş recunoaşte oricând pe micul meu criminal.

— Nu cred, spuse Royde.

— Oh, ba da, avea o particularitate de ordin fizic… Ei bine, nu voi mai continua pe tema asta. Nu e un subiect plăcut. Chiar trebuie să plec către casă. Se ridică.

Mary întrebă:

— Nu doriţi să beţi ceva înainte de plecare? Băuturile se aflau pe o tavă, în partea cealaltă a camerei. Thomas Royde, care se găsea în apropiere, destupă sticla cu whisky.

— Un whisky cu sifon, domnule Treves? Dar dumneata, Latimer?

Nevile îi spuse lui Audrey cu glas coborât:

— E o seară minunată. Vino puţin afară.

Ea stătea în uşă, cu privirea aţintită pe terasa scăldată de lumina lunii. El trecu pe lângă ea şi se opri afară, aşteptând. Scuturând repede din cap, Audrey se întoarse în cameră.

— Nu, sunt obosită… Cred c-am să mă duc la culcare.

Traversă încăperea şi ieşi. Kay căscă cu poftă.

— Şi mie mi-e somn. Dar ţie, Mary?

— Şi mie. Noapte bună, domnule Treves, Ai grijă de domnul Treves, Thomas.

— Noapte bună, domnişoară Aldin. Noapte bună, doamnă Strange.

— Mâine vom lua masa la Easterhead Bay, Ted, spuse Kay. Dacă e tot atât de frumos ca azi, facem şi o baie.

— Perfect. Am să vă caut. Noapte bună, domnişoară Aldin.

Cele două femei părăsiră camera.

Ted Latimer i se adresă amabil domnului Treves:

— Avem acelaşi drum, domnule. Spre debarcader, trec pe lângă hotelul dumneavoastră.

— Vă mulţumesc, domnule Latimer. Mă bucur că mă veţi însoţi.

Deşi îşi exprimase intenţia de a pleca, domnul Treves nu părea să se grăbească. Îşi savura, cu încetineală, băutura şi încerca să smulgă informaţii de la Thomas Royde, referitor la viaţa din Malayesia.

Royde răspundea monosilabic. Orice amănunt al existenţei cotidiene părea să fie secret naţional, atât de greu reuşeai să-l obţii de la el. Închis în sine, părea că face un efort ca să se conecteze la realitate şi să răspundă întrebărilor interlocutorului său.

Ted Latimer nu-şi găsea locul. Arăta plictisit, nerăbdător, dornic să se vadă plecat.

Intervenind brusc, exclamă:

— Aproape că uitasem! I-am adus lui Kay nişte discuri pe care şi le dorea. Sunt în hol. Mă duc să le iau. Vrei să i le dai mâine, Royde?

Celălalt dădu din cap. Ted părăsi camera.

— Tânărul ăsta are o fire fără astâmpăr, îngână domnul Treves.

Royde mormăi fără să răspundă.

— Un vechi prieten de-al doamnei Strange, presupun? Insistă bătrânul avocat.

— Al lui Kay Strange, spuse Thomas.

Domnul Treves zâmbi.

— Da, asta am vrut să spun. Nu prea ar putea fi prieten cu prima doamnă Strange.

Royde pronunţă apăsat:

— Nu, n-ar putea.

Apoi, întâlnind privirea amuzată a celuilalt adăugă, roşind uşor:

— Vreau să spun că…

— Oh, înţeleg foarte bine ce vreţi să spuneţi, domnule Royde. Dumneavoastră sunteţi prietenul doamnei Audrey Strange, nu-i aşa?

Thomas Royde îşi umplu încetişor pipa cu tutunul din pungă. Cu ochii în jos, rosti sau mai degrabă bolborosi:

— M-da. Am copilărit împreună.

— Trebuie să fi fost o copilă încântătoare. Thomas Royde spuse ceva care suna ca un „îhî”.

— E puţin stânjenitor să fie două doamne Strange într-o casă, nu?

— Oh, da… Da, destul de stânjenitor.

— O situaţie delicată pentru prima doamnă Strange.

Faţa lui Thomas Royde se îmbujora.

— Foarte delicată.

Domnul Treves se aplecă înainte, întrebarea lui căzu ca un trăsnet.

— De ce a venit, domnule Royde?

— Păi… Cred… Glasul celuilalt era neclar. Nu… N-a vrut să refuze.

— Să refuze… pe cine?

Thomas se foi stingherit.

— Păi, de fapt, cred că, întotdeauna, vine în perioada asta a anului… la începutul lui septembrie.

— Şi lady Tressilian i-a invitat în acelaşi timp şi pe Nevile Strange cu noua lui soţie? Glasul bătrânului domn avea o notă de îndoială politicoasă.

— Cât despre asta, cred că Nevile s-a invitat singur.

— Prin urmare, a dorit mult această… Întâlnire?

Stinghereala lui Royde crescu. Evitând privirea celuilalt, răspunse:

— Aşa cred.

— Curios, conchise domnul Treves.

— Un lucru prostesc, continuă, cu efort, Royde.

— Dacă stai să te gândeşti, e oarecum stânjenitor.

— În ziua de azi, oamenii fac treburi de genul ăsta, rosti Thomas Royde vag.

— Mă întreb dacă n-a fost ideea altcuiva, spuse domnul Treves.

— A cui altcuiva ar fi putut fi? Se minună Thomas.

Domnul Treves oftă.

— Pe lume există atâţia prieteni amabili… Dornici să facă ordine în viaţa altora… Să aranjeze lucrurile care scârţâie…

Se întrerupse, căci Nevile păşise pe uşa dinspre terasă. Ted Latimer intră pe cealaltă uşă, dinspre hol.

— Hei, Ted, ce ai acolo? Întrebă Nevile.

— Discuri pentru Kay. M-a rugat să i le aduc.

— Da? Nu mi-a spus.

Între cei doi fu doar o clipă de tensiune, apoi Nevile se îndreptă spre tava cu băuturi şi îşi turnă whisky cu sifon. Gâfâia, iar chipul său arăta emoţionat şi nefericit. Domnul Treves auzise pe cineva referindu-se la Nevile ca la „un ins norocos, care are tot ce şi-ar putea dori cineva pe lumea asta”. Totuşi, în acel moment, nu arăta deloc a om fericit.

Reapariţia lui Nevile îl făcu pe Thomas Royde să considere că îndatoririle sale de gazdă luaseră sfârşit. Părăsi camera, fără să spună noapte bună, cu un mers uşor, mai grăbit decât cel obişnuit. Parcă abia aşteptase să scape.

— A fost o seară minunată, spuse politicos domnul Treves, punând paharul jos. Foarte… Ăă… Instructivă.

— Instructivă? Sprâncenele lui Nevile se ridicară uşor.

— Probabil privind informaţiile despre Malayesia, sugeră Ted cu un zâmbet larg. Grea treabă să-l faci să vorbească pe taciturnul Thomas!

— Un tip extraordinar, Royde ăsta, spuse Nevile. Cred că aşa a fost întotdeauna. Trage din pipa aia veche a lui, ascultă, scoate din când în când un „Hm” sau un „Ah” şi pare înţelept ca o bufniţă.

— Poate mai mult meditează, spuse domnul Treves. Şi acum, chiar trebuie să-mi iau la revedere.

— Veniţi cât mai curând s-o vedeţi iar pe lady Tressilian, îl invită Nevile, în timp ce-i conducea spre hol pe cei doi. O bine dispuneţi enorm. Are atât de puţine legături cu lumea de-afară. E grozavă, nu-i aşa?

— Da, chiar este. Un interlocutor care ştie să întreţină o conversaţie.

Domnul Treves îşi puse, cu grijă, pardesiul şi fularul, şi după ce mai îi ură o dată noapte bună, se îndepărtă, alături de Ted Latimer.

Balmoral Court era, practic, doar la aproximativ cincizeci de metri depărtare, după o curbă a drumului. Apărea semeţ şi inexpugnabil, primul avanpost al străzii şerpuitoare de ţară.

Debarcaderul spre care pornise Ted Latimer se afla la două sute de metri mai jos, acolo unde râul se îngusta cel mai tare.

Domnul Treves se opri în uşa hotelului şi întinse mâna.

— Noapte bună, domnule Latimer. Mai rămâneţi mult pe aici?

Ted zâmbi, dezvelind un şir de dinţi albi.

— Depinde, domnule Treves. N-am avut timp să mă plictisesc… Încă.

— Nu, nu… Aşa îmi închipui şi eu. Presupun că, asemenea majorităţii tinerilor din ziua de azi, plictiseala vi se pare cel

mai cumplit lucru din lume şi totuşi, vă asigur, există lucruri şi mai rele.

— Ca de pildă?

Glasul lui Ted Latimer era moale şi plăcut, însă în el răzbătea o undă de ceva… Ceva nu chiar atât de uşor de definit.

— Oh, o las în seama imaginaţiei dumneavoastră, domnule Latimer. N-aş îndrăzni să vă dau vreun sfat, să ştiţi. Sfaturile babalâcilor ca mine sunt invariabil tratate cu dispreţ. Poate aşa e drept, cine ştie? Însă nouă, bătrânilor, ne place să credem că am învăţat ceva de la viaţă. Am observat o grămadă de-a lungul timpului, sa ştiţi.

Luna intră într-un nor. Strada era foarte întunecată. Din întuneric se ivi silueta unui bărbat care urca dealul, în direcţia lor.

Era Thomas Royde.

— Am fost într-o mică plimbare până la debarcader, spuse el neclar, din cauza pipei dintre dinţi. Aici e culcuşul dumneavoastră, domnule Treves? Pare încuiat.

— Nu cred, spuse domnul Treves.

Răsuci mânerul mare, rotund de alamă şi uşa se deschise.

— Vă vom însoţi, pentru mai multă siguranţă, spuse Royde.

Intrară toţi trei în holul luminat slab doar de un bec. Nu se vedea nimeni, în aer plutea încă mirosul mesei de seară. Draperii de catifea cam prăfuite… Mobilă bună, lustruită.

Brusc, domnul Treves scoase o exclamaţie de nemulţumire.

Pe liftul din faţa lor atârna un anunţ: LIFT DEFECT.

— Vai! Exclamă domnul Treves. Ce groaznic! O să trebuiască să urc toate scările astea.

— E rău, spuse Royde. Nu există un lift de serviciu… Pentru bagaje… Sau altceva?

— Mă tem că nu. Asta serveşte la toate. Ei bine, am s-o iau uşurel, asta-i tot. Vă doresc amândurora noapte bună.

Porni încetişor pe scara lată. Royde şi Latimer îi urară noapte bună, apoi ieşiră în strada întunecată. După o scurtă

tăcere, Royde spuse brusc:
— Noapte bună.
— Noapte bună. Ne vedem mâine.
— Da.
Ted Latimer o luă, cu pas uşor, în jos spre debarcader. Thomas Royde rămase în loc privind în urma lui, apoi o porni încet, în direcţia opusa, spre Gull's Point.
Luna ieşi de după nor şi Saltcreek era, din nou, scăldat într-o baie de argint.

VII

— Parcă-i vară, murmură Mary Aldin.
Ea şi Audrey stăteau pe plajă, chiar lângă impunătoarea clădire a lui Easterhead Bay Hotel. Audrey purta un costum de baie alb şi părea o statuetă delicată de fildeş. Mary nu intrase în apă. Puţin mai încolo, Kay stătea întinsă cu faţa în jos, expunându-şi la soare spatele şi picioarele.
— Uf, spuse ea ridicându-se. Apa e îngrozitor de rece.
— E, totuşi, septembrie, zise Mary.
— Întotdeauna, în Anglia, e frig, continuă nemulţumită Kay. Cât aş vrea să fiu în sudul Franţei! Acolo e cu adevărat cald.
De alături, Ted Latimer îngână:
— Soarele de aici nu e soare adevărat.
— Nu intraţi deloc în apă, domnule Latimer? Întrebă Mary.
Kay râse.
— Ted nu intră niciodată în apă. Stă doar şi se prăjeşte la soare, ca o şopârlă.
Întinse piciorul şi-l atinse. El sări în sus.
— Vino să ne plimbăm, Kay. Mi-e frig. Porniră împreună în lungul plajei.
— Ca o şopârlă? O comparaţie destul de nereuşită, şopti Mary, privind după ei.
— Asta-i părerea ta despre el? Întrebă Audrey.
— Nu chiar. O şopârlă îţi sugerează ceva foarte inofensiv. Nu cred că el e inofensiv.
— Nu, rosti gânditoare Audrey. Nici eu nu cred.

— Ce bine arată împreună! Se potrivesc cumva, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Le plac aceleaşi lucruri, continuă Mary, au aceleaşi păreri şi… Şi acelaşi limbaj. Mare păcat că…

Se opri.

Audrey întrebă pătrunzător:

— Că ce?

Mary rosti încetişor:

— Cred că eram gata să spun: ce păcat că Nevile şi ea s-au cunoscut.

Audrey se aşează, cu spatele rigid. Pe faţa ei apăru ceea ce Mary numea „privirea de gheaţă a lui Audrey”. Mary adaugă repede:

— Îmi pare rău, Audrey. Nu trebuia să spun asta.

— Aş prefera, dacă nu te deranjează… Să nu vorbim despre asta.

— Desigur, desigur. A fost o prostie din partea mea. Eu… Eu speram ca totul să se fi terminat pentru tine.

Audrey îşi întoarse încet capul. Cu o faţă calmă, lipsită de expresie, spuse:

— Te asigur că nu există nimic care să nu se fi terminat. N-am… N-am nici un fel de sentiment în problema asta. Sper… Sper din tot sufletul că Nevile şi Kay vor fi, întotdeauna, fericiţi împreună.

— E foarte drăguţ din partea ta, Audrey.

— Nu e drăguţ. E… e adevărat. Însă ceea ce cred cu tărie este că… Nu e de nici un folos să priveşti în urma la trecut, să spui: „Ce păcat că s-a întâmplat aşa!” Acum totul s-a terminat. De ce să răscolesc trecutul? Trebuie să trăim în prezent.

— Cred că oameni, precum Kay şi Ted, mă fac să mă simt agitată pentru că… Ei bine, pentru că n-am întâlnit, până acum, nimic şi pe nimeni care să le semene. Sunt atât de diferiţi!

— Da, cred că sunt.

Mary continuă cu o amărăciune subită:

— Chiar şi tu ai trăit lucruri pe care eu n-am să le trăiesc, probabil, niciodată. Ştiu că ai fost nefericită… Dar nu pot să nu mă gândesc ca şi asta e mai bine decât… Nimic. Pustietatea!

Rostise ultimul cuvânt apăsat, cu durere.

Ochii mari ai lui Audrey aveau o privire uşor uimită.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte că simţi aşa ceva.

— Nu? Mary râse, scuzându-se. Oh, a fost doar o criză de moment, draga mea. N-am vrut să spun, cu adevărat, asta.

— Trebuie să-ţi fie greu. Să trăieşti doar cu Camilla… Deşi e o scumpă. Să-i citeşti, să dai ordine servitorilor, sa nu pleci, niciodată, nicăieri.

— Am ce mânca şi unde locui, spuse Mary. Sunt mii de femei care n-au nici măcar atât. Şi, zău, Audrey, sunt foarte mulţumită. Am… pe buze îi apăru un zâmbet, am şi eu distracţiile mele.

— Vicii ascunse? Întrebă Audrey, zâmbind şi ea.

— Oh, îmi place să fac planuri, răspunse vag Mary. În minte, desigur. Câteodată le experimentez… pe oameni. Ştii, doar ca să văd dacă-i pot face să reacţioneze aşa cum vreau eu.

— Eşti cam sadică, Mary. Ce puţin te cunosc, de fapt!

— Oh, totul e inofensiv. Doar un amuzament copilăresc.

Audrey întrebă curioasă:

— Ai făcut experienţe şi pe mine?

— Nu. Eşti singura persoană pe care o consider imprevizibilă, înţelegi, niciodată nu ştiu ce gândeşti.

— Poate e mai bine aşa, rosti Audrey cu gravitate.

Se înfiora şi Mary exclamă:

— Ţi-e frig!

— Da. Cred ca trebuie să mă duc să mă îmbrac, în definitiv, e septembrie.

Mary Aldin rămase singură, privind strălucirea apei. Mareea se retrăgea. Se întinse pe nisip şi închise ochii.

Mâncaseră bine la hotel. Deşi trecuse sezonul, era încă plin de lume. O lume ciudat de amestecată. Totuşi, o zi în

afara casei era ceva. Ceva care întrerupse monotonia de zi cu zi. În plus, era o uşurare să scapi de senzaţia aceea de încordare, de atmosfera apăsătoare ce se instaurase, în ultimul timp, la Gull's Point. Nu fusese vina lui Audrey, dar Nevile…

Gândurile îi fură întrerupte de Ted Latimer, care se lăsă să cadă pe nisip, lângă ea.

— Ce-ai făcut cu Kay? Întrebă Mary. Ted răspunse scurt:

— A fost revendicată de stăpânul său legal.

Ceva în tonul lui o făcu să se ridice, îşi îndreptă privirea în lungul plajei strălucind aurie în soare, spre locul în care Nevile şi Kay se plimbau pe marginea apei. Apoi se uită repede la bărbatul de lângă ea.

Crezuse despre el că e un om moale, ciudat, periculos chiar. Pentru prima dată, îl vedea într-o altă lumină… Un tânăr rănit. Gândi: „A fost îndrăgostit de Kay… A iubit-o cu adevărat… Şi apoi i-a luat-o Nevile…"

Spuse blând:

— Sper că te simţi bine aici.

Erau cuvinte convenţionale. Mary Aldin nu folosea decât cuvinte convenţionale… Ăsta era limbajul ei. Însă tonul ei era o ofertă… Pentru prima dată, o ofertă de prietenie. Ted Latimer îi răspunse la fel:

— Probabil la fel de bine ca oriunde.

Mary spuse:

— Îmi pare rău.

— Dar, de fapt, nu-ţi pasă deloc! Eu sunt un străin… Şi ce contează ce simte şi gândeşte un străin!

Îşi întoarse capul şi îl privi pe tânărul frumos şi amărât de alături.

El o privi, la rândul său, dar cu un aer sfidător.

Ea rosti încetişor, ca cineva care a făcut o descoperire:

— Înţeleg. Nu ne placi. El râse scurt:

— Te aşteptai la asta?

Mary răspunse gânditoare:

— Ştii, cred că, într-adevăr, mă aşteptam la asta. Unii ar considera-o ca pe ceva de la sine înţeles. Alţii ar fi mai puţin pretenţioşi. Da, nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea să nu-ţi plăcem. Am încercat să te simţi bine primit… ca prieten al lui Kay.

— Da… ca prieten al lui Kay!

Replica venise repede, cu o mare doză de venin. Mary răspunse cu o sinceritate dezarmantă:

— Aş dori să-mi spui… Aş dori foarte mult să-mi spui de ce nu ne placi? Ce am făcut? Ce nu-ţi place la noi?

Ted Latimer rosti apăsat:

— Suficienţa!

— Suficienţa? Uimirea ei era sinceră, fără urmă de supărare. Părea că examinează învinuirea detaşat, fără părtinire.

— Da, admise ea. Se poate să-ţi fi părut că aşa suntem.

— Aşa sunteţi. Consideraţi că vi se cuvine tot ce-i mai bun în viaţă. Sunteţi fericiţi şi vă simţiţi superiori în carapacea voastră, rupţi de restul turmei. Vă uitaţi la oamenii ca mine ca la nişte animale străine!

— Îmi pare rău.

— E adevărat, nu-i aşa?

— Nu, nu prea. Poate suntem stupizi şi lipsiţi de imaginaţie… Dar nu răutăcioşi. Eu însămi sunt convenţională şi, la suprafaţă, s-ar putea să dau impresia de ceea ce numeşti dumneata suficienţă, însă, în inima mea, sunt umană, în clipa de faţă, îmi pare foarte rău că eşti nefericit şi aş dori să pot face ceva ca să nu mai fii.

— Păi… Dacă-i aşa… E foarte drăguţ din partea dumitale.

Urmă o pauză, după care Mary spuse blând:

— Ai fost întotdeauna îndrăgostit de Kay?

— Chiar foarte.

— Şi ea?

— Aşa credeam… Până să apară Strange.

— O mai iubeşti încă?

— Credeam că e evident.

După câteva clipe, Mary spuse cu glas liniştit:

— N-ar fi mai bine să pleci de aici?

— De ce aş face-o?

— Pentru că îţi adânceşti nefericirea. Ted se uită la ea şi râse.

— Eşti o făptură drăguţă, spuse el. Dar nu ştii nimic despre animalele care stau la pândă şi dau târcoale micii voastre carapace. În curând, se pot întâmpla o grămadă de lucruri.

— Ce fel de lucruri? Întrebă Mary repede.

— Aşteaptă şi vei vedea!

VIII

După ce se îmbrăcă, Audrey o luă de-a lungul plajei spre îngrămădirea de pietre, pe care stătea Thomas Royde, fumându-şi pipa, exact vizavi de Gull's Point ce se ridica senină şi albă, pe partea cealaltă a râului.

La apropierea lui Audrey, Thomas întoarse capul, dar nu se mişcă. Ea se aşează lângă el în tăcere. Stăteau liniştiţi amândoi, o tăcere confortabilă ca între doi oameni ce se cunosc foarte bine.

— Ce aproape pare, spuse într-un târziu Audrey.

Thomas privi spre Gull's Point.

— Da, te-ai putea întoarce acasă înotând.

— Nu când e refluxul ca acum. A făcut-o, odată, o servitoare, pe care o avea Camilla. Era o înotătoare pasionată, obişnuia să treacă înot, dintr-o parte în alta, ori de câte ori fluxul era bun. Trebuie să fie scăzut sau înalt… Dar când nu e suficient, te trage şi te duce drept la gurile râului. Aşa a păţit, într-o zi… Numai că, din fericire, nu şi-a pierdut capul şi a ajuns cu bine la Easter Point… Însă complet epuizată.

— Aici nu-ţi spune nimic că ar fi periculos.

— Nu pe partea asta. Curenţii sunt pe partea cealaltă. Sub stânci adâncimea e mare. Anul trecut, cineva a încercat să se sinucidă… S-a aruncat de pe Stark Head… Dar a rămas

agăţat în crengile unui copac, de pe la jumătatea stâncii, şi paza de coastă l-a salvat.

— Sărmanul diavol, spuse Thomas. Pun pariu că nu le-a mulţumit. Trebuie să fie groaznic să te hotărăşti să termini cu toate ca, apoi, să fii salvat. Te face să te simţi un tâmpit.

— Probabil că acum e bucuros, rosti Audrey visătoare.

Se întreba unde era acum acel om şi ce făcea.

Thomas continua să tragă din pipă. Întorcându-şi uşor capul, o urmări. Chipul ei era grav şi îngândurat, iar privirea pierdută în lungul apei. Genele lungi şi negre se odihneau pe linia pură a obrazului, urechea părea o mică scoică sidefie.

Asta îi aminti de ceva.

— Oh, apropo, ţi-am găsit cercelul… Cel pe care l-ai pierdut aseară.

— Căută în buzunar.

Audrey întinse mâna.

— Ce bine, unde l-ai găsit? Pe terasă?

— Nu. Era lângă scări. Trebuie să-l fi pierdut, în timp ce coborai, la masă. În timpul cinei, am observat că nu-l aveai.

— Mă bucur că l-am recuperat.

Îl luă. Thomas se gândi că era un cercel mult prea mare pentru o ureche atât de mică. Şi cei pe care îi purta acum erau mari.

Zise:

— Porţi cercei chiar când intri în apă? Nu ţi-e teamă că-i pierzi?

— Oh, sunt ieftini. Uite de ce nu pot să sufăr să umblu fără cercei.

Îi arătă urechea stângă. Thomas îşi aduse aminte.

— Da, când te-a muşcat Bouncer. Audrey dădu din cap.

Tăcură, retrăind amintirea din copilărie. Audrey Standish (aşa o chema pe atunci), o copilă cu picioare lungi şi subţiri, aplecându-se asupra bătrânului Bouncer, care avea o labă strivită. O muşcase rău. Trebuiseră să-i coasă urechea. Nu se vedea prea tare… Doar o cicatrice foarte mică.

— Fată dragă, semnul aproape că nici nu se mai observă. De ce te deranjează?

Audrey făcu o pauză, înainte de a-i răspunde cu sinceritate.

— Pentru că… Pentru că e un defect.

Thomas dădu din cap. Din câte o cunoştea el pe Audrey, o înţelegea. Audrey avea un instinct puternic pentru perfecţiune. Ea însăşi era un „articol” atât de perfect finisat.

Spuse brusc:

— Eşti mult mai frumoasă decât Kay.

Ea se întoarse repede:

— Oh, nu, Thomas. Kay… Kay e cu adevărat fermecătoare.

— Pe dinafară. Nu în interior.

— Te referi la minunatul meu suflet? Întrebă Audrey, uşor amuzată.

Thomas scutură cenuşa din pipă.

— Nu. Mă refer la structura ta.

Audrey râse.

Thomas îşi umplu pipa cu tutun. Rămaseră un timp tăcuţi. Thomas o privea discret, fără ca ea să-şi dea seama. În cele din urmă, întrebă încetişor:

— Ce nu merge, Audrey? Ce nu e în regulă?

— Nu e în regulă? Ce înţelegi prin „nu e în regulă”?

— Cu tine se întâmplă ceva.

— Nu, nu se întâmplă nimic. Absolut nimic.

— Ba da.

Ea scutură din cap.

— Nu vrei să-mi spui?

— Nu e nimic de spus.

— Cred că sunt indiscret… Dar trebuia să ţi-o mărturisesc. Se opri, Audrey… Nu poţi uita? Nu poţi lăsa totul să treacă?

Mâinile ei mici se încleştară, convulsiv, pe piatră.

— Nu poţi înţelege… N-ai cum să înţelegi.

— Dar, Audrey, draga mea, pot. Mai mult chiar. Ştiu.

Ea întoarse spre el faţa mică, neîncrezătoare.

— Ştiu exact prin ce-ai trecut. Şi… Şi că trebuie să fi suferit mult.

Faţa şi buzele ei se albiră.

— Înţeleg, spuse ea. Credeam… Credeam că nu ştie nimeni.

— Ei bine, eu ştiu. Eu… Eu n-am să vorbesc despre asta. Ceea ce vreau eu este să te fac să înţelegi că s-a terminat… S-a terminat pentru totdeauna. A trecut.

Ea spuse cu glas coborât:

— Unele lucruri nu trec.

— Ascultă, Audrey, nu are nici un rost să te gândeşti la trecut. Consideră că ai trecut prin iad. Nu mai privi înapoi… Priveşte înainte. Eşti foarte tânără, ai viaţa în faţă şi trebuie să ţi-o trăieşti. Gândeşte-te la ziua de mâine… Nu la cea de ieri.

Audrey se uita la el cu ochii ei mari, cu o privire care nu lăsa să se vadă adevăratele ei gânduri.

— Şi presupunând că nu pot?

— Dar trebuie! Audrey spuse blând:

— Credeam că nu înţelegi. Mi se pare… Că, în anumite privinţe, nu sunt prea normală, şi…

Thomas o întrerupse brutal:

— Prostii! Tu…

— Eu… Ce?

— Mă gândeam la tine cum erai ca fată… Înainte de a te fi măritat cu Nevile. De ce te-ai măritat cu Nevile?

— Pentru că m-am îndrăgostit de el.

— Da, da, asta ştiu. Dar de ce te-ai îndrăgostit de el? Ce te-a atras atât de mult la el?

Ea îşi îngustă ochii, ca şi când încerca să privească cu ochii unei fete, acum moartă.

— Cred că deoarece era atât de „pozitiv”. Întotdeauna a fost opusul a ceea ce eram eu. M-am simţit mereu o umbră… Ceva nu foarte real. Nevile era foarte real. Şi atât de vesel şi sigur de el însuşi şi atât de… Tot ce nu eram eu. Adăugă zâmbind: Şi arată foarte bine.

Thomas Royde spuse cu amărăciune:

— Da, tipul ideal de englez… Sportiv, modest, arătos, întotdeauna un mic pukka sahib… Obţinând mereu tot ce-şi propune.

Audrey se îndreptă şi-l privi lung.

— Îl urăşti, rosti ea uşor. Îl urăşti foarte mult, nu-i aşa?

El îi evită privirea, întorcându-se să scapere un chibrit în căuşul palmelor, pentru a-şi reaprinde pipa ce se stinsese.

— N-ai fi surprinsă să afli că da, nu-i aşa? Spuse el mormăit. El are parte de tot ce n-am avut eu: să joace tenis, să înoate, să danseze, să converseze. Eu sunt un neisprăvit cu limba legată şi cu braţul schilod. El a strălucit întotdeauna şi s-a bucurat de succes, iar eu am fost doar un câine spăşit. Şi el s-a însurat cu singura fată la care am ţinut vreodată.

Audrey făcu o mişcare uşoară. Thomas continuă cu impetuozitate:

— Ai ştiut-o întotdeauna, nu-i aşa? Ştiai că ţin la tine, încă de când aveai cincisprezece ani. Ştii că încă mai ţin…

Îl opri.

— Nu. Nu acum.

— Ce vrei să spui prin „nu acum”? De ce „nu acum”?

Audrey se ridică. Rosti încet, cu un glas gânditor:

— Pentru că… Acum… Sunt alta.

Se ridică şi el, privind-o în faţă.

— În ce sens… Alta?

Audrey răspunse repede, pe nerăsuflate:

— Dacă nu ştii, nu-ţi pot spune… Niciodată nu sunt sigură de mine. Ştiu doar…

Se opri şi, întorcându-se brusc, porni repede peste pietre, spre hotel.

Ocolind o stâncă, dădu peste Nevile. Acesta stătea întins cu faţa în jos, uitându-se într-o baltă, formată în scobitura unei stânci, îşi ridică ochii şi zâmbi.

— Bună, Audrey!

— Bună, Nevile!

— Urmăresc un crab. E un specimen extrem de activ. Uite-l, acolo!

Ea îngenunche şi se uită în locul pe care i-l indica.

— Îl vezi?

— Da.

— Vrei o ţigară?

Audrey acceptă, iar el i-o aprinse. După câteva minute, timp în care ea nu se uită la el, Nevile spuse nervos:

— Hei, Audrey!

— Da.

— E în regulă, nu-i aşa? Vreau să spun… Între noi.

— Da. Da, desigur.

— Vreau să spun… Suntem prieteni, da?

— Oh, da… Da, bineînţeles.

— Vreau mult să fim prieteni.

Se uită întrebător la ea. Audrey zâmbi nervos. Nevile adoptă un ton de şuetă.

— E o zi frumoasă, nu-i aşa? Vremea e bună şi tot restul.

— Oh, da… Da.

— O zi foarte caldă pentru septembrie. Urmă o pauză.

— Audrey…

Ea se ridică.

— Te cheamă soţia ta. Îţi face cu mâna.

— Cine… oh, Kay.

— Am spus soţia ta.

Nevile sări în picioare şi rămase aşa, privind-o. Rosti cu glas foarte coborât:

— Tu eşti soţia mea, Audrey…

Ea se întoarse şi plecă. Nevile o luă la fugă, în josul plajei, prin nisip, spre locul în care îl aştepta Kay.

IX

Când se întoarseră la Gull’s Point, Hurstall veni în hol şi i se adresă lui Mary:

— Vreţi să urcaţi imediat la excelenţa sa, domnişoară? E foarte tulburată şi vrea să vă vadă.

Mary se grăbi să urce. O găsi pe lady Tressilian albă, tremurând.

— Mary dragă, tare mă bucur că ai venit! Sunt dis trusă. Sărmanul domn Treves e mort.

— Mort?

— Da, nu-i îngrozitor? Atât de brusc! Nici măcar nu a apucat să se dezbrace aseară. Trebuie să fi murit, imediat ce a ajuns acasă.

— Oh, dragă, îmi pare atât de rău!

— Se ştie, desigur, că era firav. Avea inima slabă. Sper să nu se fi întâmplat nimic aici, care l-ar fi putut afecta. N-a fost nimic indigest la cină, nu-i aşa?

— Nu cred… Nu, sunt sigură că nu. Părea într-o dispoziţie bună.

— Sunt, cu adevărat, distrusă. Aş dori, Mary, să te duci la Balmoral Court şi să vorbeşti cu doamna Rogers. Întreab-o dacă putem face ceva. În amintirea lui Matthew, aş vrea să fac tot ce se poate. Pentru un hotel, lucrurile astea sunt foarte stânjenitoare.

Mary vorbi cu fermitate:

— Dragă Camilla, nu trebuie să te necăjeşti. Asta a fost un şoc pentru tine.

— Chiar că a fost.

— Mă voi duce imediat la Balmoral Court şi apoi mă întorc să-ţi povestesc totul.

— Mulţumesc, Mary dragă, întotdeauna eşti atât de practică şi înţelegătoare.

— Acum te rog să încerci să te odihneşti. Şocuri de genul ăsta nu-ţi fac deloc bine.

Mary Aldin ieşi din cameră şi coborî la parter. Intrând în sufragerie, exclamă:

— A murit domnul Treves. A murit noaptea trecută, după ce s-a întors acasă.

— Bietul bătrân! Exclamă Nevile. Ce-a avut?

— Se pare că inima. A decedat, imediat ce a ajuns.

Thomas Royde rosti gânditor:

— Mă întreb dacă nu i-au făcut-o scările.
— Scările? Mary îl privi întrebător.
— Da. Tocmai a început să le urce, când Latimer şi cu mine l-am părăsit. I-am spus s-o ia uşurel.
Mary exclamă:
— Dar ce prostie din partea lui să nu folosească liftul!
— Liftul era defect.
— Oh, înţeleg. Ce nenorocire! Bietul bătrân! Apoi adăugă: Mă duc acum acolo. Camilla vrea să ştie dacă am putea ajuta cu ceva.
Thomas spuse:
— Merg şi eu cu tine.
Porniră împreună spre Balmoral Court. Mary spuse:
— Mă întreb dacă avea rude, care ar trebui anunţate.
— N-a menţionat pe nimeni.
— Nu, şi oamenii o fac de obicei. Se referă la „nepoata mea” sau la „vărul meu”.
— Era însurat?
— Cred că nu.
Pătrunseră pe uşa deschisă a hotelului Balmoral Court.
Proprietăreasa, doamna Rogers, stătea de vorbă cu un bărbat înalt, de vârstă medie, care întinse o mână prietenească pentru a o saluta pe Mary.
— Bună ziua, domnişoară Aldin.
— Bună ziua, doctore Lazenby. Acesta este domnul Royde. Am venit să aducem un mesaj din partea lui lady Tressilian. Vrea să ştie dacă am putea face şi noi ceva.
— E foarte drăguţ din partea dumneavoastră, domnişoară Aldin, spuse proprietăreasa. Vreţi să veniţi în camera mea?
Intrară cu toţii într-o cameră de zi mică şi confortabilă, şi doctorul Lazenby spuse:
— Domnul Treves a luat aseară masa la dumneavoastră, nu-i aşa?
— Da.
— Cum părea? A dat vreun semn că nu s-ar simţi bine?
— Nu, părea normal şi bine dispus.

Doctorul clătină din cap.

— Da, asta-i cel mai rău în cazurile de inimă. Sfârşitul e aproape întotdeauna brusc. M-am uitat sus peste reţetele lui şi reiese foarte limpede că avea o sănătate foarte precară. Am să iau legătura cu medicul său din Londra, bineînţeles.

— Era întotdeauna foarte grijuliu cu sine, spuse doamna Rogers. Sunt sigură că, la noi, a avut toate condiţiile pe care şi le-a dorit.

— Şi eu sunt sigur, doamnă Rogers, rosti cu tact doc torul. Fără îndoială, a fost doar un mic efort suplimentar.

— Cum ar fi urcatul scărilor, sugeră Mary.

— Da, putea fi. De fapt, aproape sigur ar fi fost… Adică, dacă ar fi urcat cele trei etaje… Dar, cu siguranţă, n-a făcut niciodată una ca asta, nu?

— Oh, nu, spuse doamna Rogers. Întotdeauna folosea liftul, întotdeauna.

— Vreau să spun că, dacă noaptea trecută liftul a fost defect… Începu Mary, dar se opri.

Doamna Rogers se uita surprinsă la ea.

— Dar liftul n-a fost deloc defect ieri, domnişoară Aldin.

Thomas Royde tuşi.

— Scuzaţi-mă, spuse el. L-am condus, acasă, noaptea trecută, pe domnul Treves. Pe lift atârna o placa pe care scria „Defect”.

Doamna Rogers îl privi lung.

— Ciudat. Am declarat că liftul era bun… de fapt, sunt sigură că era bun. Dacă n-ar fi fost, aş fi auzit. N-am avut probleme cu liftul – (bătu în lemn) – de cel puţin un an şi jumătate. E foarte solid.

— Poate vreun hamal sau vreun liftier a agăţat placa la ieşirea din serviciu, sugeră doctorul.

— E un lift automat, doctore, nu e nevoie de liftier.

— Ah, da, aşa e. Uitasem.

— Am să vorbesc cu Joe, spuse doamna Rogers. Ieşi din cameră şi strigă: Joe!… Joe!

Doctorul Lazenby se uită curios la Thomas.

— Scuzaţi-mă, sunteţi sigur, domnule… Ăă…

— Royde, preciza Mary.

— Absolut sigur, spuse Thomas.

Doamna Rogers se întoarse cu portarul. Joe declară hotărât că liftul fusese în perfectă stare, în noaptea precedentă. Exista o plăcuţă ca cea descrisă de Thomas… Dar era aruncată sub birou şi nu mai fusese folosită de peste mai bine de un an.

Se uitară unul la altul, fiind cu toţii de acord că era un lucru foarte misterios. Doctorul sugeră că ar putea fi vorba de vreo glumă făcută de unul dintre clienţii hotelului şi, în lipsa altor ipoteze, treaba rămase aşa.

Răspunzând întrebărilor lui Mary, doctorul Lazenby spuse că şoferul domnului Treves îi dăduse adresa avocaţilor acestuia şi că luase legătura cu ei. Adăugă că va veni să stea de vorbă cu lady Tressilian, pentru a vedea împreună, ce se putea face privind înmormântarea.

Apoi, veselul doctor plecă în grabă, iar Mary şi Thomas se întoarseră agale la Gull’s Point.

— Eşti sigur că ai văzut plăcuţa aia, Thomas?

— Am văzut-o şi eu şi Latimer.

— Curioasă treabă! Spuse Mary.

X

Era 12 septembrie.

— Doar încă două zile, spuse Mary Aldin. Apoi îşi muşcă buzele şi roşi.

Thomas Royde se uită la ea gânditor.

— Abia aştepţi să treacă, nu?

— Nu ştiu ce-i cu mine, spuse Mary. Niciodată în viaţa mea n-am fost atât de nerăbdătoare să se termine o vizită. De obicei, ne bucură mult prezenţa lui Nevile. Şi a lui Audrey, desigur.

Thomas dădu din cap.

— De data asta, însă, ai senzaţia că stai pe un butoi de dinamită. Te aştepţi să explodeze în orice clipă. De aceea, primul lucru pe care mi l-am spus în dimineaţa asta a fost: „Doar încă două zile”. Audrey pleacă miercuri, iar Nevile şi cu Kay joi.

— Iar eu plec vineri, spuse Thomas.

— Pe tine nu te-am pus la socoteală. Tu ai fost ca un stâlp de sprijin. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

— Am fost omul-tampon?

— Mai mult de-atât Ai fost atât de blând şi de… Calm. Poate sună ridicol, dar e exact ceea ce am simţit.

Thomas părea mulţumit, deşi uşor stânjenit.

— Nu ştiu de ce am fost cu toţii atât de stresaţi, continuă Mary pe gânduri. În definitiv, dacă s-ar fi produs o… o răbufnire, ar fi fost penibil şi stânjenitor, doar atât.

— Numai că simţeai că există mai mult de-atât.

— Da. Un puternic sentiment că se va întâmpla ceva rău. L-au simţit până şi servitorii. Fata de la bucătărie a izbucnit azi-dimineaţă în plâns şi şi-a anunţat demisia… Absolut fără nici un motiv. Bucătăreasa tresare… Hurstall e la capătul puterilor… Chiar şi Barrett, care, de regulă, e calmă şi tare ca un… Cuirasat, dă semne de nervozitate. Şi toate din cauză că Nevile a avut ideea asta ridicolă ca cele două soţii ale lui să fie prietene pentru a-şi linişti el astfel conştiinţa.

— Numai că ideea lui a eşuat complet, remarcă Thomas.

— Da. Kay… E pe punctul de a-şi ieşi din fire. Şi, zău, Thomas, nu pot să nu-i dau dreptate. Se opri. Ai observat cum se uita Nevile după Audrey când urca scările, noaptea trecută? El încă mai ţine la ea, Thomas. Toată povestea a fost o uriaşă greşeală.

Thomas începu să-şi umple pipa.

— Trebuia să se gândească bine înainte, spuse dur.

— Oh, ştiu. Aşa se spune. Dar asta nu schimbă lucrurile. Nu pot să mă reţin să nu-mi para rău pentru Nevile.

— Oamenii ca Nevile… Începu Thomas, dar se opri.

— Da?

— Oamenii ca Nevile cred că pot obţine întotdeauna ce vor… Şi cum vor. Nu cred că Nevile a întâlnit, în viaţa lui, vreo oprelişte, până la povestea asta cu Audrey. Ei bine, acum a dat de greu. Nu poate s-o aibă pe Audrey. Nu reuşeşte să ajungă la ea. Ce rost mai are să se dea de ceasul morţii? Trebuie să ia lucrurile aşa cum sunt.

— Cred că ai dreptate. Dar o spui cu atâta înverşunare! Audrey era aşa de îndrăgostită de Nevile, când s-a măritat cu el… Şi au dus-o atât de bine împreună!

— Acum nu-l mai iubeşte.

— Mira-m-aş, rosti Mary în surdină.

Thomas continuă:

— Şi să-ţi mai spun ceva. Nevile ar face mai bine să aibă grijă de Kay. E genul de femeie periculoasă… Într-adevăr periculoasă. Dacă-şi iese din fire e în stare de orice.

— Oh, Doamne! Mary oftă şi, revenind la primele sale gânduri, rosti cu speranţă: Ei bine, mai sunt doar două zile.

În ultimele patru, cinci zile, situaţia fusese foarte dificilă. Moartea domnului Treves îi provocase lui lady Tressilian un şoc, care se răsfrânsese şi asupra sănătăţii ei, şi aşa precară. Înmormântarea avusese loc la Londra, fapt care-o făcuse pe Mary să se simtă mulţumită, căci, în felul acesta, bătrâna doamnă putuse să treacă mai repede peste tragicul eveniment. Pe de altă parte, lucrurile în gospodărie se înrăutăţiseră, servitorii erau nervoşi şi nemulţumiţi din te miri ce, iar Mary se simţea într-adevăr obosită şi indispusă în dimineaţa aceasta.

— O fi şi din pricina vremii, spuse ea cu glas tare. Nu e normal să fie atât de cald.

Fusese, cu adevărat, nefiresc de cald pentru septembrie. Timp de câteva zile, termometrul înregistrase 50 de grade la umbră.

Nevile ieşi din casă şi veni lângă ei.

— Vorbeaţi de vreme? Întrebă el, privind cerul. E aproape incredibilă. Azi e mai cald ca niciodată. Şi nici o adiere de vânt. Te face să te simţi oarecum nervos. Totuşi, cred că nu

peste mult va ploua. Azi e o căldură prea tropicală ca să dureze.

Thomas se mişcase foarte uşor şi fără vreo ţintă şi se îndepărtase. Acum dispărea după colţul casei.

— Retragerea întunecatului Thomas, zise Nevile. Nu se poate spune că-i face plăcere compania mea.

— E un scump, spuse Mary.

— Te contrazic. E un tip îngust la minte, cu prejudecăţi.

— Întotdeauna a sperat să se însoare cu Audrey… Aşa cred. Şi ai apărut tu şi i-ai spulberat orice şansă.

— I-ar fi trebuit cam şapte ani să se hotărască să-i ceară să se mărite cu el. Credeai că biata fată o să-l tot aştepte să se hotărască?

— Poate o va face acum, spuse Mary, intenţionat. Nevile se uită la ea şi ridică o sprânceană.

— Răsplată pentru iubirea statornică? Audrey să se mărite cu câinele ăsta plouat? E mult prea bună pentru el. Nu, n-o văd pe Audrey măritându-se cu posomorâtul Thomas.

— Cred că ţine foarte mult la el, Nevile.

— Ce peţitoare sunteţi voi, femeile! Nu poţi s-o laşi pe Audrey să se bucure puţin de libertate?

— Bineînţeles, dacă chiar vrea să se bucure. Nevile întrebă repede:

— Crezi că-i nefericită?

— N-am nici cea mai mică idee, zău.

— Eu nici atât, spuse încetişor Nevile. Niciodată nu ştii ce simte Audrey. Se opri, apoi adăugă: însă e aristocrată sută la sută.

Apoi rosti mai mult pentru el:

— Doamne, ce prost am fost!

Mary intră în casă puţin îngrijorată. Repetă, pentru a treia oară, reconfortantele cuvinte: „Doar încă două zile”.

Nevile cutreiera, fără astâmpăr, grădina şi terasele.

Chiar în capătul grădinii o găsi pe Audrey aşezată pe un zid scund, uitându-se la apa de dedesubt. Fluxul era mare, iar râul plin. Ea se ridică imediat şi veni spre el.

— Tocmai mă întorceam în casă. Trebuie să fie aproape ora ceaiului.

Vorbea repede, nervoasă, fără să-l privească. Nevile mergea lângă ea, tăcut. Abia când ajunseră la terasă, spuse:

— Pot să-ţi vorbesc, Audrey?

Îi răspunse pe loc, cu degetele încleştate pe balustradă:

— Mai bine nu.

— Înseamnă că ştii ce vreau să-ţi spun. Ea nu răspunse.

— Ce părere ai, Audrey? N-am putea-o lua de la capăt? Să uităm tot ce s-a întâmplat?

— Dar Kay?

— Kay va fi rezonabilă.

— Ce înţelegi prin rezonabilă?

— Exact asta. Am să mă duc la ea şi-am să-i spun adevărul. Am să fac apel la generozitatea ei. Am să-i spun, ceea ce e purul adevăr, că eşti singura femeie pe care am iubit-o vreodată.

— Când te-ai însurat cu Kay, o iubeai pe ea.

— Căsătoria mea cu Kay a fost cea mai mare greşeală din viaţa mea. Eu…

Se opri. Kay apăruse în uşa care dădea din salon pe terasă. Se îndreptă către ei şi, în faţa furiei care îi clocotea în ochi, Nevile se înfiora uşor.

— Îmi pare rău că întrerup o scenă atât de mişcătoare, şuieră Kay. Însă cred că am venit tocmai la timp.

Audrey se rupse din loc.

— Am să vă las singuri, spuse ea.

Chipul şi glasul îi erau lipsite de expresie.

— Foarte bine, spuse Kay. Ai terminat de făcut tot răul pe care ţi l-ai propus să-l faci, nu-i aşa? De tine mă ocup mai târziu. Acum am să stau de vorbă cu Nevile.

— Ascultă, Kay, Audrey n-are nici o legătură cu asta. Nu e vina ei. Condamnă-mă pe mine dacă vrei…

— Chiar că vreau, spuse Kay, cu ochii ca două fulgere. Ce fel de om eşti?

— Un biet om, răspunse Nevile, cu amărăciune.

— Ţi-ai părăsit nevasta, te-ai repezit ca un taur la mine şi ai reuşit s-o faci să-ţi acorde divorţul. Un minut eşti nebun după mine, în următorul te-ai săturat! Acum presupun că vrei să te întorci la momâia asta, la miorlăita asta de pisică pricăjită…

— Încetează, Kay!

Nevile era foarte alb. Spuse:

— Sunt vierme sau orice vrei să mă numeşti. Dar asta nu ajută la nimic, Kay. Nu pot să continui aşa. Cred… Cred că am iubit-o tot timpul pe Audrey. Dragostea mea pentru tine a fost… A fost ca o nebunie. Dar nu merge, draga mea… Noi doi nu suntem făcuţi unul pentru altul. N-ai putea fi fericită cu mine. Crede-mă, Kay, trebuie să ne oprim aici: Hai să încercăm să ne despărţim prieteni. Fii generoasă.

Glasul lui Kay sună înşelător de liniştit:

— Mai exact, ce propui?

Nevile nu se uită la ea, dar avea aerul unui om încăpăţânat.

— Să divorţăm. Poţi să dai divorţ pe motivul că te-am părăsit.

— Asta nu acum. Va trebui să aştepţi.

— Voi aştepta.

— Şi apoi, după trei ani sau câţi vor fi, îi vei cere iubitei tale dulci, Audrey, să se mărite din nou cu tine?

— Dacă mă va vrea.

— Te va vrea, nici-o grijă! Spuse Kay cu răutate. Şi cu mine cum rămâne?

— Vei fi liberă să-ţi găseşti un bărbat mai bun ca mine. Normal, voi avea grijă să fii bine răsplă…

— Încetează cu răsplătirile! Glasul ei se ridicase ameninţător. Kay îşi pierduse stăpânirea de sine. Ascultă-mă, Nevile. Nu poţi să-mi faci una ca asta! N-am să divorţez. M-am măritat cu tine pentru că te iubeam. Ştiu când ai început să te întorci împotriva mea. După ce ţi-am destăinuit că am venit după tine la Estoril. Vroiai să crezi că

Soarta a aranjat totul Te-ai simţit lovit în orgoliul tău, când ai aflat că am fost eu. Ei bine, nu mi-e ruşine de ce am făcut. Te-ai îndrăgostit de mine şi te-ai însurat cu mine, şi n-am de gând să te las să te întorci la pisica asta afurisită şi vicleană care a pus iar ghearele pe tine. Ea a plănuit totul… Dar n-o să-i meargă! Mai întâi, am să te omor. Auzi? Am să te omor. Am s-o omor şi pe ea. Am să vă vad morţi pe amândoi. Am să…

Nevile făcu un pas înainte şi o apucă de braţ.

— Taci, Kay! Pentru numele lui Dumnezeu! Nu poţi să faci asemenea scene aici.

— Nu pot? Ai să vezi. Am să…

Hurstall ieşi pe terasă. Chipul îi era impasibil.

— Ceaiul e servit în salon, anunţă el.

Kay şi Nevile porniră încet spre uşa salonului. Hurstall se dădu într-o parte, făcându-le loc să treacă.

Sus, pe cer, începuseră să se adune norii.

XI

Ploaia se dezlănţui la şapte fără un sfert. Nevile o urmărea de la fereastra dormitorului său. Nu mai avusese o altă discuţie cu Kay. Se evitaseră după ceai.

În seara aceea, cina se desfăşură într-o atmosferă apăsătoare. Nevile se adâncise în gânduri, Kay era excesiv fardată, Audrey şedea ca o stafie îngheţată. Mary Aldin făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a întreţine cât de cât conversaţia şi era supărată pe Thomas Royde că nu o susţine mai bine.

Hurstall era nervos şi mâinile îi tremurau când servea legumele.

Cum masa se apropia de sfârşit, Nevile rosti cu o nepăsare prefăcută:

— Cred că am să mă duc la Easterhead să-l caut pe Latimer. Poate facem o partidă de biliard.

— Ia-ţi cheile, spuse Mary. În cazul în care ai să te întorci târziu, să le ai la tine.

— Mulţumesc, am să le iau.

Intrară în salon, unde era servita cafeaua.

Cineva dădu drumul la radio şi ştirile transmise creară o bine venită diversiune.

Kay, care căscase, ostentativ, încă din timpul mesei, spuse că se duce la culcare. Avea o puternică durere de cap, zicea ea.

— Ia o aspirină, o sfătui Mary.

— Am să iau, mulţumesc, răspunse Kay părăsind camera.

Nevile căută un post care transmitea muzică. Un timp rămase tăcut pe sofa. Nu se uita la Audrey, dar avea o înfăţişare de băieţel amărât. Împotriva voinţei ei, Mary simţi că-i e mila de el.

— Ei bine, eu o iau din loc, spuse Nevile, în cele din urmă, ridicându-se.

— Te duci cu maşina sau cu bacul?

— Cu bacul. N-are rost să iau maşina şi să fac un ocol de cincisprezece mile. Puţină mişcare o să-mi prindă bine.

— Plouă, să ştii.

— Ştiu. Îmi iau fulgarinul. Se îndreptă spre uşă. Noapte bună!

În hol, Hurstall îi ieşi înainte.

— Vreţi să urcaţi la lady Tressilian, domnule? Vă aşteaptă urgent.

Nevile se uită la ceas. Era deja zece.

Ridică din umeri, apoi urcă scările şi se îndreptă ne coridor spre camera lui lady Tressilian. Bătu în uşă. În timp ce aştepta răspunsul, auzea glasurile din holul de dedesubt. Se părea că toată lumea se ducea devreme la culcare, în noaptea asta.

— Intră, se auzi vocea limpede a lui lady Tressilian. Nevile intră şi închise uşa în urma sa.

Lady Tressilian se pregătise de culcare. Toate luminile erau stinse, cu excepţia veiozei de lângă pat. Citise, dar acum pusese cartea deoparte. Se uită la Nevile pe deasupra ochelarilor. Privirea ei avea o licărire aparte.

— Vreau să-ţi vorbesc, Nevile, spuse ea.

Nevile zâmbi fără sa vrea.

— Da, stăpâne, spuse.

Lady Tressilian nu zâmbi.

— Există anumite lucruri pe care n-am să le permit în casa mea, Nevile. N-am avut nici o intenţie să trag cu urechea la discuţiile particulare ale altora, dar dacă tu şi soţia ta v-aţi găsit să ţipaţi unul la altul chiar sub fereastra mea, n-am avut cum să nu aud. Am înţeles că vrei s-o convingi pe Kay să divorţeze, ca să te poţi recăsători cu Audrey. Nevile, ăsta-i un lucru pe care, pur şi simplu, nu poţi să-l faci, iar eu nu vreau să aud, nici o clipă, de aşa ceva.

Nevile păru să facă un efort pentru a-şi păstra calmul.

— Îmi cer scuze pentru scenă, spuse el scurt Cât despre restul, e doar treaba mea!

— Nu, nu e. Te-ai folosit de casa mea ca să intri în legătură cu Audrey… Sau poate Audrey s-a folosit…

— Ea n-a făcut nimic de genul ăsta. Ea…

Lady Tressilian îl opri ridicând mâna.

— Oricum, nu poţi să faci treaba asta, Nevile. Kay este soţia ta. Ea are anumite drepturi de care n-o poţi priva. În problema asta, sunt cu totul de partea lui Kay. Dormi cum ţi-ai aşternut! Acum datoria ta este să ai grijă de Kay, şi îţi spun deschis…

Nevile făcu un pas înainte. Glasul i se ridică:

— N-ai nici un drept să te amesteci…

— Mai mult, continuă lady Tressilian, fără să ţină seama de protestul lui, Audrey va părăsi, mâine, această casă.

— Nu poţi să faci asta! N-am să permit…

— Nu ţipa la mine, Nevile.

— Îţi spun că n-am să înghit una ca asta…

Undeva pe coridor se trânti o uşă…

XII

Alice Bentham, servitoarea cu ochii ca două coacăze, veni destul de tulburată la doamna Spicer, bucătăreasa.

— Oh, doamnă Spicer, nu prea ştiu ce-ar trebui să fac.

— Care-i necazul, Alice?

— E vorba de domnişoara Barrett. I-am dus sus ceaşca de ceai, acum o oră. A adormit repede şi nu s-a mai trezit de atunci, ceea ce nu-mi prea place. Iar acum cinci minute m-am dus din nou la ea, pentru că nu coborâse, şi ceaiul doamnei era gata, şi trebuia să i-l ducă. Încă mai dormea… N-am putut s-o trezesc.

— Ai scuturat-o?

— Da, doamnă Spicer. Am luat-o de cap şi am scuturat-o, dar zace acolo… Şi are o culoare oribilă.

— Dumnezeule, n-o fi moartă?

— Oh, nu, doamnă Spicer, pentru că am auzit-o răsuflând şi răsufla ciudat. Cred că e bolnavă sau are ceva.

— Mă duc să văd cu ochii mei. Du-i tu ceaiul doamnei. Fă-i mai bine unul proaspăt. Probabil o să se întrebe ce s-a întâmplat.

Alice făcu tot ce-i spusese doamna Spicer, în timp ce aceasta urcă la etajul al doilea.

Ducând sus tava, Alice bătu la uşa lui lady Tressilian. După ce bătu de două ori, fără să primească vreun răspuns, intră. O clipă mai târziu, se auziră un zgomot de veselă spartă şi ţipete sălbatice; Alice ieşi în fugă din cameră şi coborî scările în hol, unde Hurstall se îndrepta spre uşa salonului.

— Oh, domnule Hurstall… au intrat hoţii şi doamna e moartă… au omorât-o… Are o gaură mare în cap şi peste tot e sânge…

Partea a treia.

O mână fină de italian…

I

Superintendentul Battle gustase din plin concediul. Îi mai rămăseseră încă trei zile şi era puţin dezamăgit că vremea se schimbase şi începuse să plouă. Totuşi, la ce te puteai aştepta în Anglia? Fusese, oricum, destul de norocos până acum.

Tocmai lua micul dejun cu nepotul său, inspectorul James Leach, când sună telefonul.

— Vin imediat, domnule. Jim puse receptorul în furcă.

— Ceva serios? Întrebă superintendentul Battle, observând expresia de pe chipul nepotului său.

— O crimă. Lady Tressilian. O doamnă bătrână, bine cunoscută pe aici, invalidă. Locuieşte la Saltcreek, în casa aia construită pe stâncă, drept deasupra râului.

Battle dădu din cap.

— Mă duc să vorbesc cu bătrânul (în felul acesta, lipsit de respect, vorbea Leach despre şeful poliţiei, superiorul său). Era prieten cu ea. Ne vom deplasa împreună acolo.

În timp ce se îndrepta spre uşă, rosti rugător:

— Ai să-mi dai o mână de ajutor în treaba asta, unchiule, nu-i aşa? E primul meu caz de felul ăsta.

— Din moment ce tot sunt aici, da. E un caz de furt prin efracţie, nu?

— Încă nu ştiu.

II

Jumătate de oră mai târziu, maiorul Robert Mitchell, şeful poliţiei locale, se adresa, pe un ton grav, unchiului şi nepotului.

— E prea devreme să ne putem pronunţa, însă un lucru e limpede. N-a fost o treabă făcută de cineva din afară. N-a dispărut nimic, nu sunt urme de intrare prin efracţie. Toate uşile şi ferestrele au fost găsite închise azi-dimineaţă.

Se uită direct la Battle.

— Dacă aş cere la Scotland Yard, credeţi că v-ar încredinţa cazul? Înţelegeţi, sunteţi la faţa locului. Şi apoi mai este şi legătura dumneavoastră de rudenie cu Leach, aici de faţă. Bineînţeles, numai dacă doriţi. Asta ar însemna sfârşitul concediului.

— În privinţa asta, nici o problemă, domnule, spuse Battle. Cât despre restul, aţi putea aranja cu Sir Edgar (Sir Edgar Cotton era adjunctul şefului de la Scotland Yard) cu care mi se pare că sunteţi prieten, nu?

Mitchell dădu din cap.

— Da, cred că-l voi convinge uşor pe Edgar. Deci, rămâne stabilit! Mă ocup imediat de problema asta.

Ridică receptorul.

— Fă-mi legătura cu Yardul.

— Credeţi că se va dovedi un caz important, domnule? Întrebă Battle.

Mitchell răspunse grav:

— Va fi un caz, în care vrem să eliminăm posibilitatea comiterii oricărei greşeli. Vrem să fim absolut siguri de omul nostru… Sau femeia, se-nţelege.

Battle dădu din cap. Înţelegea foarte bine că, în spatele vorbelor, se ascundea ceva.

„Crede că ştie cine a făcut-o”, îşi spuse.” Şi nu e deloc încântat. Cineva bine cunoscut şi simpatizat… de nu îmi înghit cizmele!”

III

Battle şi Leach stăteau în uşa dormitorului frumos, elegant mobilat. În faţa lor, pe podea, un ofiţer de poliţie lua cu grijă amprentele de pe o crosă de golf. Capătul crosei era pătat de sânge şi avea câteva fire albe de păr lipite de el.

Lângă pat, doctorul Lazenby, care era şi medicul legist al districtului, stătea aplecat asupra cadavrului lui lady Tressilian.

Se îndreptă cu un oftat.

— E foarte clar. A fost lovită din faţă cu o forţă teribilă. Prima lovitură i-a zdrobit tâmpla şi a ucis-o, dar criminalul a mai lovit o dată, să fie sigur.

— De cât timp e moartă? Întrebă Leach.

— Aş zice că moartea s-a produs între zece şi miezul nopţii.

— Nu ne puteţi spune mai exact?

— Nu prea. Trebuie avuţi în vedere o întreagă serie de factori, în ziua de azi nu spânzurăm lumea numai pe baza rigor mortis. Nu mai devreme de zece, nu mai târziu de miezul nopţii.

— Şi a fost lovită cu crosa asta?

Doctorul aruncă o privire obiectului.

— Aşa se pare. Noroc, totuşi, că ucigaşul a lăsat-o aici. După rană, n-aş fi dedus că e vorba de-o crosă. Dacă-i aşa, n-a fost lovită cu capătul ascuţit al crosei… ci cu spatele ei unghiular.

— Nu i-a fost cam greu să lovească aşa?

— Dacă crima a fost deliberată, da, aprobă doctorul. Pot presupune doar că, printr-o întâmplare destul de ciudată, a reuşit s-o omoare aşa.

Leach ridică mâinile, încercând, instinctiv, să reconstituie lovitura.

— Îmi vine peste mână, comentă el.

— Da, spuse gânditor doctorul, Toată treaba e peste mână. Vedeţi, a fost lovită în tâmpla dreaptă… Dar, oricine o fi făcut-o, trebuie să fi stat pe partea dreaptă a patului, cu faţa la căpătâi… pe stânga nu e spaţiu, unghiul dintre pat şi perete e prea mic.

Leach ciuli urechile.

— Stângaci? Tatona el.

— În privinţa asta nu mă pot pronunţa cu certitudine. Sunt multe posibilităţi de a greşi. Dacă vreţi, aş spune că cea mai simplă explicaţie ar fi că criminalul e stângaci… Dar există şi alte posibile explicaţii. Se poate presupune, de exemplu, că bătrâna doamnă a întors uşor capul la stânga, în timp ce individul a lovit. Sau poate el mutase patul dinainte, a stat pe partea stângă a lui, apoi l-a mutat la loc.

— Treaba asta ultimă… E foarte puţin probabilă.

— Poate că e, dar se putea întâmpla. Am avut câteva experienţe de genul ăsta şi pot să-ţi spun, fiule, că a deduce că lovitura mortală a fost dată de un stângaci, poate fi o capcană.

Sergentul detectiv Jones remarcă de pe podea:

— Crosa asta de golf este o crosă obişnuită, de dreptaci.

Leach spuse:

— Totuşi, s-ar putea să nu aparţină celui care a folosit-o. Presupun că era bărbat, nu-i aşa, doctore?

— Nu neapărat. Dacă arma crimei a fost crosa asta grea, o femeie ar fi putut aplica, foarte bine, o lovitură teribilă cu ea.

Superintendentul Battle rosti cu un glas liniştit:

— Dar n-aţi putea jura că asta e arma crimei, nu-i doctore?

Lazenby îi aruncă o privire iute, plină de interes.

— Nu. Pot jura doar că asta ar fi putut fi arma crimei şi că ar putea fi arma crimei. Voi analiza sângele de pe ea, ca să fiu sigur că e aceeaşi grupă sangvină… la fel şi părul.

— Da, îl aprobă Battle. Întotdeauna e bine să fii meticulos.

Lazenby întrebă curios:

— Dumneata, domnule Battle, ai vreo îndoială privind această crosă de golf?

Battle scutură din cap.

— Oh, nu, nu. Eu sunt un om simplu. Cred doar ce văd cu ochii mei. Femeia a fost lovită cu ceva greu… Asta e grea. Pe ea se află sânge şi păr, pare-se sângele şi părul ei. Aşadar… Asta a fost arma folosită.

Leach întrebă:

— Dormea sau era trează când a fost lovită?

— După părerea mea, trează. Pe faţa ei se citeşte uimire. Aş spune… E doar o părere personală, că nu se aştepta la ce avea să se întâmple. Nu e nici o urmă care să arate că a încercat să se apere, şi nici groază sau teamă. La prima vedere, aş zice că, fie că tocmai se trezise din somn şi nu apucase să-şi dea seama ce se petrece, fie că recunoscuse, în agresorul său, pe cineva despre care îi era imposibil să creadă că ar dori să-i facă vreun rău.

— Veioza era aprinsă… Restul luminilor stinse, rosti Leach, gânditor.

— Da, asta elimină ambele ipoteze. Trebuie s-o fi aprins, când s-a deşteptat brusc la intrarea cuiva. Sau poate era deja aprinsă.

Sergentul Jones se ridică în picioare. Zâmbea admirativ.

— Minunate amprente pe crosa asta, spuse. Nici că se puteau mai clare.

Leach oftă adânc.

— Asta va simplifica lucrurile.

— Îndatoritor tip! Remarcă doctorul Lazenby. Lasă arma crimei, îşi lasă şi amprentele pe ea… Mă mir că nu şi-a lăsat şi cartea de vizită!

— S-ar putea să-şi fi pierdut capul. Unii şi-l pierd.

Doctorul aprobă.

— Adevărat. Ei bine, trebuie să mă duc la celălalt pacient.

— Ce pacient? Întrebă Battle, brusc interesat.

— Am fost chemat de majordom, înainte de a se fi descoperit crima, în dimineaţa asta, servitoarea lui lady Tressilian a fost găsită în comă.

— Ce are?

— A fost puternic drogată cu un barbituric. E destul de grav, însă se va face bine.

— Servitoarea? Întrebă Battle. Ochii săi ca de bovină se mutară pe mânerul mare al clopoţelului, al cărui ciucure se odihnea pe perna de lângă mâna moartei.

Lazenby dădu din cap.

— Exact. Acesta e primul lucru pe care l-ar fi făcut lady Tressilian în cazul în care s-ar fi alarmat… ar fi tras de acest mâner să-şi cheme servitoarea. Ei bine, putea să tragă până poimâine. Servitoarea nu l-ar fi auzit.

— S-a avut grijă de asta, nu-i aşa? Întrebă Battle. Sunteţi sigur? Servitoarea nu avea obiceiul să ia somnifere?

— Sunt sigur că nu. În camera ei nu-i nici urmă de aşa ceva. Şi am descoperit şi cum i-a fost administrat. Păstăi de senna. Ea obişnuia să bea, în fiecare seara, un ceai de păstăi de senna, care are efect de purgativ, în fiertura asta a fost introdus drogul.

Superintendentul Battle îşi scărpina bărbia.

— Hm, rosti el. Cineva ştia totul despre casa asta. Doctore, crima asta e foarte ciudată.

— Ei bine, asta e treaba dumitale.

— Om bun, doctorul nostru, spuse Leach, după ce Lazenby părăsi camera.

Cei doi bărbaţi rămaseră singuri. Fotografiile fuseseră făcute, măsurătorile încheiate. Cei doi ofiţeri de poliţie ştiau tot ce trebuia despre camera în care se comisese crima.

Battle îi răspunse nepotului său printr-o înclinare a capului. Părea nedumerit de ceva.

— Crezi că cineva ar fi putut mânui crosa asta… cu mănuşi, adică, peste amprentele deja existente?

Leach scutură din cap.

— Nu, şi nici nu te mai gândi. Nu poţi apuca crosa… N-o poţi folosi, vreau să spun, fără să ştergi amprentele. Ori amprentele n-au fost şterse. Sunt cât se poate de clare. Ai văzut şi dumneata însuţi.

Battle fu de acord.

— Şi acum întrebăm frumuşel şi politicos dacă toată lumea e de acord să i se ia amprentele – nu-i obligatoriu, desigur. Şi toţi vor spune da… Şi atunci se va întâmpla una din două. Ori amprentele astea nu corespund nimănui, ori…

— Ori am găsit omul, nu?

— Aşa cred. Bărbatul sau poate femeia. Leach scutură din cap.

— Nu, nu e femeie. Amprentele de pe crosa sunt de bărbat. Prea mari ca să fie de femeie, în plus, asta nu-i o crimă caracteristică pentru o femeie.

— Nu, aprobă Battle. E o crimă foarte bărbătească. Un tip brutal, destul de atletic şi puţin prost Cunoşti pe cineva din casa asta care să corespundă descrierii.

— Încă nu cunosc pe nimeni. Sunt cu toţii în sufragerie.

Battle se îndreptă spre uşă.

— Să mergem să-i vedem. Se uită peste umăr la pat, clătină din cap şi spuse: Nu-mi place mânerul clopoţelului.

— Ce-i cu el?

— Nu se potriveşte… Ceva nu se leagă.

În timp ce deschidea uşa, continuă:

— Mă întreb, cine-i dorea moartea? Sunt o grămadă de bătrâne certăreţe, care parcă şi-o caută cu lumânarea. Ea însă nu părea genul. Aş crede chiar că era îndrăgită. Se

opri o clipă, apoi întrebă: Era înstărită, nu-i aşa? Cui îi revin banii ei?

Leach păru să sesizeze explicaţia.

— Ai nimerit-o, unchiule! Aici trebuie căutat răspunsul. Este unul dintre primele lucruri pe care trebuie să le aflăm.

În timp ce coborau scările, Battle îşi aruncă o privire peste lista din mână. Citi:

— Domnişoara Aldin, domnul Royde, domnul Strange, doamna Strange, doamna Audrey Strange. Hm! Cam mulţi din familia Strange.

— Am înţeles că acelea sunt cele două soţii ale domnului Strange.

— Un Barbă-Albastră, nu-i aşa? Murmură Battle, ridicând mirat din sprâncene.

Familia era reunită în jurul mesei din sufragerie, fiecare prefăcându-se că mănâncă.

Superintendentul Battle se uită pătrunzător la feţele întoarse spre el. Le cerceta după propriile sale metode. Punctul lui de vedere i-ar fi surprins dacă l-ar fi aflat. Era un punct de vedere extrem de subiectiv. Neţinând cont de faptul că legea prevedea că orice om e nevinovat, atât timp cât nu i se poate dovedi vinovăţia, superintendentul Battle vedea în fiecare om, care avea vreo legătură cu o crimă, un potenţial criminal.

Îşi plimbă privirea de la Mary Aldin, care stătea dreaptă şi palidă, în capul mesei, la Thomas Royde, ce-şi umplea pipa lângă ea, apoi la Audrey care-şi trăsese scaunul înapoi şi ţinea o farfurioară şi o ceaşcă de cafea în mâna dreaptă şi o ţigară în stânga, îl privi pe Nevile care părea năuc şi neîncrezător şi încerca să-şi aprindă ţigara cu o mână tremurând şi, în cele din urmă, pe Kay, cu coatele pe masă şi cu faţa palidă sub machiaj.

Acestea erau gândurile superintendentului Battle: „Să presupunem că e domnişoara Aldin. Un client calm… Şi isteţ, aş spune. Nu poţi s-o prinzi uşor cu garda lăsată. Bărbatul de lângă ea, un tip închistat… Chip impenetrabil de pocherist… Un braţ moale… Poate un complex de inferioritate, mai mult ca sigur. Asta e una dintre soţii, cred… E speriată de moarte… Da, e foarte speriată. Ce ciudat ţine ceaşca de cafea. Ăsta-i Strange, l-am mai văzut undeva. Bâţâie tot… Are nervii făcuţi praf. Fata cu părul roşu e dată naibii… Are creier şi temperament”.

În timp ce-i aprecia astfel, inspectorul Leach le ţinea un mic discurs formal. Mary Aldin îi prezentă pe fiecare, apoi încheie:

— A fost un şoc cumplit pentru noi, bineînţeles, dar suntem gata să vă ajutăm cu tot ce ne stă în putere.

— Pentru început, ştie cineva despre crosa asta? Leach o arătă.

Cu un ţipăt uşor, Kay exclamă:

— Ce îngrozitor! Cu asta… Şi se opri. Nevile Strange se ridică şi dădu ocol mesei.

— Seamănă cu una dintre ale mele. Pot să mă uit?

— Acum, da, spuse inspectorul Leach. Puteţi s-o atingeţi.

Acel semnificativ „acum” nu păru să producă vreo reacţie în rândul celor prezenţi. Nevile examină crosa.

— Cred că e una din crosele din sacul meu, spuse el. Am să vă pot spune, cu certitudine, în câteva minute. Vreţi să mă însoţiţi?

Îl urmară spre un dulap mare de sub scări. Nevile deschise uşa şi, spre mirarea lui Battle, dulapul era, pur şi simplu, înţesat cu rachete de tenis. Brusc, îşi aminti unde-l mai văzuse pe Nevile Strange. Zise repede:

— V-am văzut jucând la Wimbledon, domnule. Nevile îşi întoarse pe jumătate capul:

— Da?

Aruncă, într-o parte, câteva rachete, în dulap se aflau doi saci de golf şi nişte unelte de pescuit.

— Doar soţia mea şi cu mine jucăm golf, explică Nevile. Iar aceasta e o crosă bărbătească. Da, am găsit… Asta-i al meu.

Îşi scoase afara sacul ce conţinea cel puţin paisprezece crose.

Inspectorul Leach îşi zise în gând: „Cu siguranţă, tipii ăştia atletici sunt plini de ei. Nu mi-ar plăcea să le duc sacul”.

Nevile spunea:

— Asta e una din crosele lui Walter Hudson din St. Esbert.

— Mulţumesc, domnule Strange. Am găsit, deci, răspunsul la una din întrebări.

Nevile zise:

— Ceea ce mă depăşeşte este că n-a dispărut nimic. Şi se pare că nu s-a intrat cu forţa. Glasul său era neîncrezător… Dar şi speriat.

Battle îşi spuse: „Aşa gândesc cu toţii…”

— Servitorii sunt absolut de încredere, continuă Nevile.
— Despre servitori am să stau de vorbă cu domnişoara Aldin, spuse moale inspectorul Leach. Între timp mă întreb dacă nu mi-aţi putea da vreo idee cu privire la avocaţii lui lady Tressilian. Ştiţi cumva cine sunt?
— Askwith & Trelawny, răspunse prompt Nevile. Din St. Loo.
— Mulţumesc, domnule Strange. Va trebui să aflu de la ei totul privitor la averea lui lady Tressilian.
— Vreţi să spuneţi… Cine o moşteneşte? Întrebă Nevile.
— Chiar asta, domnule. Testamentul lăsat şi toate celelalte.
— Despre testamentul ei nu ştiu nimic, spuse Nevile. Din câte cunosc, nu avea o prea mare avere personală pe care s-o lase. Vă pot spune, însă, despre tot ce deţinea.
— Da, domnule Strange?
— Conform testamentului lui Sir Matthew Tressilian, toată averea îmi revine mie şi soţiei mele. Lady Tressilian a beneficiat doar de o rentă viageră.
— Zău?
Inspectorul Leach se uită la Nevile atent şi plin de interes ca unul care apreciază valoarea unui posibil exponat al colecţiei sale de curiozităţi. Privirea îl făcu pe Nevile să se foiască nervos. Inspectorul Leach continuă cu o voce extrem de plăcută:
— Aveţi vreo idee la ce valoare se ridică, domnule Strange?
— Nu vă pot spune cu precizie. Cred că în jur de o sută de mii de lire.
— A-şa. La fiecare?
— Nu, împărţită la amândoi.
— Înţeleg. E o sumă considerabilă. Nevile zâmbi. Spuse liniştit:
— Pot să trăiesc până la adânci bătrâneţi, şi încă foarte bine, din proprii mei bani, fără să tânjesc să pun mâna pe banii morţilor.

Inspectorul Leach păru şocat că i se atribuise o asemenea idee.

Se întoarseră în sufragerie şi Leach trecu la următorul subiect. Era vorba de amprente… O problemă de rutină… Pentru eliminarea celor aparţinând membrilor casei, dintre cele găsite în dormitor.

Toţi îşi exprimară dorinţa de a li se lua amprentele… Aproape cu nerăbdare. În acest scop se mutară în bibliotecă, unde îi aştepta sergentul Jones.

Battle şi Leach se ocupară de servitori.

Nu obţinură mare lucru de la ei. Hurstall explică sistemul lui de a încuia casa şi jură că, dimineaţa, găsise totul neatins. Nu existau semne că intrările ar fi fost forţate. Uşa din faţă, adăugă el, fusese doar încuiată, nu zăvorâtă, astfel că se putea descuia din afară cu cheia. Asta pentru că domnul Strange plecase la Easterhead Bay şi urma să se întoarcă târziu.

— Ştii la ce oră a revenit?

— Da, domnule, cred că era cam două şi jumătate. A mai venit cineva cu el. Am auzit glasuri şi apoi o maşină plecând, iar, după aceea, s-a descuiat uşa şi domnul Strange a intrat şi a urcat la etaj.

— La ce oră a plecat la Easterhead Bay?

— Pe la zece şi douăzeci. Am auzit când a închis uşa. Leach dădu din cap. Pe moment, se părea ca nu putea scoate mai mult de la Hurstall. Îi interogă pe ceilalţi. Erau cu toţii nervoşi şi înspăimântaţi, dar nu mai mult decât oricine altcineva, în asemenea împrejurări.

Leach se uită întrebător la unchiul său, în timp ce din cameră ieşea servitoarea uşor isterică de la bucătărie, care încheiase procesiunea.

Battle spuse:

— Cheam-o pe servitoare înapoi… Nu pe aia împopoţonată… pe cea acră, înaltă şi slabă. Ea ştie ceva.

Emma Wales era clar stingherită. O alarma faptul că, de data asta, cel care o interoga era bărbatul mai în vârstă,

înalt şi solid.
— Am să-ţi dau un mic sfat, domnişoară Wales, spuse el blând. Nu se face să tăinuieşti ceva poliţiei, să ştii. Asta aruncă asupra dumitale o lumină nefavorabilă, dacă înţelegi ce vreau să spun…
Emma Wales protestă indignată, dar nesigură:
— Eu niciodată…
— Ei, hai, hai! Battle îşi ridica mâna puternică. Ai auzit sau ai văzut ceva. Ce?
— Nu chiar am auzit… Vreau să spun că am auzit fără să vreau… A auzit şi domnul Hurstall. Şi nu cred, nu cred nici o clipă, că are vreo legătură cu crima.
— S-ar putea, s-ar putea. Spune-ne ce-ai auzit.
— Păi, mă duceam la culcare. Era după zece… Şi am trecut, mai întâi, să pun sticla cu apă caldă în patul domnişoarei Aldin. I-o pun indiferent dacă e vara sau iarnă… Aşa că a trebuit să trec prin faţa uşii stăpânei.
— Continuă, spuse Battle.
— Am auzit-o pe ea şi pe domnul Nevile… Certându-se. Pe ton ridicat. El striga. Oh, era o ceartă zdravănă!
— Îţi aminteşti exact ce-şi spuneau?
— Ştiţi, n-am tras cu urechea, după cum aţi putea crede.
— Nu. Totuşi, trebuie să fi auzit câteva vorbe.
— Doamna spunea că nu va permite nu ştiu ce în casa ei, iar domnul Nevile zicea: „Să nu îndrăzneşti să spui nimic împotriva ei”. Era foarte montat.
Cu faţa lipsită de expresie, Battle încercă din nou, dar nu reuşi să mai scoată nimic de la ea. În cele din urmă, o expedie.
Jim şi unchiul său se priviră. După câteva clipe, Leach spuse:
— La ora asta, Jones ar trebui să ne poată relata ceva despre amprente.
— Cine se ocupă de camere?
— Williams. E un tip bun. Nu-i scapă nimic.
— Ocupanţii camerelor n-au fost lăsaţi să intre?

— Nu, până nu termină Williams.

În acel moment, uşa se deschise şi tânărul Williams băgă capul.

— Aş vrea să vă arăt ceva. E în camera domnului Strange.

Se ridicară şi-l urmară spre apartamentul din partea de vest a casei.

Williams le arătă un morman pe podea. O haină de un albastru închis, pantaloni şi vestă.

Leach spuse repede:

— Unde le-ai găsit?

— Făcute ghem în fundul şifonierului, Dar priviţi asta, domnule. Ridică de jos haina şi arătă marginile mânecilor.

— Vedeţi aceste pete întunecate? E sânge, domnule, îmi pun capul. Şi uitaţi aici, toată mâneca e stropită.

— Hm! Battle evită privirea excitată a celuilalt. Pot spune că nu-i a bine pentru tânărul Nevile. Mai e vreun costum în cameră?

— Unul gri închis, cu dungi, pus pe spătarul scaunului. Lângă chiuvetă, e o grămadă de apă pe podea.

— De parca s-ar fi spălat de sânge, în mare grabă? Da. E aproape de fereastra deschisă, totuşi, şi ploaia a intrat din belşug.

— Nici chiar atât încât să lase bălţile astea pe podea, domnule. Nici acum nu s-au uscat.

Battle rămase tăcut. În faţa ochilor săi se schiţa un tablou. Un bărbat cu mâinile şi mânecile pline de sânge, smulgându-şi hainele pătate şi îngrămădindu-le în dulap, apoi dându-şi, cu furie, cu apa peste mâinile şi braţele goale.

Se uită spre uşa de pe celălalt perete.

Williams înţelese.

— Este camera doamnei Strange, domnule. Uşa e zăvorâtă.

— Zăvorâtă? Pe partea asta?

— Nu. Pe cealaltă.

— Aha, pe partea ei.

Câteva clipe, Battle rămase tăcut, reflectând. În cele din urmă, spuse:

— Să mai vorbim o dată cu bătrânul majordom.

Hurstall era nervos. Leach spuse crispat:

— De ce nu ne-ai spus, Hurstall, că ai auzit cearta dintre domnul Strange şi lady Tressilian, noaptea trecută?

Bătrânul clipi.

— Nu i-am dat importanţă, domnule. Nu consider că a fost ceea ce se poate numi ceartă… Mai degrabă, o amicală diferenţă de păreri.

Rezistând tentaţiei de a spune: „Pe dracu, amicală diferenţă de păreri”, Leach continuă:

— Ce costum purta aseară, la cină, domnul Strange?

Hurstall ezită. Battle spuse liniştit:

— Albastru închis sau gri cu dungi? Dacă dumneata nu-ţi aminteşti o să ne spună altcineva.

— Mi-am amintit, domnule. Cel albastru închis. Adăugă, nerăbdător să nu-şi piardă prestigiul: în lunile de vară, familia nu obişnuieşte să se îmbrace în ţinută de seară la cină. După cină, ies, în mod frecvent, afară… Uneori în grădină, alteori jos, pe chei.

Battle dădu din cap. Hurstall părăsi camera. În prag trecu pe lângă Jones ce părea agitat.

— S-a făcut, domnule. Le-am luat tuturor amprentele. Bineînţeles, compararea pe care am putut s-o fac până acum e brută, dar pun pariu că le-am descoperit pe cele pe care le căutăm.

— Ei bine? Întrebă Battle.

— Amprentele de pe crosă, domnule, aparţin domnului Nevile Strange.

Battle se lăsă pe spateaza scaunului.

— Aşadar, spuse el, asta pare să rezolve problema, nu-i aşa?

IV

Se aflau în biroul şefului poliţiei… Trei bărbaţi cu chipurile grave şi îngrijorate.

Maiorul Mitchell spuse oftând:

— Deci, presupun că nu ne-a rămas decât să-l arestăm.

Leach rosti liniştit:

— Aşa se pare, domnule.

Mitchell privi spre superintendentul Battle.

— Fruntea sus, Battle, spuse el blând. Doar nu ţi-a murit cel mai bun prieten.

Superintendentul Battle oftă:

— Nu-mi place asta.

— Cred că nici unuia nu ne place,. Răspunse Mitchell. Dar cred că avem dovezi din belşug pentru a emite un mandat de arestare.

— Poate prea din belşug, spuse Battle.

— De fapt, dacă nu-l arestăm, oricine s-ar putea întreba de ce dracu n-am făcut-o.

Battle dădu trist din cap.

— Hai să trecem în revistă cazul, propuse şeful poliţiei. Motivul există… Strange şi soţia sa intră în posesia unei considerabile sume de bani, la moartea bătrânei. Se ştie că el a fost ultima persoană care a văzut-o în viaţă… A fost auzit certându-se cu ea. Costumul pe care îl purta în seara aceea avea pete de sânge pe el, iar ceea ce este cel mai grăitor din toate, pe arma crimei s-au găsit amprentele lui… Şi ale nimănui altcuiva.

— Şi totuşi, domnule, nici dumneavoastră nu vă place asta, spuse Battle.

— Al naibii să fiu dacă-mi place.

— Ce anume nu vă place, domnule?

Maiorul Mitchell îşi frecă nasul.

— Poate faptul că tipul arată a fi mult prea prost? Sugeră el.

— Şi totuşi, uneori, tipii ăştia acţionează chiar ca proştii, domnule.

— Oh, ştiu… Ştiu. Ce ne-am face dacă n-ar fi?

Battle i se adresă lui Leach:

— Dar ţie, Jim, ce nu-ţi place în treaba asta?

Leach se foi amărât.

— Întotdeauna mi-a plăcut domnul Strange. II văd de ani de zile venind şi plecând. E un domn drăguţ… Şi sportiv.

— Nu văd de ce un bun jucător de tenis n-ar fi tot atât de bine şi criminal, spuse încetişor Battle. N-au nimic una cu alta. Se opri. Ce nu-mi place mie, e crosa.

— Crosa? Întrebă Mitchell, uşor nedumerit.

— Da, sau alternativa ei, clopoţelul. Crosa sau clopoţelul… Nu amândouă.

Continuă cu glasul său calm:

— Ce credem noi că s-a întâmplat de fapt? Că domnul Strange s-a dus în camera bătrânei, s-au luat la ceartă, şi-a ieşit din fire, şi i-a dat în cap cu o crasă? Dacă e aşa, şi nu a fost ceva premeditat, cum se face că a avut la el o crosa? Nu e un lucru pe care să-l porţi seara cu tine.

— Poate că exersa balansul… Sau ceva în genul ăsta.

— Poate… Numai că nimeni nu a declarat asta. Nu l-a văzut nimeni exersând. Ultima dată când a fost văzut cu o crosa în mână a fost, cu o săptămână în urmă, pe plajă. Nu, aşa cum văd eu lucrurile, trebuie să fi fost una din două. Ori a avut loc o ceartă şi şi-a pierdut calmul… Deşi, reţineţi, l-am văzut pe teren, şi, în meciurile astea de turneu, stelele tenisului sunt încordate şi un pachet de nervi, iar dacă îşi pierd calmul uşor, asta se vede imediat. Pe domnul Strange nu l-am văzut niciodată tulburat. Aş spune chiar că are o excelentă stăpânire de sine… Mai bună decât a majorităţii jucătorilor… Şi, totuşi, noi lansăm ipoteza că s-a înfuriat şi a lovit în cap o bătrână fragilă.

— Mai e cealaltă alternativă, Battle, spuse şeful poliţiei.

— Ştiu, domnule. Teoria că treaba a fost premeditată. Strange vroia banii bătrânei. Asta se potriveşte cu clopoţelul, care, la rândul lui, explică necesitatea drogării servitoarei… Dar nu se potriveşte cu crasa şi cu cearta! Dacă ar fi vrut s-o omoare, ar fi avut grijă să nu se certe cu ea. El putea droga servitoarea, apoi se strecura în camera bătrânei doamne, în timpul nopţii, îi dădea în cap şi înscena

un mic furt, după care ştergea crosa şi o punea cu grijă la locul ei! Toate astea sunt false, domnule… O amestecătură de treabă premeditată cu sânge rece şi violenţă nepremeditată… Ori astea două nu merg împreună!

— Ce spui dumneata, Battle, e adevărat, dar… Care-i ipoteza corectă?

— Ceea ce mă încurcă teribil e crosa, domnule.

— Nimeni nu putea lovi cu ea, fără să şteargă o parte din amprentele lui Nevile, asta-i absolut sigur.

— În cazul ăsta, bătrâna a fost lovită cu altceva, spuse superintendentul Battle.

Maiorul Mitchell inspiră adânc.

— E o presupunere destul de hazardată, nu?

— Cred că ţine de bunul simţ, domnule. Fie că Strange a lovit-o cu crosa, fie că n-a fost lovită cu crosa. Eu aş susţine varianta a doua. În cazul ăsta, crosa a fost pusă acolo, în mod deliberat, şi s-a înscenat a fi ea arma crimei, murdărind-o de sânge şi punând şi firele de păr pe ea. Doctorului Lazenby nu-i prea place treaba cu crosa… A trebuit s-o accepte pentru că era lucrul care sărea în ochi şi pentru că nu putea spune cu certitudine că n-a fost folosită.

Maiorul Mitchell se lăsă pe speteaza scaunului.

— Continuă, Battle, îl îndemnă el. Îţi dau mână liberă. Care e următorul pas?

— Lăsăm la o parte crosa, şi ce rămâne? În primul rând, motivul. Avea cu adevărat Nevile Strange vreun motiv să scape de lady Tressilian? A moştenit banii… Dar ceea ce mă frământă pe mine este dacă avea nevoie de aceşti bani. El spune că nu. Propun să verificăm asta. Să aflăm care e situaţia lui financiară. Dacă stă prost cu finanţele şi are nevoie de bani, atunci bănuiala se Strange mult în jurul lui. Dacă, dimpotrivă, e aşa cum spune el, vai, atunci…

— Atunci ce?

— Atunci va trebui să vedem ce motive ar fi putut avea ceilalţi oameni din casă.

— În cazul ăsta, crezi că Nevile Strange a fost victima unei înscenări?

Superintendentul Battle îşi pironi privirea în tavan.

— Am citit, cândva, o expresie care m-a amuzat. Ceva despre o mână fină de italian. Aşa ceva mi se pare că întrezăresc în cazul nostru. Aparent, e o crimă de-a dreptul brutală, dar am impresia că mai e şi altceva… O „mână fină de italian” lucrând în spatele cortinei…

În tăcerea lungă care urmă, şeful poliţiei îl privi pe Battle.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse în cele din urmă. La naiba, în afacerea asta există ceva straşnic! Şi cum vezi dumneata planul nostru de bătaie?

Battle îşi mângâie maxilarul pătrat.

— Ei bine, domnule, întotdeauna am fost în favoarea urmării căii celei mai evidente. Totul a fost aranjat ca să ne facă să-l incriminăm pe domnul Nevile Strange. Să continuăm, deci, să-l suspectăm. Nu e nevoie să mergem până într-acolo încât să-l arestăm, dar să-l urmărim, să-l interogăm, să-l hărţuim… Şi să observăm reacţia celorlalţi, în general. Să-i verificăm declaraţiile, să-i reconstituim în amănunţime mişcările din noaptea aceea. De fapt, să lucrăm pe faţă.

— Foarte machiavelic, aprecie maiorul Mitchell, făcând cu ochiul. Maestrul actor Battle în rol de poliţist greoi.

Superintendentul zâmbi:

— Întotdeauna îmi place să fac ceea ce se aşteaptă de la mine, domnule. De data asta, intenţionez să o iau un pic mai uşurel… Să-mi iau un răgaz. Vreau să adulmec primprejur. Suspectarea domnului Strange e o scuză foarte bună pentru a-mi băga nasul peste tot. Ştiţi, am impresia că, în casa aia, se întâmplă ceva destul de ciudat.

— Triunghiul amoros?

— Luaţi-o şi aşa dacă vreţi.

— Acţionează cum consideri că e de cuviinţă, Battle. Ia-l şi pe Leach şi faceţi-vă planul de bătaie.

— Mulţumesc, domnule. Battle se ridică. Nici o sugestie din partea avocaţilor?

— Nu, i-am sunat. Pe Trelawny îl cunosc bine. Mi-a trimis o copie după testamentul lui Sir Matthew, precum şi una a testamentului lui lady Tressilian. Ea avea în jur de cinci sute de lire pe an, ale ei personale, investite în titluri de proprietate. Le-a lăsat câte o mică moştenire lui Barrett şi lui Hurstall, restul lui Mary Aldin.

— Am putea să-i ţinem sub ochi pe ăştia trei, spuse Battle.

Mitchell păru amuzat.

— Eşti un tip suspicios, nu-i aşa?

— De ce să te laşi orbit de cincizeci de mii de lire, spuse neclintit Battle. De multe ori, s-au înfăptuit crime pentru mai puţin de cincizeci de lire. Asta depinde de cât de tare vrei banii. Barrett a primit o moştenire… Şi poate şi-a luat prevederea de a se droga pentru a elimina bănuielile.

— Puţin i-a lipsit să dea ortu’ popii. Lazenby nici nu ne-a lăsat încă s-o interogăm.

— Poate, din neştiinţă a luat o doză prea mare. Apoi, din câte ştim cu toţii, Hurstall stă foarte prost cu banii. Iar Mary Aldin, dacă nu are venitul ei propriu, ar fi putut să viseze să se bucure un pic de viaţă, pe baza unei mici moşteniri, până nu ajunge să fie prea bătrână.

Şeful poliţiei părea că se îndoieşte:

— Bine, rămâne la latitudinea voastră. Apucaţi-vă de treabă!

V

Întorşi la Gull’s Point, cei doi poliţişti primiră rapoartele lui Williams şi Jones.

În niciunul din dormitoare nu se găsise nimic suspect. Servitorii cereau să fie lăsaţi să se întoarcă la treburile lor. Să-i lase?

— Ar fi bine, spuse Battle. Eu am să dau o raită prin camerele de la cele două etaje, încăperile în care nu s-a dereticat, adesea îţi spun câte ceva util despre cei ce le ocupă.

Sergentul Jones puse pe masă o cutie mică de carton.

— De pe haina albastră a domnului Nevile Strange, anunţă el. Firele de păr roşu erau pe mânecă, firele blonde în interiorul gulerului şi pe umărul drept.

Battle scoase cele două fire de păr lung, roşu şi pe cele câteva blonde şi le privi. Zâmbind uşor, spuse:

— Convenabil, în casa asta sunt o blondă, o roşcată şi o brunetă. Aşa că ştim imediat cum stăm. Păr roşu pe mânecă, blond pe guler? Se pare că domnul Nevile Strange are stofă de Barbă-Albastră. Cu un braţ în jurul unei soţii, cu capul celeilalte pe umăr.

— Sângele de pe mânecă a fost dat la analiză, domnule. Ne vor suna imediat ce vor avea rezultatul.

Leach dădu din cap.

— Ce-i cu servitorii?

— V-am urmat instrucţiunile, domnule. Niciunul dintre ei nu a avut un cuvânt rău de spus împotriva bătrânei doamne. Era severă, dar foarte îndrăgită. Oricum, de servitori se ocupa domnişoara Aldin, iar ea era foarte prietenoasă cu ei.

— De când am dat cu ochii de ea mi-am zis că trebuie să fie o femeie destoinică şi isteaţă, spuse Battle. Dacă ea e criminala, nu ne va fi uşor s-o dăm în vileag.

Jones se miră:

— Dar amprentele de pe crosă erau…

— Ştiu… Ştiu, spuse Battle. Nu există nici un dubiu că sunt ale domnului Strange. Părerea generală e că sportivii nu dau pe-afară de deştepţi (deloc adevărat, în treacăt fie zis), dar eu nu pot să cred ca Nevile Strange e complet tâmpit. Cum e cu fiertura de păstăi de senna a servitoarei?

— Păstăile erau, întotdeauna, păstrate pe raftul din baia servitoarelor de la etajul al doilea. Le punea să se înmoaie la prânz şi stăteau acolo până seara când le fierbea, înainte de a se duce la culcare.

— Aşa încât oricine putea avea acces la ele! Adică oricine din casă, se înţelege.

Leach spuse cu convingere:

— Asta e o treabă făcută numai de către cineva de-al casei!

— Da, aşa cred şi eu. Nu că ar fi una dintre acele crime în cerc închis. Nu e. Oricine avea o cheie putea descuia uşa din faţă şi intra. Nevile Strange a avut cheie noaptea trecută… Dar, probabil, nu-i mare problemă să-ţi faci una sau, dacă ai mâna formată, poţi s-o descui şi cu o bucată de sârmă. Însă eu nu văd ca cineva din afară să ştie de clopoţel sau că Barrett lua seara ceai de senna! Astea sunt treburi interne pe care le cunosc cei ai casei. Vino, Jim, băiatule! Hai să urcăm şi să vedem baia asta şi ce-o mai fi.

Începură cu ultimul etaj. Prima era o debara înţesată de mobilă veche, stricată şi lucruri de tot soiul.

— Printre astea nu m-am uitat, domnule, spuse Jones. N-am ştiut…

— Ce să cauţi? Ai dreptate. Ar fi fost doar pierdere de timp. După praful de pe podea, nimeni n-a mai călcat pe aici, de cel puţin şase luni.

La acelaşi etaj erau toate camerele servitorilor şi încă două camere libere cu o baie. Battle se uită în fiecare din ele, examinându-le cu un ochi critic. Astfel trase concluzia că Alice, servitoarea cu ochii bulbucaţi, dormea cu fereastra închisă; că Emma, cea slabă, avea o grămadă de rude, ale căror fotografii se înşiruiau pe scrin şi că Hurstall avea câteva obiecte de porţelan bun, deşi crăpate, de Dresda şi Crown Derby.

Camera bucătăresei era de-o curăţenie desăvârşită, iar cea a fetei de la bucătărie într-o dezordine haotică. Battle intră în baie, care era cea mai aproape de capul scărilor. Williams îi indică raftul lung de deasupra chiuvetei, pe care stăteau paharele cu periuţele de dinţi, perii, diferite creme şi sticle cu şampon de baie şi loţiuni de păr. Un pachet de păstăi de senna deschis se afla la unul din capetele raftului.

— Nici o amprentă pe pahar sau pachet?

— Doar ale ei. Le-am identificat prin comparaţia cu cele luate din camera sa.

— Criminalul n-ar fi avut nevoie să pună mâna pe pahar, spuse Leach. Era suficient să lase să cadă substanţa în el.

Battle coborî scările, urmat de Leach. La mijlocul treptelor dintre cele două etaje se afla o fereastră plasată destul de anapoda. Într-un colţ, stătea un băţ care avea la unul din capete un cârlig.

— Cu ăsta poţi să tragi cerceveaua de sus, spuse Leach. Dar este opritorul care nu permite s-o deschizi prea mult, aşa că spaţiul e prea îngust ca cineva să poată pătrunde pe aici.

— Nu mă gândeam că cineva a intrat pe aici, răspunse Battle îngândurat.

Intrară în primul dormitor de la etajul întâi, dormitorul lui Audrey Strange. Era curat şi aerisit, perii sidefii pe masa de toaletă… Nici o rochie aruncată neglijent. Battle se uită în garderobă. Două haine şi fuste simple, câteva rochii de seară, una sau două rochii de vară. Acestea erau ieftine, cu excepţia celor făcute de comandă, dar care nu erau noi.

Battle dădu din cap. Rămase câteva minute la masa de scris, jucându-se cu stiloul de lângă tamponul de sugativă.

Williams spuse:

— Nu s-a găsit nimic interesant pe sugativă sau în coşul de hârtii.

— Cred, spuse Battle. Nu e nimic de văzut aici. Trecură în camerele următoare.

Cea a lui Thomas Royde era dezordonată, cu haine împrăştiate peste tot. Pe mese se găseau pipe şi scrum, iar lângă pat, pe jumătate deschis, zăcea romanul „Kim” al lui Kipling.

— E obişnuit ca servitoarele indigene să strângă în urma lui, remarcă Battle. Îi place literatura veche. Un tip conservator.

Camera lui Mary Aldin era mică, dar confortabilă. Battle se uită la cărţile de călătorie de pe etajere şi la periile de păr

cu mânere demodate din argint. Mobila şi decoraţiunile erau mai moderne decât în celelalte încăperi.

— Nu e foarte conservatoare, spuse Battle. Nici măcar o fotografie. Nu e o persoană care trăieşte în trecut.

Urmau trei sau patru camere goale, toate bine întreţinute, gata să primească oaspeţi, şi două băi. Apoi urma marele dormitor dublu al lui lady Tressilian. După el, coborând trei trepte scunde, se aflau cele două camere şi baia ocupate de familia Strange.

Battle nu pierdu mult timp în camera lui Nevile. Aruncă o privire pe fereastra batantă, deschisă spre stâncile de dedesubt, care cădeau perpendicular pe mare. Camera era cu vederea la vest, spre Stark Head, care se ridica sălbatic şi inaccesibil din apă.

— Primeşte soarele de după-amiază, îngână el. Dar lumina dimineţii e destul de mohorâtă. Şi mai ajunge şi mirosul neplăcut de alge, la reflux. Şi ce cumplit arată promontoriul ăla! Nu-i de mirare că-i atrage pe sinucigaşi!

Intră în a doua cameră, mai mare, care fusese deszăvorâtă între timp.

Aici totul era extrem de învălmăşit. Mormane de haine zăceau peste tot… Lenjerie de corp, ciorapi, jerseuri probate şi apoi aruncate… Un halat de baie, viu colorat, atârna strâmb pe spătarul unui scaun. Battle deschise uşa şifonierului. Era plin de blănuri, rochii de seară, şorturi, costume de tenis şi de baie.

Închise uşa ia loc aproape cu respect.

— Costisitoare gusturi, remarcă el. Trebuie să-l coste pe bărbatu-său o groază de bani.

Leach spuse sec:

— Poate de aceea… Lăsă fraza în vânt.

— De ce a avut nevoie de o sută… Sau chiar numai de cincizeci de mii de lire? Se poate. Cred, însă, că vom şti mai bine când vom vedea ce are de spus despre asta.

Coborâră în bibliotecă. Williams fu trimis să le transmită servitorilor că se puteau întoarce la treburile lor. Membrii

familiei erau liberi să se ducă în camerele lor, dacă doreau, urmând ca inspectorul Leach să stea de vorbă cu fiecare în parte, începând cu domnul Nevile Strange.

După ce Williams părăsi încăperea, Battle şi Leach se aşezară la o masivă masă în stil victorian. Într-un colţ al camerei stătea un poliţist tânăr cu un carnet de notiţe şi creionul pregătit. Battle spuse:

— Să scrii dintr-un bun început, Jim. Asta face impresie. În timp ce tânărul dădea din cap, ca semn că a înţeles, Battle continuă, frecându-şi bărbia încruntat: Tare aş vrea să ştiu ce-ar face Hercule Poirot în locul meu. Am senzaţia că mi-a transmis o idee.

— Te referi la bătrânul ăla… Belgianul… Omuleţul ăla caraghios?

— Caraghios pe dracu! Când începe să se maimuţărească, e tot atât de periculos ca un tigru sau o panteră neagră! Aş fi vrut să fie aici… Genul ăsta de caz e exact ce-i place mai mult.

— De ce?

— Pentru că e vorba de psihologie, spuse Battle. Adevărata psihologie… Nu amestecătura aia de presupuneri pe care le lansează cei ce n-au habar de psihologie. Gândul îi zbură, scârbit, la domnişoara Amphrey şi fiica sa, Sylvia. Nu… Psihologia veritabilă, care ştie exact cum să pună roţile în mişcare. A-l face pe criminal să vorbească, să vorbească întruna… Asta e una din metodele sale. Poirot susţine că oricine sfârşeşte prin a spune adevărul mai devreme sau mai târziu… Pentru că, până la urmă, e mai simplu decât să minţi. Astfel, puţin câte puţin, le scapă câte ceva despre care cred că nu contează… Şi, în final, se deconspiră şi sunt înhăţaţi.

— Aşadar, ai de gând să-l laşi pe Nevile Strange să zburde în voie?

Battle dădu distrat din cap, apoi adăugă, oarecum supărat şi uimit.

— Dar, ce mă preocupă cu adevărat e… de ce mi-a venit în minte Hercule Poirot? La etaj… Acolo s-a întâmplat. Ia să vedem ce am zărit eu acolo, care mi-a amintit de omuleţ?

Sosirea lui Nevile Strange întrerupse discuţia.

Arăta palid şi necăjit, dar mult mai puţin nervos decât fusese la micul dejun. Battle îl cercetă pătrunzător. Părea incredibil ca un om care ştia – şi trebuia să ştie, dacă avea cât de cât minte – că îşi lăsase amprentele pe corpul delict şi că şi poliţia îi luase amprentele, să nu arate nervozitate, să nu fie absolut deloc alarmat.

Nevile Strange arăta foarte firesc… Şocat, amărât, îndurerat… Şi doar puţintel, atât cât trebuia, nervos.

Jim Leach vorbea cu glasul său plăcut, cu accent din vestul ţării.

— Am dori să ne răspundeţi la câteva întrebări, domnule Strange, referitor atât la deplasările dumneavoastră din noaptea precedentă, cât şi la probleme personale. În acelaşi timp, vă aduc la cunoştinţă că nu sunteţi obligat să răspundeţi, dacă nu doriţi, şi că aveţi dreptul să vă chemaţi avocatul.

Se lăsă pe spate, urmărind efectul vorbelor sale. Nevile Strange părea complet uimit.

„Ori habar n-are ce vreau să spun, ori e un actor al dracului de bun”, îşi spuse Leach. Cum Nevile nu răspunse, zise cu glas tare:

— Ei bine, domnule Strange?

— Bineînţeles, întrebaţi-mă tot ce vreţi.

— Vă daţi seama, desigur, că tot ce veţi răspunde va fi consemnat în scris şi prezentat la proces ca depoziţie? Rosti amabil Battle.

Un fulger de mânie trecu peste chipul lui Strange. Rosti ascuţit:

— Mă ameninţaţi?

— Nu, nu, domnule Strange. Vă avertizez.

Nevile ridică din umeri.

— Presupun că toate astea fac parte din rutina dumneavoastră. Daţi-i drumul!

— Sunteţi gata să daţi o declaraţie?

— Dacă aşa o numiţi, da.

— Atunci, ne veţi spune exact ce-aţi făcut noaptea trecută? Să spunem, după cină?

— Bineînţeles. După cină, ne-am dus cu toţii în salon. Am servit cafeaua. Am ascultat radioul… Ştirile şi aşa mai departe. Apoi m-am hotărât să plec la Easterhead Bay Hotel să caut un tip care stă acolo… Un prieten.

— Cum se numeşte prietenul?

— Latimer. Edward Latimer.

— Un prieten intim?

— Oh, aşa-şi-aşa. Ne-am văzut destul de mult, de când stă aici. A venit la noi la prânz şi la cină, şi am fost şi noi la el.

Battle spuse:

— Nu era cam târziu să plecaţi la Easterhead Bay?

— Oh, e un loc vesel… E deschis non-stop.

— Dar aici e o casă în care lumea se culcă devreme, nu-i aşa?

— În general, da. Oricum, mi-am luat cheile. Nu trebuia să trezesc pe nimeni.

— Soţia dumneavoastră nu s-a gândit să vă însoţească?

Se simţi o uşoară schimbare, o crispare în tonul lui:

— Nu, o durea capul. Se dusese deja la culcare.

— Continuaţi, vă rog, domnule Strange.

— Tocmai urcam să mă schimb…

Leach îl întrerupse:

— Scuzaţi-mă, domnule Strange. Cum să vă schimbaţi? În costum de seară sau să vă scoateţi costumul de seară?

— Niciuna, nici alta. Purtam un costum albastru… Cel mai bun costum al meu, şi, cum ploua, iar eu îmi propusesem să iau bacul până pe malul celălalt – după cum ştiţi, e aproape o jumătate de milă până acolo – mi-am pus un costum mai vechi… Unul gri, în dungi, dacă vreţi să fiu cât mai exact şi să intru în cel mai mic amănunt.

— Vrem să lămurim lucrurile, reluă spăşit Leach. Continuaţi.

— Urcam scările, cum vă spuneam, când Barrett a venit şi mi-a spus că lady Tressilian vrea să mă vadă, aşa că m-am dus la ea şi am stat puţin la taclale.

Battle rosti blând:

— Cred că aţi fost ultima persoană, care a văzut-o în viaţă, nu?

Nevile se înroşi.

— Da… Da… Presupun că da. Atunci era în regulă.

— Cât aţi stat cu ea?

— Între douăzeci de minute şi o jumătate de oră, aş zice. Pe urmă, m-am dus în camera mea, m-am schimbat şi am plecat repede. Am luat şi cheile cu mine.

— Ce oră era?

— În jur de zece jumătate, cred. Am coborât grăbit dealul, la timp să prind bacul, care tocmai pornea şi am trecut dincolo, la Easterhead. L-am găsit, în hotel, pe Latimer, am băut ceva şi am făcut o partidă de biliard. Timpul a trecut atât de repede, încât am pierdut ultima cursă de întoarcere a bacului. Trecuse de unu şi jumătate. Latimer a fost foarte amabil şi m-a adus înapoi cu maşina lui. După cum ştiţi, asta a însemnat să ocolim prin Saltington… Aproape şaisprezece mile. Am plecat de la hotel la două şi am ajuns cam pe la două şi jumătate, aş zice. I-am mulţumit lui Ted Latimer, l-am invitat la un pahar, dar el a preferat să se întoarcă imediat, aşa că am intrat singur în casă şi m-am dus direct sus la culcare. N-am văzut şi n-am auzit nimic deosebit. Toată casa părea cufundată într-un somn paşnic. Pe urmă, azi-dimineaţă, am auzit-o pe fata aia ţipând şi…

Leach îl opri.

— Uşurel, uşurel. Să ne întoarcem puţin… la discuţia dumneavoastră cu lady Tressilian… Purtarea ei era absolut normală?

— Categoric.

— Despre ce aţi vorbit?

— Oh, despre una, despre alta…
— În mod amical?
Nevile se înroşi.
— Desigur.
— N-aţi avut, de pilda, o ceartă violentă? Întrebă moale Leach.
Nevile nu răspunse imediat. Leach continuă:
— Ar f i mai bine să ne spuneţi adevărul, să ştiţi. Vă spun deschis că o parte a discuţiei a fost auzită.
Nevile zise scurt:
— Am avut o mică dispută, neimportantă.
— Care a fost obiectul disputei?
Nevile făcu un efort să se stăpânească. Zâmbi:
— Ca să fiu sincer, mă muştruluia. O făcea adesea. Dacă era nemulţumită de cineva, i-o spunea de la obraz. Era de modă veche şi o indispuneau viaţa modernă şi felul nou de a gândi… Divorţul şi toate celelalte. Ne-am contrazis şi poate ne-am înfuriat puţin, dar ne-am despărţit în termeni perfect amicali… de comun acord că avem păreri diferite. Adăugă cu o oarecare aprindere: Fiţi convingi că nu i-am dat în cap din cauză că m-a enervat o simplă contrazicere… Dacă la asta vă gândiţi!
Leach privi spre Battle. Battle se înclină greoi peste masă şi spuse:
— Azi-dimineaţă aţi recunoscut că crosa aceea vă aparţine. Aveţi vreo explicaţie pentru faptul că pe ea s-au găsit amprentele dumneavoastră?
Nevile îl privi lung. Rosti tăios:
— Eu… Bineînţeles că puteau fi… E crosa mea… Am mânuit-o adesea.
— Vreau să spun, vreo explicaţie pentru faptul că amprentele arată că dumneavoastră aţi fost ultima persoană care a mânuit-o?
Nevile rămase foarte liniştit. Din obraji îi dispăruse culoarea.

— Asta nu-i adevărat, rosti în cele din urmă. Nu poate fi. Cineva ar fi putut s-o mânuiască după mine… Cineva care purta mănuşi.

— Nu, domnule Strange… Nimeni n-ar fi putut-o face în sensul la care vă referiţi… Ridicând-o pentru a lovi cu ea… Fără să şteargă amprentele dumneavoastră.

Urmă o pauză… O pauză foarte lungă.

— Oh, Doamne! Spuse convulsiv Nevile şi se cutremură, îşi duse mâinile la ochi.

Cei doi poliţişti îl urmăreau.

Apoi îşi luă mâinile de la ochi şi îşi îndreptă spatele.

— Nu e adevărat, spuse el liniştit. Pur şi simplu nu e adevărat. Credeţi că eu am omorât-o, dar n-am fost eu acela. Jur. Trebuie să fie o greşeală îngrozitoare.

— Nu aveţi să ne oferiţi nici o explicaţie despre aceste amprente?

— Cum aş putea? Sunt buimăcit.

— Aveţi vreo explicaţie pentru faptul că manşetele şi mânecile costumului dumneavoastră albastru închis sunt pătate de sânge?

— Sânge? Era o şoaptă plină de oroare. Nu se poate!

— Poate, de exemplu, v-aţi tăiat…

— Nu. Nu, categoric nu m-am tăiat!

Cei doi poliţişti aşteptară un timp.

Cu fruntea încruntată, Nevile Strange părea că se gândeşte. În cele din urmă se uită la ei cu nişte ochi îngroziţi, plini de spaimă.

— E fantastic! Spuse. Pur şi simplu fantastic! Nimic din toate astea nu e adevărat.

— Faptele sunt destul de adevărate, îl contrazise superintendentul Battle.

— Dar de ce aş fi făcut aşa ceva? E inimaginabil… de necrezut! O cunoşteam pe Camilla de-o viaţă.

Leach tuşi.

— Nu dumneavoastră personal ne-aţi spus, domnule Strange, că, la moartea lui lady Tressilian, intraţi în posesia

unei considerabile sume de bani?
— Credeţi că de asta… Dar eu nu vreau bani! N-am nevoie de ei!
— Aşa spuneţi dumneavoastră, domnule Strange, zise Leach.
Nevile sări.
— Ascultaţi, asta o pot dovedi. Că n-am nevoie de bani. Lăsaţi-mă să-l sun pe directorul băncii mele… Puteţi vorbi personal cu el.
Formă numărul. Linia era liberă şi, după câteva minute, avu legătura cu Londra.
— Dumneata eşti, Ronaldson? La telefon Nevile Strange, îmi cunoşti vocea. Uite, vorbeşte cu poliţia… E aici… Dă-le toate informaţiile pe care ţi le cer… Da… Da, te rog.
Leach luă receptorul şi începu să vorbească pe îndelete. După fiecare întrebare aştepta răspunsul. În sfârşit puse receptorul în furcă.
— Ei bine? Întrebă repede Nevile.
Leach rosti impasibil:
— Balanţa dumneavoastră de credit e substanţială, iar banca s-a ocupat de toate investiţiile dumneavoastră şi spune că sunt în condiţii favorabile.
— Aşadar vedeţi că am spus adevărul!
— Aşa se pare… Dar, revenim, domnule Strange, puteţi avea obligaţii, datorii… Puteţi fi şantajat… Sau alte motive care reclamă bani, pe care noi nu le ştim.
— Dar n-am! Vă asigur că n-am. Nu veţi descoperi nimic de genul ăsta.
Superintendentul Battle îşi îndreptă umerii largi. Vorbi pe un ton blând, părintesc:
— Domnule Strange, sunt sigur că veţi fi de acord că avem suficiente dovezi pentru a cere un mandat de arestare pe numele dumneavoastră. N-am făcut-o… Încă. V-am dat posibilitatea de a beneficia de prezumţia de nevinovăţie, înţelegeţi.
Nevile spuse cu amărăciune:

— Vreţi să spuneţi, nu-i aşa, că sunteţi convinşi că eu am făcut-o, dar vreţi să cunoaşteţi şi motivul, pentru a putea instrumenta complet cazul împotriva mea?

Battle rămase tăcut. Leach privea în tavan. Nevile spuse cu disperare:

— E ca un coşmar. Nu pot să spun şi nici să fac ceva. E ca… Într-o capcană din care nu poţi să ieşi.

Superintendentul Battle se mişcă. Printre genele întredeschise se filtra o privire inteligentă.

— Foarte frumos exprimat, spuse el. Într-adevăr, foarte frumos exprimat. Asta mi-a sugerat o idee…

VI

Sergentul Jones îl conduse pe Nevile pe culoar, apoi o aduse pe Kay prin uşa glasvandului, astfel că cei doi soţi nu se văzură.

— Totuşi, el o să se întâlnească cu ceilalţi, remarcă Leach.

— Cu atât mai bine, spuse Battle. Singura cu care vreau să vorbesc, cât încă bâjbâie în întuneric, e ea.

În ziua aceea înnorată bătea un vânt tăios. Kay era îmbrăcată într-o fustă de tweed şi pulover roşu, deasupra căruia părul ei se ridica la fel ca o cupă de aramă încinsă. Părea jumătate înspăimântată, jumătate emoţionată. Frumuseţea şi vitalitatea ei contrastau izbitor cu aerul auster şi mohorât al încăperii în stil victorian.

Leach o aduse uşurel la evenimentele din seara precedentă.

Avusese o puternică durere de cap şi plecase devreme la culcare… În jur de nouă şi un sfert, aşa credea. Dormise profund şi nu auzise nimic până în dimineaţa următoare, când a fost trezită de ţipetele cuiva.

Battle prelua interogatoriul.

— Înainte de a pleca, soţul dumneavoastră n-a venit să vadă cum vă simţiţi?

— Nu.

— Nu l-aţi văzut de când aţi plecat din salon până azi-dimineaţă. Aşa e?

Kay dădu din cap. Battle îşi mângâie bărbia.

— Doamnă Strange, uşa dintre camera dumneavoastră şi cea a soţului dumneavoastră era zăvorâtă. Cine a zăvorât-o?

Kay spuse scurt:

— Eu.

Battle nu spuse nimic… Însă aşteptă… Cum aşteaptă un cotoi bătrân lângă gaura din care urma să iasă şoarecele. Tăcerea lui dădea de înţeles că răspunsul la întrebare nu era complet.

Kay izbucni cu impetuozitate.

— Oh, presupun că tot veţi afla! Bâlbâitul ăla bătrân, Hurstall, trebuie să ne fi auzit, înainte de ceai, şi vă va spune el, dacă n-o fac eu. Poate că v-a şi spus, deja. Nevile şi cu mine ne-am certat… Ne-am certat cumplit! Eram furioasă pe el! M-am dus la culcare şi am încuiat uşa, pentru că încă mai eram furioasă pe el!

— Înţeleg… Înţeleg, spuse Battle, pe cel mai blând ton. Şi de ce v-aţi certat?

— Contează? Oh, nu mă deranjează să vă spun. Nevile s-a purtat ca un adevărat idiot. Deşi, toată vina o poartă femeia aceea.

— Care femeie?

— Prima lui soţie. În primul rând, ea l-a făcut să vină aici.

— Vreţi să spuneţi… Să vă întâlniţi?

— Da. Nevile crede că a fost doar ideea lui… Sărmanul naiv! Dar n-a fost. Niciodată nu i-a trecut prin cap aşa ceva, până s-o întâlnească, într-o zi, în Hyde Park, şi ea i-a inoculat ideea făcându-l să creadă că e a lui, dar eu am văzut, de la început, că era doar lucrătura lui Audrey. Ştiţi cum se spune… „o mână fină de italian”.

— De ce ar fi făcut-o? Întrebă Battle.

— Pentru că vrea să pună din nou mâna pe el, răspunse Kay. Vorbea repede, precipitat. Nu l-a iertat niciodată că a plecat cu mine. Asta e răzbunarea ei. I-a băgat în cap că ar fi bine să fim cu toţii aici, împreună, şi apoi a început să-l

ameţească. A făcut-o încă de când am ajuns aici. E deşteaptă, face pe patetica şi lunecoasa… Da, şi mai ştie şi cum să joace un bărbat. L-a determinat pe Thomas Royde, un bătrân câine credincios, care a adorat-o dintotdeauna, să vină şi el, în acelaşi timp, aici şi-l face pe Nevile să-şi iasă din minţi, pretinzând că se va mărita cu Thomas.

Se opri, gâfâind supărată.

Battle spuse domol:

— Aş fi crezut că va fi bucuros s-o ştie… Ăă… Fericită lângă un vechi prieten.

— Bucuros? E gelos ca dracu’!

— Atunci trebuie ca ţine foarte mult la ea.

— Oh, da, spuse Kay cu amărăciune. A avut ea grijă de asta!

Battle continua să-şi maseze bărbia.

— Aţi fi putut obiecta în faţa aranjamentului de a veni aici.

— Cum? Ar fi părut că sunt geloasă!

— Păi, la urma urmei, sunteţi, nu-i aşa?

Kay roşi.

— Mereu! Mereu am fost geloasă pe Audrey. Chiar de la început… Sau aproape de la început Mi se părea că o simt în casă. Era ca şi cum ar fi fost casa ei, nu a mea. Am schimbat tapetul, aranjamentul mobilelor, dar degeaba! O simţeam ca pe-o stafie, ce umbla peste tot. Ştiam că Nevile era necăjit pentru că gândea că se purtase urât cu ea. N-o putea uita… Ea era mereu acolo… O amintire plină de reproş, care îi stăruia în minte. Unii oameni aşa sunt, să ştiţi. Par ei şterşi şi neinteresaţi… Dar se fac simţiţi.

Battle aprobă gânditor din cap.

— Mulţumesc, doamnă Strange. Deocamdată, asta-i tot. Avem de pus foarte multe întrebări… Mai ales soţului dumneavoastră, care moşteneşte atât de mulţi bani de la lady Tressilian… Cincizeci de mii de lire…

— Atât de mult? Ne revin prin testamentul bătrânului domn Matthew, nu-i aşa?

— Ştiţi despre el?

— Oh, da. A vrut ca banii să fie împărţiţi între Nevile şi soţia sa, după moartea lui lady Tressilian. Nu că m-aş bucura că bătrâna e moartă. Nu mă bucur. Nu o plăceam foarte mult… Probabil pentru că nici ea nu mă plăcea… Dar e groaznic să te gândeşti că a intrat un hoţ şi i-a crăpat capul.

După cuvintele astea, ieşi. Battle se uită la Leach.

— Ce crezi despre ea? Arată formidabil, trebuie să recunosc. Un bărbat îşi poate pierde, destul de uşor, capul din cauza ei.

Leach aprobă.

— Totuşi, nu mi se pare chiar o doamnă, rosti el cu îndoială.

— În ziua de azi nu mai există, spuse Battle. Să continuăm cu nevasta nr. 1? Nu, să o chemăm, mai întâi, pe domnişoara Aldin, ca să avem un punct de vedere neutru, în problema asta matrimonială.

Mary Aldin intră liniştită şi se aşeză. În pofida calmului său, ochii îi erau îngrijoraţi.

Răspunse destul de limpede la întrebările lui Leach, confirmând relatarea lui Nevile cu privire la cum se desfăşurase seara. Se dusese la culcare în jurul orei zece.

— Domnul Strange se afla atunci la lady Tressilian?

— Da, i-am auzit vorbind.

— Vorbind sau certându-se, domnişoară Aldin?

Ea se înroşi, dar răspunse liniştită:

— Ştiţi, lui lady Tressilian îi plăceau discuţiile. Adeseori, vorbea de parcă ar fi fost răutăcioasă, când nici vorbă de aga ceva. În plus, îi plăcea să dicteze şi să-i domine pe ceilalţi… Iar un bărbat nu acceptă prea uşor asta, cum acceptă o femeie.

„Ca dumneavoastră, probabil”, gândi Battle. Se uită la chipul ei inteligent. Cea care rupse tăcerea fu Mary.

— Nu vreau să fiu stupidă… Dar mi se pare incredibil, absolut incredibil, că suspectaţi pe vreunul dintre cei ai casei. De ce n-ar fi cineva din afară?

— Din mai multe motive, domnişoară Aldin. Unul din ele ar fi că nu s-a furat nimic şi n-a fost forţată nici o intrare. Nu e nevoie să vă reamintesc topografia casei şi a terenului, dar gândiţi-vă puţin. La vest stânca vine perpendicular pe mare, la sud sunt două terase mărginite de un perete, şi el vertical pe mare, la est grădina vine în pantă aproape până la ţărm, dar e împrejmuită de un zid înalt. Singurele căi de acces sunt o mică uşa care dă în şosea, şi care a fost găsită zăvorâtă, ca de obicei, pe dinăuntru, şi uşa principală a casei care dă în şosea. Nu spun că nimeni n-ar fi putut escalada zidul, nici că nu s-ar fi putut intra în casă folosind o cheie potrivită sau chiar un şperaclu… Dar spun că, atât cât pot să văd eu, nimeni n-a tăcut nimic de felul ăsta. Cel care a comis această crimă ştia că Barrett lua, în fiecare seară, un decoct de păstăi de senna şi i-a băgat somnifere în el… Asta înseamnă că e cineva din casă. Crosa a fost luată din dulapul de sub scări. N-a fost cineva din afară, domnişoară Aldin.

— N-a fost Nevile! Sunt sigură că n-a fost Nevile!

— De ce sunteţi aşa de sigură?

Ea îşi ridică mâinile, disperată.

— Pentru că nu-i stă în fire… de asta! El n-ar omori o bătrână neajutorată în pat… Nevile!

— Nu-i prea seamănă, e drept, spuse înţelegător Battle, însă aţi fi surprinsă să ştiţi ce pot face oamenii, când au un motiv destul de puternic. Domnului Strange poate îi trebuiau, neapărat, bani.

— Sunt sigură că nu. Nu e o persoană extravagantă… N-a fost niciodată.

— Nu, dar soţia lui e.

— Kay? Da, poate… Dar, oh, e prea ridicol. Sunt sigură ca ultimul lucru la care s-a gândit Nevile, zilele astea, au fost banii.

Superintendentul Battle tuşi.

— Să înţeleg că a avut alte necazuri?

— Presupun că Kay v-a povestit. Da, a fost cu adevărat dificil. Totuşi, asta nu are nimic de-a face cu îngrozitorul eveniment.

— Poate că nu, dar, oricum, aş vrea să aud şi versiunea dumneavoastră privind problema asta, domnişoară Aldin.

Mary rosti încetişor:

— Păi, cum să încep… S-a creat o situaţie… Dificilă. Oricui i-ar fi aparţinut ideea…

O întrerupse abil:

— Am înţeles că a fost ideea domnului Nevile Strange?

— Aşa spune el.

— Dar dumneavoastră nu-l credeţi?

— Eu… Nu… Nu-i seamănă mai deloc lui Nevile. Tot timpul, am avut sentimentul că cineva i-a inoculat-o.

— Poate doamna Audrey Strange?

— Pare incredibil ca Audrey să facă aşa ceva.

— Atunci cine altcineva ar fi putut fi?

Mary ridică din umeri, neajutorată.

— Nu ştiu. E chiar… Ciudat.

— Ciudat, repetă Battle gânditor. Asta simt eu în legătură cu cazul ăsta. E ciudat.

— Totul a fost ciudat. Exista senzaţia… Nu pot s-o descriu. Ceva ce plutea în aer. O ameninţare.

— Toată lumea era încordată la maxim?

— Da, chiar aşa… Toţi sufeream din cauza asta. Chiar şi domnul Latimer… Se opri.

— Tocmai vroiam să ajung la domnul Latimer. Ce-mi puteţi spune despre domnul Latimer, domnişoară Aldin?

— De fapt, nu ştiu prea multe despre el. E unul din prietenii lui Kay.

— E prietenul doamnei Strange. Se cunosc de mult?

— Da, îl cunoştea de dinainte de a se mărita.

— Domnul Strange îl agrea?

— Cred că foarte mult.

— Nicio. Problemă?

Battle formulase întrebarea cu delicateţe. Mary răspunse imediat, cu putere:

— Categoric, nu!

— Lui lady Tressilian îi plăcea domnul Latimer?

— Nu prea.

Battle luă notă de răceala tonului ei şi schimbă subiectul.

— Servitoarea aceea, Jane Barrett, era demult în serviciul lui lady Tressilian? O consideraţi de încredere?

— Oh, absolut. Îi era devotată lui lady Tressilian. Battle se lăsă pe spătarul scaunului.

— De fapt, nu v-aţi gândi, nici o clipă, că ea ar fi putut-o lovi în cap pe stăpâna ei şi, apoi, s-ar fi drogat singura pentru a elimina bănuielile?

— Bineînţeles că nu. De ce, Dumnezeu, s-o fi făcut?

— A primit o mică moştenire.

— Aşa şi eu am primit. Se uită la el serioasă.

— Da, spuse Battle. Şi dumneavoastră aţi primit. Cunoaşteţi cât?

— Tocmai a sosit domnul Trelawny. El mi-a spus.

— N-aţi ştiut nimic dinainte?

— Nu. Sigur că bănuiam că-mi va lăsa ceva… Chiar lady Tressilian a lăsat să-i scape, în câteva rânduri, câte un cuvânt în privinţa asta. Ştiţi, avutul meu personal e foarte mic. Nu-mi ajunge ca să pot trăi fără să muncesc. Mă gândeam că lady Tressilian îmi va lăsa cel puţin o sută de lire pe an… Dar ea avea nişte veri şi nu ştiam deloc cum intenţiona să-şi împartă banii. Ştiam, desigur, că averea lui Sir Matthew revenea lui Nevile şi Audrey.

— Aşadar, ea nu ştia ce-i lăsa lady Tressilian, remarcă Leach, după plecarea lui Mary Aldin. Cel puţin, aşa spune.

— Aşa spune, fu de acord Battle. Şi acum, prima nevastă a lui Barbă-Albastră.

VII

Audrey purta o haină şi o fustă din flanel gri deschis. Îmbrăcată astfel, arăta atât de palidă şi străvezie, încât

Battle îşi aminti vorbele lui Kay, „o stafie ce umblă de colo-colo prin casă.”

Audrey răspunse la întrebări simplu, fără nici o urmă de emoţie.

Da, se dusese la culcare la zece, în acelaşi timp cu domnişoara Aldin. Nu auzise nimic, în timpul nopţii.

— Scuzaţi-mă că mă amestec în problemele dumneavoastră personale, dar vreţi să ne explicaţi cum se face că vă aflaţi în casa asta? Întrebă Battle.

— Întotdeauna am venit, aici, în perioada asta a anului. Anul acesta, fostul… Fostul meu soţ a vrut să vină, în aceeaşi perioadă, şi m-a întrebat dacă am ceva împotrivă.

— A fost ideea lui?

— Oh, da.

— Nu a dumneavoastră?

— Nu.

— Dar aţi fost de acord?

— Da, am fost de acord… Nu m-am gândit că… Puteam foarte bine să refuz.

— De ce nu, doamnă Strange?

— Unora nu le place să refuze, răspunse vag, Audrey.

— Dumneavoastră aţi fost partea vătămată?

— Poftim?

— Dumneavoastră aţi fost cea care a dat divorţ?

— Da.

— Scuzaţi-mă, îi păstraţi vreun… Resentiment?

— Nu… Absolut deloc.

— Sunteţi o fire foarte iertătoare, doamnă Strange.

Audrey nu răspunse.

Battle încercă s-o forţeze prin tăcere… Dar Audrey nu era Kay, să fie făcută, în felul ăsta, să vorbească. Putea rămâne tăcută, fără nici o urmă de stinghereală. Battle se recunoscu învins.

— Sunteţi sigură că… Întâlnirea asta nu a fost ideea dumneavoastră?

— Foarte sigură.

— Sunteţi în termeni amicali cu actuala doamnă Strange?
— Nu cred că-i plac mult.
— Dar ea dumneavoastră?
— Da. Cred că e foarte frumoasă.
— Ei bine… Mulţumesc… Cred că asta-i tot.
Audrey se ridică şi porni spre uşă. Apoi ezită şi se întoarse.
— Aş vrea doar să spun… Vorbea repede, nervos. Dumneavoastră credeţi că Nevile a făcut-o… ca a omorât-o pentru bani. Sunt foarte sigură că nu e aşa. Lui Nevile nu i-a păsat, niciodată, de bani. Ştiu asta. Am fost măritată cu el opt ani. Nu-l văd, nicicum, omorând pe cineva, în felul ăsta, pentru bani… N-a… N-a… N-a fost Nevile. Ştiu că vorbele mele n-au nici o valoare ca mărturie la proces… Dar aş dori să le credeţi.
Se întoarse şi ieşi grăbită din cameră.
— E greu să scoţi ceva de la ea, spuse Leach. N-am mai văzut pe cineva atât de… Lipsit de emoţie.
— Nu arată, dar are. Şi încă una foarte puternică. Numai că nu ştiu în ce constă…

VIII

Thomas Royde fu ultimul. Se aşeză solemn şi ţeapăn, cu ochi ca de bufniţă.
Venea acasă din Malayesia… Pentru prima dată, după opt ani. Obişnuia să stea la Gull’s Point încă din copilărie. Doamna Audrey Strange îi era verişoară îndepărtată… Şi crescuse în familia lui, de la vârsta de nouă ani. În noaptea precedentă, se dusese la culcare, chiar înainte de unsprezece. Da, îl auzise pe domnul Strange părăsind casa, dar nu-l văzuse. Asta se întâmpla pe la zece şi douăzeci sau puţin mai târziu. Nu, nu auzise nimic în timpul nopţii. Când se descoperise cadavrul lui lady Tressilian, era în grădină. Obişnuia să se scoale foarte devreme.
Urmă o pauză.
— Domnişoara Aldin ne-a spus că, în casă, domnea o stare de tensiune. Aţi simţit-o şi dumneavoastră?
— Nu cred. Eu nu sesizez prea multe.

„Minţi”, gândi Battle. „Ai simţit-o din plin… Mai mult decât ceilalţi, aş spune.”

Nu, nu credea că Nevile Strange era strâmtorat, din punct de vedere financiar. Nu părea deloc. Însă ştia prea puţine despre afacerile domnului Strange.

— Cât de bine o cunoaşteţi pe a doua doamnă Strange?

— Am cunoscut-o abia aici, anul ăsta.

Battle îşi juca ultima carte.

— Domnule Royde, poate ştiţi că am găsit pe crosă amprentele domnului Nevile Strange. Şi am găsit şi sânge pe mâneca hainei pe care o purta seara trecută.

Se opri. Royde dădu din cap.

— Ne-a spus, îngână el.

— Vă întreb direct. Credeţi că el a făcut-o?

Thomas Royde nu suporta să fie zorit. Aşteptă un minut, ceea ce era foarte mult, înainte de a răspunde:

— Nu înţeleg de ce mă întrebaţi pe mine! Nu e treaba mea. E a dumneavoastră. Personal, aş spune că e… foarte puţin probabil.

— Vă gândiţi la cineva care pare… Mai probabil s-o fi făcut?

Thomas clătină din cap.

— Singura persoană la care mă gândesc nu avea cum s-o facă. Asta-i!

— Şi cine e persoana?

Dar Royde clătină din cap, cu şi mai multă hotărâre.

— Nu pot să spun. E doar o părere personală.

— E de datoria dumneavoastră să ajutaţi poliţia.

— S-o ajut dându-i elemente concrete, fapte. Asta nu e un fapt. E doar o presupunere. Şi, oricum, e imposibilă.

— N-am prea scos multe de la el, spuse Leach, după ce Royde părăsi camera.

Battle fu de acord.

— Nu, n-am scos. Are ceva în minte… Ceva foarte precis. Mi-ar plăcea să ştiu ce anume. Jim, băiatule, asta e o crimă foarte deosebită…

Telefonul sună, înainte ca Leach să spună ceva. Ridică receptorul. După câteva minute trânti un „Bine” şi închise.

— Sângele de pe mânecă e sânge de om, anunţă el. Aceeaşi grupă cu cea a lui lady T. Se pare că cercul se Strange în jurul lui Nevile Strange…

Battle se dusese la fereastră şi privea afară cu mult interes.

— Ce tânăr frumos e acolo, remarcă el. Foarte frumos şi, aş spune, foarte dubios. Ce păcat că domnul Latimer – căci simt că e domnul Latimer – era la Easterhead Bay, noaptea trecută. E tipul de om care i-ar da în cap bunicii sale, dacă s-ar gândi că scapă şi îi iese ceva.

— În afacerea asta, n-are de câştigat, spuse Leach. Moartea lui lady T. Nu-i e de nici un folos. Telefonul sună din nou. La naiba cu telefoanele astea, ce-o mai fi, de data asta?

Se îndreptă spre telefon.

— Alo! Oh, dumneavoastră eraţi, doctore. Ce? Zău, ea şi-a revenit? Ce? Ce?

Întoarse capul:

— Unchiule, ia vino să auzi.

Battle luă receptorul. Ascultă şi, ca de obicei, pe chipul sau nu se putea citi nimic, îi spuse lui Leach:

— Adu-l pe Nevile Strange, Jim!

Când Nevile intră, Battle tocmai punea receptorul în furcă.

Acel Nevile alb şi vlăguit se uită lung şi curios la ofiţerul de la Scotland Yard, încercând să ghicească ce se ascunde în spatele măştii împietrite.

— Domnule Strange, ştiţi vreo persoană căreia nu-i sunteţi absolut deloc pe plac? Întrebă Battle.

Nevile se mulţumi să clatine din cap.

— Sigur? Vreau să spun, cineva, care nu numai că vă antipatizează… ba, mai mult, vă urăşte?

Nevile sări în picioare.

— Nu. Nu, categoric nu. Nici nu poate fi vorba.

— Gândiţi-vă, domnule Strange. Nu există nimeni pe care să-l fi lezat în vreun fel…?

Nevile roşi.

— Există o singură persoană, despre care se poate spune că i-am făcut rău, dar ea nu e genul care să poarte duşmănie. E vorba de prima mea soţie, pe care am părăsit-o pentru o altă femeie. Dar vă asigur că nu mă urăşte… E… e un înger.

Superintendentul se aplecă peste masă.

— Daţi-mi voie să vă spun, domnule Strange, că sunteţi un bărbat foarte norocos. Nu zic că mi-ar fi plăcut să vă defer justiţiei… Nu mi-ar fi plăcut. Dar a fost o crimă! Probele vă incriminau din plin şi, afară doar de cazul în care instanţa nu s-ar fi întâmplat să fie vrăjită de persoana dumneavoastră, aţi fi fost spânzurat.

— Vorbiţi de parcă totul ar fi trecut, spuse Nevile.

— A trecut. Aţi scăpat, doar printr-o simplă întâmplare, domnule Strange.

Nevile continuă să-l privească întrebător.

— Noaptea trecută, după ce aţi plecat de la ea, lady Tressilian a sunat din clopoţel, chemându-şi servitoarea, explică Battle.

Aşteptă până când Nevile realiză cele ce-i spusese.

— După. Atunci, Barrett a văzut-o…?

— Da. Vie şi nevătămată. De asemenea, Barrett v-a văzut părăsind casa, înainte de a se duce la stăpâna ei.

Nevile spuse:

— Dar crosa… Amprentele mele…

— N-a fost lovită cu crosa. La vremea respectivă, doctorul Lazenby a fost foarte sceptic în privinţa crosei. Mi-am dat seama de asta. A fost omorâtă cu altceva. Crosa a fost pusă acolo, în mod deliberat, pentru a îndrepta bănuielile asupra dumneavoastră. Asta putea s-o facă cineva care a auzit cearta şi, în felul acesta, v-a ales ca ţap ispăşitor, sau, poate, cineva care…

Se opri, apoi repetă întrebarea:

— Cine, din casa asta, vă urăşte, domnule Strange?

IX

— Am o întrebare pentru dumneavoastră, doctore, spuse Battle. Se aflau în casa doctorului, după întoarcerea de la clinică, unde avuseseră o scurtă întrevedere cu Jane Barrett.

Barrett era slăbită şi epuizată, dar foarte clară în declaraţia ei.

Tocmai se băgase în pat, după ce îşi băuse decoctul de păstăi de senna, când a sunat clopoţelul de la lady Tressilian. Aruncase o privire la ceas şi văzuse că era ora zece şi douăzeci şi cinci de minute, îşi pusese halatul şi coborâse. Auzise un zgomot în holul de dedesubt şi se uitase peste balustradă.

— Era domnul Nevile, care tocmai se pregătea să iasă. Îşi lua din cuier fulgarinul.

— Ce costum purta?

— Gri cu dungi. După faţă, părea foarte îngrijorat şi nefericit. Îşi îmbrăca fulgarinul, fără să fie atent la ce face, cu mintea aiurea. După aceea a ieşit şi a trântit uşa după el. Eu m-am dus în camera stăpânei. Era foarte adormită, biata de ea, şi nu şi-a putut aminti de ce mă sunase… se mai întâmplase, sărmana doamnă. I-am bătut pernele şi i-am adus un pahar cu apă proaspătă, apoi am ajutat-o să se întindă mai confortabil.

— Nu părea tulburată sau înspăimântată de ceva?

— Doar obosită, atâta tot. Şi eu eram obosită. Căscam. M-am dus sus, direct la culcare.

Asta era istorisirea lui Barrett şi părea imposibil să te îndoieşti de sinceritatea durerii şi groazei sale, la vestea morţii stăpânei ei.

După aceea, se întoarseră acasă la doctor şi, atunci, Battle îşi exprimase dorinţa de a pune o întrebare.

— Întreabă, îl îndemnă Lazenby.

— La ce oră credeţi că a murit lady Tressilian?

— V-am spus. Între zece şi miezul nopţii.

— Ştiu că aşa mi-aţi spus. Dar nu asta era întrebarea. V-am întrebat, dumneavoastră, personal, ce credeţi?

— Fără să notaţi, bine?
— Da.
— Perfect. Bănuielile mele se învârt în jurul orei unsprezece.
— Asta vroiam să aud de la dumneavoastră, spuse Battle.
— Mă bucur că te-am îndatorat. De ce?
— Nu-mi plăcea deloc ideea că a fost omorâtă, înainte de zece şi douăzeci. Să luăm somniferul lui Barrett… Nu-şi putea face efectul până atunci. Acest somnifer arată că criminalul avea de gând sa acţioneze mult mai târziu… În timpul nopţii. Personal, prefer să fixez miezul nopţii.
— S-ar putea. Unsprezece e doar o supoziţie.
— Dar, hotărât, n-a fost după miezul nopţii?
— Nu.
— Nu putea fi după două şi jumătate?
— Doamne sfinte, nu.
— Bun, asta îl scoate, definitiv, din cauză pe Strange. Va trebui doar să-i verific mişcările, după ce a părăsit casa. Dacă e adevărat ce a spus, va trebui să căutăm alţi suspecţi.
— Printre cei care au moştenit ceva? Sugeră Leach.
— Poate, spuse Battle. Însă, nu cred, nu ştiu de ce. Caut pe cineva cu o smucealã.
— O smucealã?
— Una urâtă de tot.
După ce părăsiră casa doctorului, se duseră la debarcader. Bacul consta dintr-o barcă cu vâsle, mânuită de doi fraţi, Will şi George Barnes. Fraţii Barnes cunoşteau din vedere pe toată lumea din Saltcreek şi pe majoritatea celor care veneau de la Easterhead Bay. George spuse pe loc că domnul Strange, de la Gull’s Point traversase râul la zece şi treizeci, în noaptea precedentă. Nu, el nu-l adusese înapoi pe domnul Strange. Ultima cursă plecase la unu şi treizeci, de pe malul celălalt, şi domnul Strange nu venise cu ea.
Battle îl întrebă dacă îl cunoştea pe domnul Latimer.
— Latimer? Latimer? Domnul acela înalt şi frumos? Care vine de la hotel la Gull’s Point? Da, îl ştiu. Deşi, nu l-am

văzut noaptea trecută. A venit azi-dimineaţă. S-a întors cu cursa de mai înainte.

Traversară pe malul celălalt şi se duseră la Easterhead Bay Hotel.

Aici îl găsiră pe Ted Latimer, abia revenit cu cea de dinaintea lor.

Domnul Latimer se arătă dornic să fie de folos cu tot ce-i stătea în putere.

— Da, amicul Nevile a fost aici, noaptea trecută. Părea întors pe dos. Mi-a spus că s-a certat cu bătrâna doamnă. Am auzit că a avut o repriză şi cu Kay, dar nu el mi-a spus-o, fireşte. Oricum, era cam la pământ. Pentru prima dată, compania mea păru să-i facă plăcere.

— Am înţeles că nu v-a găsit imediat.

Latimer spuse tăios:

— Nu ştiu de ce. Eram în holul hotelului. Strange spune că s-a uitat după mine şi nu m-a văzut, dar nu era în stare să se concentreze. Sau poate ieşisem în grădină, pentru cinci minute, sau aşa ceva. Întotdeauna când pot, ies. Mirosul din hotel e bestial. Mi-am dat seama, aseară, când eram la bar… Canalizarea, cred! Şi Strange l-a remarcat! L-am simţit amândoi. Un miros al naibii de scârbos. S-ar putea să fie vreun şobolan mort, sub podeaua sălii de biliard.

— Aţi jucat biliard. Şi pe urmă?

— Am stat de vorbă puţin şi am mai băut ceva. Apoi Nevile a spus: „Hei, am pierdut bacul”, aşa că m-am oferit să-l duc eu cu maşina acasă, ceea ce am şi făcut. Am ajuns acolo pe la două şi jumătate.

— Şi domnul Strange a fost cu dumneavoastră toată seara?

— Oh, da. Întrebaţi pe oricine.

— Mulţumesc, domnule Latimer. Suntem obligaţi să fim foarte atenţi.

După ce-l părăsiră pe zâmbitorul şi nonşalantul tânăr, Leach spuse:

— De unde ideea de a-l verifica, cu atâta minuţiozitate, pe Nevile Strange?

Battle zâmbi. Leach se prinse imediat.

— Doamne sfinte, pe celălalt îl verifici! Asta era, deci, ideea.

— E prea devreme pentru a avea idei, spuse Battle. Am vrut doar să ştiu unde era domnul Latimer noaptea trecută. De la unsprezece şi un sfert şi, să spunem, până după miezul nopţii, a fost cu Nevile Strange. Dar unde a fost înainte de asta… Când a ajuns Strange şi nu l-a găsit?

Îşi continuară conştiincioşi treaba, chestionând personalul de serviciu – barmanii, chelnerii, liftierii. Latimer fusese văzut în holul hotelului între nouă şi zece. La zece şi un sfert fusese în bar. Dar, între această oră şi unsprezece şi douăzeci părea să se fi evaporat. Apoi se găsi o servitoare care declară că domnul Latimer fusese „într-una din cămăruţele de scris cu doamna Beddoes… Doamna aceea grasă din nordul ţării.”

Întrebată despre oră, ea spuse că, după părerea ei, era în jur de unsprezece.

— Asta îl scoate din cercul suspecţilor, spuse Battle mohorât. A fost într-adevăr aici. Doar că nu a vrut să se ştie de prietena sa grasă şi, fără îndoială, bogată. Asta ne aduce înapoi la ceilalţi… Servitorii, Kay Strange, Audrey Strange, Mary Aldin şi Thomas Royde. Unul dintre ei a omorât-o pe bătrână, dar care? Dacă am găsi adevărata armă a crimei…

Se opri, apoi se bătu peste coapsă.

— Gata, Jim, băiatule, am găsit! Acum ştiu ce m-a făcut să mă gândesc la Hercule Poirot. Mai întâi mâncăm, apoi ne întoarcem la Gull’s Point şi am să-ţi arăt ceva.

X

Mary Aldin nu-şi găsea locul. Intra şi ieşea din casă, rupea câte o dalie trecută, pe ici, pe colo, se întorcea în salon şi muta vazele cu flori fără nici un rost.

Dinspre bibliotecă, răzbătea un vag murmur de glasuri. Înăuntru erau domnul Trelawny şi Nevile. Kay şi Audrey nu

se vedeau nicăieri.

Mary ieşi, din nou, în grădină. Jos, lângă zid, îl văzu fumând pe Thomas Royde. Se duse la el.

— Of, Doamne! Se aşează lângă el oftând adânc.

— Vreo problemă? Întrebă Thomas.

Râsul lui Mary avu o notă uşor isterică.

— Numai tu puteai să pui întrebarea asta. În casă s-a comis o crimă şi tu spui „e vreo problemă?”

Puţin surprins, Thomas rosti:

— Mă refeream la ceva nou.

— Oh, ştiu la ce te refereai. E cu adevărat o mare uşurare să găseşti pe cineva atât de încântător de neschimbat ca tine!

— Nu ajută la nimic să te dai de ceasul morţii, nu-i aga?

— Nu, nu. Eşti formidabil de înţelept. Nu înţeleg nicicum cum de reuşeşti să fii aşa.

— Poate pentru că sunt un străin.

— Asta e adevărat, fireşte. Nu poţi sa simţi uşurarea pe care am trăit-o noi, ceilalţi, că Nevile a scăpat de orice bănuială.

— Îmi pare bine pentru el, se înţelege, spuse Royde. Mary se cutremură:

— A scăpat ca prin urechile acului. Dacă Camillei nu i-ar fi venit în minte s-o sune pe Barrett, după ce a plecat Nevile de la ea…

Lăsă fraza în aer. Thomas o termină în locul ei.

— Amicul Nevile ar fi plătit cu capul.

Vorbea cu o anume satisfacţie sinistră, dar când întâlni privirea plină de reproş a lui Mary, clătină din cap şi zâmbi.

— Nu sunt chiar lipsit de inimă, însă, acum, că Nevile e bine-merci, nu pot să mă abţin să nu mă bucur că a fost niţel scuturat. El e, întotdeauna, atât de al naibii de mulţumit de sine.

— Nu e chiar aşa, Thomas.

— Poate nu. Dar aşa pare. Oricum, azi-dimineaţă, arăta ca dracu de speriat!

— Ce crud eşti!

— În orice caz, acum totul e în regulă. Ştii, Mary, chiar şi în treaba asta, Nevile a fost al dracului de norocos. Un alt amărât, cu toate dovezile astea adunate împotriva lui, n-ar fi avut nici o şansă să scape.

Mary se cutremură iarăşi.

— Nu spune asta. Vreau să cred că nevinovaţii sunt… Protejaţi.

— Zău, draga mea?

Glasul lui era blând. Mary izbucni.

— Thomas, sunt îngrijorată. Sunt teribil de îngrijorată.

— De ce?

— În legătură cu domnul Treves.

Lui Thomas îi scăpă pipa pe pietre. Glasul i se schimbă, când se aplecă să o ridice.

— Ce-i cu domnul Treves?

— În noaptea aia când a fost aici… Povestea pe care ne-a spus-o… Despre micul criminal! Mă întreb, Thomas… A fost doar o poveste? Sau ne-a spus-o cu un scop?

— Vrei să spui că a vizat pe cineva care se afla în cameră?

Mary şopti:

— Da.

Thomas spuse liniştit:

— Şi eu m-am întrebat. De fapt, la asta mă gândeam, când ai venit.

Mary închise ochii pe jumătate.

— Am încercat să-mi amintesc… Ştii, a spus-o atât de… Parcă anume. Aproape că a forjat conversaţia ca să atace subiectul ăla. Şi a spus că ar recunoaşte oriunde persoana. A subliniat asta ca şi cum ar fi recunoscut-o.

— Mm! Şi eu m-am gândit la toate astea.

— Dar de ce s-o fi făcut? Cu ce scop?

— Presupun că a fost un gen de avertisment. Să nu încerce ceva.

— Vrei să spui că domnul Treves ştia, atunci, că Camilla urma să fie omorâtă?

— Nuuu! Ar fi prea fantastic. S-ar fi putut să fie doar un avertisment aşa, în general.

— Mă întreb, crezi că ar trebui să le spunem celor de la poliţie?

Thomas reflectă o vreme.

— Nu cred, spuse în cele din urmă. Nu văd să fie relevant în vreun fel. Nu e ca atunci când domnul Treves ar fi în viaţă şi ar putea să le dezvăluie ceva.

— Nu. E mort! Se înfiora. E atât de ciudat felul în care a murit, Thomas.

— Atac de cord. Suferea de inimă.

— Mă refeream la treaba aia ciudată cu liftul defect, Nu-mi place.

— Nici mie nu-mi prea place, spuse Thomas Royde.

XI

Superintendentul Battle privea în jurul lui, în dormitor. Patul fusese făcut. În rest, camera era neschimbată. Fusese curată, când intraseră prima dată în ea. Curată era şi acum.

— Uite, asta e, spuse Battle, indicând demodata apărătoare de oţel din faţa sobei. Vezi ceva ciudat la asta?

— Trebuie niţel curăţată, spuse Jim Leach. E bine întreţinută. Din câte văd, nu-i nimic ciudat, exceptând… Da, măciulia din stânga e mai lucioasă decât cea din dreapta.

— Asta mi l-a adus în minte pe Hercule Poirot, spuse Battle. Ştii mania lui pentru simetrie… Cred că am gândit inconştient: „Asta l-ar supăra pe Poirot”, şi atunci am început să vorbesc despre el. Ia amprentele de pe cele două măciulii, Jones.

Jones se execută.

— Pe măciulia din dreapta există amprente, domnule, pe cea din stânga niciuna.

— Atunci cea din stânga ne interesează. Celelalte amprente sunt ale servitoarei, când a curăţat-o, ultima oară. Cea din stânga a fost curăţată de două ori.

— Era o bucăţică de hârtie abrazivă în coşul de gunoi, spuse Jones. Nu m-am gândit că poate să aibă vreo

importanţă.
— Pentru că nu ştiai ce căutam. Uite, aş paria pe orice ca măciulia aia se deşurubează… Da, exact cum credeam.
Jones scoase măciulia.
— Cântăreşte binişor, spuse el.
Leach se aplecă asupra măciuliei şi rosti:
— E ceva… O pată întunecată… pe şurub.
— Sânge, mai mult ca sigur, spuse Battle. A spălat măciulia şi a şters-o, dar pata asta de pe şurub n-a observat-o. Pun pariu pe ce vreţi că ăsta e obiectul cu care i s-a spart capul bătrânei. Dar mai sunt multe de găsit. Jones, ţie îţi revine sarcina să cercetezi din nou casa. De data asta, ai să ştii exact ce cauţi.
Îi dădu câteva instrucţiuni amănunţite. Ducându-se la fereastră, scoase capul afară.
— E acolo ceva galben, prins în iederă. S-ar putea să fie încă o piesă din jocul de puzzle. Aş zice chiar că este.
XII
Traversând holul, superintendentul Battle fu oprit de Mary Aldin.
— Pot să vă vorbesc nu minut, domnule ofiţer?
— Fireşte, domnişoară Aldin. Intrăm aici?
Deschise uşa sufrageriei. Masa fusese strânsă de Hurstall.
— Aş vrea să vă întreb ceva, domnule Battle. Nu-i aşa că nu credeţi, nu puteţi crede că această… Această crimă îngrozitoare a fost comisă de unul din noi? Trebuie să fi fost cineva din afară! Vreun maniac!
— În privinţa asta s-ar putea să nu greşiţi. Maniac este un cuvânt, care i se potriveşte foarte bine criminalului nostru, numai că nu e cineva din afară!
Mary făcu ochii mari.
— Vreţi să spuneţi că cineva din casa asta e… e nebun?
— Vă gândiţi la cineva care face spume la gură şi îşi rostogoleşte ochii în cap. Maniacii nu sunt aşa. Unii dintre cei mai periculoşi criminali maniaci arată tot atât de zdraveni ca dumneavoastră sau ca mine. În general, e

vorba de o obsesie. De o idee care, odată fixată în minte, ajunge treptat s-o deformeze. Oameni cu judecată care vin la tine şi-ţi povestesc patetici cât sunt ei de persecutaţi şi cum cineva îi spionează… Şi, de multe ori, te gândeşti că trebuie să fie adevărat.

— Sunt sigură că nimeni de aici nu se consideră persecutat.

— Am dat doar un exemplu de manie. Există şi alte forme. Dar eu cred că cine a comis crima asta este dominat de o idee fixă… O idee pe care a clocotit-o până a ajuns ca nimic să nu mai conteze, să mai aibă vreo im portanţă.

Mary se cutremură. Spuse:

— E ceva ce cred că ar trebui să ştiţi.

Clar şi concis îi relată despre vizita domnului Treves şi povestea pe care le-o spusese. Superintendentul Battle se arătă profund interesat.

— A spus că ar recunoaşte persoana? Apropo… Bărbat sau femeie?

— Eu am luat-o ca fiind vorba de un băiat… Dar, adevărul e că domnul Treves n-a afirmat asta… de fapt acum îmi amintesc., a specificat clar că nu va da nici o indicaţie privind vârsta sau sexul copilului.

— Zău? Destul de semnificativ. Şi a spus că acel copil avea o particularitate fizică, după care l-ar putea recunoaşte oriunde?

— Da.

— O cicatrice, poate… Are cineva vreo cicatrice? Observă uşoara ezitare pe care o avu Mary Aldin, înainte de a răspunde.

— N-am observat.

— Ei, hai, domnişoară Aldin! Zâmbi. Ceva aţi observat. Şi dacă da, nu credeţi că aş putea să observ şi eu?

Mary clătină din cap.

— Eu… Eu n-am observat nimic de genul ăsta.

Dar Battle remarcă tulburarea şi amărăciunea ei. Cuvintele lui îi sugeraseră, evident, gânduri neplăcute. Ar fi

vrut să le cunoască, dar experienţa îi spunea că ar fi fost inutil s-o încolţească cu întrebările, în momentul acela.

Aduse discuţia înapoi, la bătrânul domn Treves.

Mary îi povesti tragicul eveniment din aceeaşi seară.

Îi mai puse câteva întrebări, apoi rosti încetişor:

— Asta e ceva nou pentru mine. N-am mai întâlnit, până acum, aşa ceva.

— Ce vreţi să spuneţi?

— N-am mai întâlnit o crimă, comisă prin simpla atârnare a unei tăbliţe pe lift.

Mary îl privi înspăimântată.

— Doar nu credeţi că…?

— Că a fost o crimă? Fireşte că a fost! O crimă rapidă, inspirată. Putea să nu se fi produs, bineînţeles… Dar s-a produs!

— Doar pentru că domnul Treves ştia…?

— Da. Pentru că ar fi putut să ne îndrepte atenţia asupra unei anumite persoane din casa asta. Până acum bâjbâiam în întuneric, dar acum a apărut o rază de lumină şi, cu fiecare minut, cazul devine tot mai clar. Domnişoară Aldin, pot să vă spun că a fost o crimă premeditată în cele mai mici amănunte. Şi vreau să reţineţi: nu spuneţi nimănui că mi-aţi povestit despre domnul Treves. Nimănui, ţineţi minte!

Mary dădu din cap. Părea încă buimacă.

Battle ieşi din cameră, continuându-şi drumul pe care pornise, înainte de a fi oprit de Mary Aldin. Era un om metodic. Vroia o anumită informaţie şi era decis s-o obţină chiar dacă, între timp, apăruse o pistă nouă şi foarte tentantă. Nu fugea niciodată după doi iepuri deodată.

Bătu în uşa bibliotecii şi glasul lui Nevile Strange răspunse „Intră”.

Battle fu prezentat domnului Trelawny, un bărbat înalt, distins, cu ochi negri, pătrunzători.

— Mă scuzaţi că vă deranjez, dar există ceva ce trebuie lămurit. Dumneavoastră, domnule Strange, moşteniţi

jumătate din averea lui Sir Matthew, dar cine moşteneşte cealaltă jumătate?

Nevile păru surprins:

— V-am spus. Soţia mea.

— Da. Dar… Battle tuşi încurcat, care soţie, domnule Strange?

— Oh, înţeleg. Da, m-am exprimat prost. Banii îi revin lui Audrey care, la vremea când s-a întocmit testamentul, era soţia mea. Aşa e, domnule Trelawny?

Avocatul confirmă.

— Testamentul stipulează clar: averea va fi împărţită între copilul lui Sir Matthew, Nevile Henry Strange, şi soţia lui, Audrey Elizabeth Strange, fostă Standish. Prin urmare, divorţul nu a modificat cu nimic starea lucrurilor privind moştenirea.

— Atunci e clar, spuse Battle. Doamna Audrey Strange este la curent cu asta?

— Bineînţeles, răspunse domnul Trelawny.

— Dar actuala doamnă Strange?

— Kay? Nevile păru uşor surprins. Oh, cred că da. Cel puţin… N-am prea vorbit despre asta cu ea…

— Cred că veţi descoperi că soţia dumneavoastră trăieşte cu impresia că, după moartea lui lady Tressilian, banii vor fi împărţiţi între dumneavoastră şi actuala dumneavoastră soţie, adică ea. Cel puţin aşa mi-a dat de înţeles în dimineaţa asta. De aceea am vrut să ştiu cum stau lucrurile din punct de vedere juridic.

— Extraordinar! Exclamă Nevile. Totuşi, s-ar putea să fie aşa. Acum îmi amintesc ca, în câteva rânduri, a spus: „Vom intra în posesia banilor la moartea Camillei”, dar m-am gândit că se referea la jumătatea care îmi revenea mie, considerând-o şi a ei.

— E curios câte neînţelegeri pot surveni, chiar între două persoane care discută destul de des despre acelaşi lucru… Fiecare interpretându-l altfel, fără ca vreunul să sesizeze discrepanţa.

— Se mai întâmplă, spuse Nevile, fără prea mult interes. Oricum, în cazul de faţă, asta nu contează. Noi nu ducem lipsă de bani. Mă bucur pentru Audrey. E foarte strâmtorată, iar testamentul ăsta îi va schimba foarte mult viaţa în bine.

Battle spuse sec:

— Dar, cu siguranţă, domnule, după divorţ a primit o alocaţie de la dumneavoastră, nu?

Nevile roşi. Spuse stânjenit:

— Există anumite lucruri, ca de pildă… Mândria, domnule ofiţer. Audrey a refuzat să se atingă de vreun penny din alocaţia pe care doream să i-o dau.

— O alocaţie foarte generoasă, preciza domnul Trelawny. Dar doamna Audrey Strange a returnat-o, de fiecare dată, refuzând s-o accepte.

— Foarte interesant! Spuse Battle şi ieşi, înainte ca cineva să aibă timp să-i ceară să-şi explice afirmaţia.

Battle îl căută pe nepotul său.

— După cum se prezintă lucrurile, aproape pentru fiecare din casă există un drăguţ motiv financiar, spuse el. Nevile Strange şi Audrey Strange moştenesc fiecare câte cincizeci de mii. Kay Strange crede că i se cuvin cincizeci de mii ei. Mary Aldin primeşte o moştenire, care o scapă de grija zilei de mâine. Înclin să cred că Thomas Royde n-are nimic de câştigat, însă îi putem include pe Hurstall şi chiar pe Barrett, daca acceptăm ipoteza că a riscat să-şi dea duhul pentru a evita bănuielile. Da, cum spuneam, nu lipsesc motivele băneşti. Şi totuşi, dacă nu mă înşel, banii nu au nimic de-a face cu povestea asta. Dacă există o crimă făptuită doar din pură ură, atunci asta e. Iar dacă nu intervine ceva care să-mi pună beţe în roate, sunt pe cale să descopăr cine a comis-o.

XIII

Angus MacWhirter stătea pe terasa hotelului Easterhead Bay şi privea peste râu la înălţimea ameninţătoare a lui Stark Head.

În acel moment, îşi trecea cu grijă în revistă gândurile şi sentimentele.

Nu prea ştia ce îl făcuse să aleagă acest loc pentru a-şi petrece săptămâna liberă ce îi rămăsese. Poate dorinţa de a se pune la încercare… de a vedea dacă îi mai rămăsese ceva din fosta disperare.

Mona? Ce puţin îi păsa acum! Era măritată cu celălalt. Trecuse, într-o zi, pe stradă pe lângă ea, fără să simtă nici o emoţie. Îşi amintea durerea şi amărăciunea de care fusese cuprins când îl părăsise, dar acum totul aparţinea trecutului.

Gândurile îi fură întrerupte de atingerea unui câine ud şi de strigătele noii sale prietene, domnişoara Diana Brinton, de treisprezece ani.

— Pleacă, Don! Pleacă de acolo! Nu-i îngrozitor? A dat peste peşte sau altceva jos pe plajă. Miroase de la o poştă. Peştele trebuie să fi fost deja în descompunere, altfel nu se explică!

Nasul lui MacWhirter îi confirmă presupunerea.

— S-a băgat într-un fel de crăpătură în stâncă, spuse domnişoara Brinton. L-am scos şi l-am dus în mare să-l spăl, dar se pare că nu i-a ajutat cine ştie ce.

MacWhirter fu de acord. Don, un terrier cu păr sârmos, prietenos şi cu o fire afectuoasă, părea jignit de tendinţa prietenilor săi de a-l ţine la distanţă.

— Apa de mare nu e bună, spuse MacWhirter. Tot ce-i trebuie e doar apă caldă şi săpun.

— Ştiu. Numai că în hotel nu-i chiar atât de simplu. Nu avem o baie separată.

Într-un final, MacWhirter şi Diana intrară în hotel, prin uşa laterală, cu Don pe urmele lor, şi îl momiră în baia lui MacWhirter, unde îl săpuniră vârtos. Rezultatul fu că Don ieşi de acolo foarte curat, iar Diana şi MacWhirter uzi din cap până-n picioare. Don era foarte amărât. Iarăşi mirosul acela dezgustător de săpun… Şi tocmai când găsise ceva atât de parfumat încât l-ar fi invidiat orice câine! Oh, aşa se

întâmplă, întotdeauna, cu oamenii… Nu se pricep nicicum la mirosuri!

Micul incident îl distrase bine pe MacWhirter. Luă autobuzul de Saltington, unde îşi dăduse un costum la curăţat.

Fata de serviciu de la spălătoria de urgenţă se uită absentă la el.

— MacWhirter aţi spus? Mă tem că încă nu e gata.

— Trebuie să fie. I se promisese că va fi gata în douăzeci şi patru de ore ori trecuseră patruzeci şi opt. O femeie ar fi făcut tărăboi. MacWhirter se mulţumi să se uite urât.

— Încă nu a trecut termenul, spuse fata, zâmbind nepăsătoare.

— Ba da.

Fata nu mai zâmbi. Se răsti:

— Oricum, nu e gata.

— Atunci îl iau aşa cum e.

— Nu i s-a făcut nimic, îl avertiză fata.

— Îl iau.

— Am putea să vi-l facem până mâine… Aşa, ca o favoare pentru dumneavoastră.

— Nu obişnuiesc să pretind favoruri. Daţi-mi costumul, vă rog.

Aruncându-i o privire furioasă, fata intră în camera din spate. Se întoarse cu un pachet prost făcut, pe care i-l împinse pe tejghea.

MacWhirter îl luă şi plecă.

Era caraghios, dar se simţea ca şi cum ar fi câştigat o bătălie. De fapt, asta însemna că trebuia să-l dea la curăţat în altă parte!

Întors la hotel, aruncă pachetul pe pat şi se uită supărat la el. Poate putea să-l dea la periat şi călcat în hotel. Nu era, de fapt, prea murdar… Poate nici nu avea nevoie să fie curăţat.

Desfăcu pachetul şi scoase o înjurătură. Într-adevăr, spălătoria de urgenţă nu făcea doi bani. Asta nu era

costumul lui. Nu avea nici măcar aceeaşi culoare. El le lăsase un costum bleumarin. Nişte zăpăciţi impertinenţi şi ineficienţi!

Se uita iritat la etichetă. Numele corespundea. Alt MacWhirter? Ori încurcaseră şi etichetele?

Uitându-se nervos te costumul mototolit, deodată încremeni.

Categoric, cunoştea mirosul acela… Un miros deosebit de neplăcut… Având cumva legătură cu un câine. Da, asta era! Diana şi câinele ei. Mirosea pur şi simplu a peşte împuţit!

Se aplecă şi examina costumul. Pe umărul hainei era o pată. Pe umăr…

„Într-adevăr, foarte ciudat…”, gândi MacWhirter.

În orice caz, a doua zi, avea el să-i spună vreo câteva fetei de la spălătoria de urgenţă. Ce dezorganizare!

XIV

După cină, ieşi din hotel şi o luă pe drumul spre debarcader. Era o noapte senină, dar rece, şi bătea un vânticel tăios. Vara se terminase.

MacWhirter trecu cu bacul pe partea cealaltă, la Saltcreek. Era a doua oară când vizita Stark Head. Locul exercita o fascinaţie asupra lui. Urcă încetişor dealul, trecu pe lângă Balmoral Court Hotel şi apoi pe lângă o casă mare, aşezată pe vârful unei stânci. Citi cuvintele scrise pe uşă: Gull’s Point. Deci, aici fusese omorâtă doamna aceea bătrână! Se vorbise mult, în hotel, despre asta. Camerista îi împuiase capul cu toate detaliile, iar ziarele dăduseră evenimentului atâta amploare că îl plictisise, căci pe el îl interesa ce se petrecea în lumea largă, nu crimele.

Îşi continuă drumul, coborând iar dealul spre o mică plajă, cu câteva căsuţe vechi de pescari, care fuseseră între timp modernizate. Apoi, urcă din nou, până când drumul se înfunda, transformându-se într-o cărăruie ce ducea sus pe Stark Head.

Stark Head era sumbru şi ameninţător. MacWhirter stătea în picioare pe marginea stâncii, privind jos, la mare. Aşa

stătuse şi în noaptea aceea, încercă să regăsească câteva din emoţiile pe care le trăise atunci… Disperare, mânie, epuizare… Dorinţa de a pune capăt la toate. Nu era nimic de regăsit. Toate acestea trecuseră. Rămăsese, în schimb, o mânie rece. Agăţarea în crengile copacului, paza de coastă care-l salvase, dădăcirea din spital, de parcă ar fi fost un copil tâmpit, o întreagă serie de umilinţe şi jigniri. De ce nu fusese lăsat în pace? Ar fi preferat-o de o mie de ori. Şi acum mai simţea încă la fel. Singurul lucru care-i lipsea era impulsul necesar.

Ce rănit se simţea, atunci, gândindu-se la Mona! Acum se putea gândi la ea foarte liniştit, întotdeauna fusese cam proastă. Oricine o putea aiuri, flatând-o sau prefăcându-se că-i cântă în strună. Foarte drăguţă. Da, foarte drăguţă… Dar fără minte, nu era genul de femeie la care visase…

Dar de frumoasă era frumoasă… Îi inspira imaginea vagă a unei femei zburând în noapte, cu valurile albe învolburându-se în jurul ei… Ceva ca figura de la prova unei nave… Numai, nu atât de solidă… Nici pe departe atât de solidă.

Şi atunci, cu o dramatică impetuozitate, se produse incredibilul! Prin noapte, venea, în zbor, o siluetă. O clipă dispărea, în clipa următoare reapărea… O siluetă albă alergând… Alergând spre marginea stâncii. O siluetă frumoasă şi disperată, mânată spre autodistrugere de Furiile dezlănţuite! Alerga cu o disperare cumplită… El cunoştea disperarea aia. Ştia ce înseamnă…

Se desprinse iute din umbră şi o prinse, tocmai când era pe punctul de a se arunca de pe stâncă.

Spuse sălbatic:

— N-ai să…

Era exact, ca şi cum ai fi prins o pasăre. Se zbătea… se zbătea în tăcere, apoi, tot aidoma unei păsări, înţepeni brusc.

MacWhirter rosti grăbit:

— Nu te arunca! Nu merită s-o faci pentru nimic în lume. Pentru nimic. Chiar dacă eşti disperat de nefericită…

Ea scoase un sunet. Era, probabil, o încercare nereuşită de a râde.

El întrebă poruncitor:

— Nu eşti nefericită? Atunci, de ce?

Ea îi răspunse, pe loc, printr-un singur cuvânt, ca o suflare:

— De frică.

— Frică? Era atât de uimit, încât îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi s-o vadă mai bine.

Atunci înţelese adevărul spuselor ei. Teama era cea care o gonise de la spate. Teama îi făcea faţa mică şi inteligentă să pară prostească, lipsită de expresie. Teama îi dilata ochii larg depărtaţi.

Rosti neîncrezător:

— De ce ţi-e frică?

Îi răspunse atât de încet ca abia o auzi:

— Mi-e frică să nu fiu spânzurată…

Da, chiar aşa spusese. EI o privi lung, foarte lung. Apoi se uită la marginea stâncii.

— Deci, de asta?

— Da. O moarte rapidă, în loc de… Închise ochii şi se cutremură, începu să tremure.

MacWhirter punea în minte lucrurile cap la cap, în mod logic, în cele din urmă, spuse:

— Lady Tressilian? Bătrâna care a fost omorâtă? Apoi, acuzator: Dumneata trebuie să fii doamna Strange… Prima doamnă Strange.

Tremurând încă, ea dădu din cap.

MacWhirter continuă cu vocea sa joasă, domoală, încercând să-şi amintească tot ce auzise. Zvonurile se amestecaseră cu faptele.

— L-au reţinut pe soţul dumitale… E adevărat, nu-i aşa? Există o grămadă de probe împotriva lui… Apoi s-a dovedit că fuseseră fabricate de cineva…

Se opri şi o privi. Nu mai tremura. Stătea şi se uita la el ca un copil docil. Găsi că atitudinea ei era dureros de nesuportat.

Continuă:

— Înţeleg… Da, înţeleg cum a fost… Te-a părăsit pentru o altă femeie, nu-i aşa? Iar dumneata îl iubeai… De asta… Se opri brusc, apoi zise: înţeleg. Soţia mea m-a părăsit pentru altul…

Ea îşi agită braţele, începând să se bâlbâie puternic, cu disperare:

— N-nu… N-nu e… a-aşa. D-deloc…

MacWhirter i-o tăie scurt. Glasul său era aspru şi hotărât.

— Du-te acasă! Să nu-ţi mai fie frică. Auzi? Voi avea grijă să nu fii spânzurată!

XV

Mary Aldin stătea lungită pe sofaua din salon. Prin cap îi treceau săgeţi şi îşi simţea tot corpul istovit.

Ancheta avusese loc, cu o zi în urmă şi, după formalităţile necesare, se amânase cu o săptămână.

Înmormântarea lui lady Tressilian urma să aibă loc în ziua aceea. Audrey şi Kay plecaseră, cu maşina, la Saltington, să-şi facă rost de îmbrăcăminte de doliu. Ted Latimer se dusese cu ele. Nevile şi Thomas Royde ieşiseră să se plimbe, aşa că, exceptând servitorii, Mary era singură în casă.

Superintendentul Battle şi inspectorul Leach lipsiseră în ziua aceea, ceea ce, de asemenea, era o uşurare. Pentru Mary, absenţa lor părea să înlăture o umbră. Fuseseră politicoşi, foarte plăcuţi, dar neîntreruptele întrebări, insistenţa aceea calmă cu care despicau firul în patru, revenind, mereu, asupra fiecărui fapt, îi încercaseră din greu nervii. Până acum, acel ofiţer de poliţie cu chipul împietrit trebuie să fi aflat orice incident, orice cuvânt, orice gest chiar din ultimele zece zile.

Acum, prin plecarea lor, era linişte. Mary putea să se relaxeze. Vroia să uite totul… Totul. Doar să zacă şi să se odihnească.

— Scuzaţi-mă doamnă…

În pragul uşii stătea Hurstall, stânjenit că o deranjează.

— Spune, Hurstall.

— Un domn vrea să vă vadă. L-am poftit în birou.

Mary îl privi mirată şi oarecum supărată.

— Cine e?

— Şi-a dat numele de MacWhirter, domnişoară.

— N-am auzit de el.

— Nu, domnişoară.

— Trebuie să fie reporter. Nu trebuia să-l laşi să intre, Hurstall.

Hurstall tuşi.

— Nu cred că e reporter, domnişoară. Cred că e un prieten de-al domnişoarei Audrey.

— Oh, asta-i cu totul altceva.

Aranjându-şi părul, Mary traversă obosită holul şi intră în birou. Rămase oarecum surprinsă, când bărbatul înalt, care stătea la fereastră, se întoarse. Nu arăta câtuşi de puţin a prieten cu Audrey.

În tot cazul, spuse pe un ton prietenos:

— Îmi pare rău, doamna Strange e plecată. Vroiaţi s-o vedeţi?

O privi gânditor, cântărindu-şi şansele.

— Sunteţi Mary Aldin?

— Da.

— Cred că mă puteţi ajuta tot atât de bine. Vreau să găsesc nişte frânghie.

— Frânghie? Întrebă Mary, extrem de mirată.

— Da, frânghie. Cam pe unde ţineţi frânghia?

Mai târziu, Mary îşi zise că trebuie să fi fost hipnotizată. Dacă străinul acesta ar fi catadicsit să-i dea vreo explicaţie, poate l-ar fi refuzat. Dar Angus MacWhirter, incapabil să găsească o explicaţie plauzibilă, hotărâse, în mod înţelept, să se lipsească de vreuna. Se mulţumi doar să spună, simplu, ce dorea. Pe jumătate buimacă, Mary se pomeni conducându-l în căutarea unei frânghii.

— Ce fel de frânghie, întrebase ea.
— Oricare.
— Poate în magazia de conserve?... Rosti ea cu îndoială.
— Vreţi să mergem acolo?
Îl conduse. Erau ghemuri şi colaci de sfoară, dar MacWhirter scutură din cap.
El vroia o frânghie... Un colac mare de frânghie.
— Mai e debaraua, spuse Mary, ezitând.
— A! Acolo s-ar putea să fie.
Se întoarseră şi urcară la etaj. Mary deschise uşa cămării. MacWhirter stătu în prag, uitându-se înăuntru. La un moment dat, scoase un ciudat oftat de mulţumire.
— Am găsit, spuse el.
Pe un cufăr, chiar în spatele uşii, se afla un colac mare de frânghie, alături de nişte unelte vechi de pescuit şi câteva perne roase de molii, îşi puse mâna pe braţul ei şi o trase blând înăuntru până când ajunseră lângă frânghie. Atingând frânghia, MacWhirter spuse:
— Aş vrea să vă puneţi mintea la contribuţie, domnişoară Aldin. O să observaţi că totul în jur e acoperit cu praf. Pe frânghia asta nu e deloc praf. Puneţi mâna.
Mary spuse surprinsă:
— E uşor umedă.
— Chiar aşa.
Se întoarse să iasă.
— Dar frânghia? Credeam că vă trebuie, rosti uimită Mary,
El zâmbi:
— Vroiam doar să ştiu că e aici. Atâta tot. V-ar deranja să încuiaţi şi... Să luaţi cheia, domnişoară Aldin? Da. V-aş rămâne îndatorat dacă aţi da-o superintendentului Battle sau inspectorului Leach. La ei ar fi cel mai în siguranţă.
În timp ce coborau, Mary făcu un efort să se adune. Când ajunseră în holul principal, protestă:
— Dar, zău, nu înţeleg nimic.
MacWhirter rosti ferm:

— Nu e nevoie să înţelegeţi. Îi luă mâna şi i-o strânse cu căldură: Vă sunt foarte recunoscător pentru cooperare.

Acestea fiind zise, se îndreptă direct spre uşa din faţă şi ieşi. Mary se întrebă dacă nu visase!

Nevile şi Thomas intrară în casă şi, la scurt timp, sosi şi maşina, şi Mary Aldin se trezi invidiindu-i pe Kay şi pe Ted că puteau fi atât de veseli. Râdeau şi glumeau unul cu altul, „în definitiv, de ce nu?”, gândi ea. Camilla Tressilian nu însemnase nimic pentru Kay. Toată povestea asta tragică era foarte neplăcută pentru o fiinţă tânără, clocotind de viaţă.

Tocmai terminaseră prânzul când veni poliţia. Glasul lui Hurstall avea o notă speriată când anunţă că superintendentul Battle şi inspectorul Leach se aflau în salon.

Chipul superintendentului Battle era foarte blând când îi salută.

— Sper că nu v-am deranjat, se scuză el. Dar mai există câteva lucruri pe care aş vrea să le aflu. De exemplu, cui aparţine mănuşa asta?

Arăta o mănuşă mică, din piele de căprioară galbenă, şi i se adresă lui Audrey:

— E a dumneavoastră, doamnă Strange? Ea clătină din cap.

— Nu… Nu, nu-i a mea.

— Domnişoară Aldin?

— Nu cred. N-am niciuna de culoarea asta.

— Pot să vad? Kay întinse mâna. Nu.

— Poate aţi vrea s-o încercaţi.

Kay o încercă, dar mănuşa era prea mică.

— Domnişoara Aldin? Mary încercă la rândul ei.

— Şi pentru dumneavoastră e prea mică, spuse Battle. Se întoarse spre Audrey: Cred că dumneavoastră vi se potriveşte perfect. Aveţi mâna mai mică decât a oricăreia dintre celelalte doamne.

Audrey o luă şi o trase pe mâna dreaptă.

Nevile spuse tăios:

— Battle, ţi-a spus că nu-i mănuşa ei.

— Poate a făcut o greşeală. Sau a uitat.

Audrey spuse:

— S-ar putea să fie a mea… Mănuşile seamănă atât de mult între ele, nu-i aşa?

— În orice caz, a fost găsită lângă fereastra dumneavoastră, doamnă Strange, vârâtă în iederă… Împreună cu perechea ei.

Urmă o pauză. Audrey deschise gura să vorbească, apoi o închise la loc. Sub privirea aspră a superintendentului Battle, ochii îi coborâră.

Nevile ţâşni înainte.

— Ascultă, ofiţere…

— Poate putem schimba câteva vorbe în particular, domnule Strange? Spuse Battle grav.

— Desigur. Veniţi în bibliotecă.

O luă într-acolo şi cei doi poliţişti îl urmară. De îndată ce uşa se închise, Nevile rosti tăios:

— Ce-i povestea asta caraghioasă cu mănuşile găsite lângă fereastra soţiei mele?

Battle răspunse liniştit:

— Am descoperit câteva lucruri foarte ciudate în casa asta, domnule Strange.

Nevile se încruntă.

— Ciudate? Ce înţelegi prin ciudate?

— Am să vă arăt.

Ca răspuns la un semn, Leach părăsi camera şi se întoarse ţinând în mână o unealtă foarte ciudată. Battle spuse:

— După cum vedeţi, aceasta constă dintr-o măciulie de oţel, luată de la o galerie de sobă, o galerie veche, în stil victorian… E grea şi a fost înşurubată în mânerul unei rachete de tenis, căreia i s-a tăiat paleta, în partea superioară, adică. Se opri. Cred că nu poate încăpea nici o îndoială că obiectul acesta a fost folosit pentru a o omorî pe lady Tressilian.

— Oribil! Se cutremură Nevile. Dar unde aţi găsit acest… Această monstruozitate?

— Măciulia a fost curăţată şi pusă la loc, la apărătoarea căminului. Totuşi, criminalul a neglijat să cureţe şurubul. Am găsit urme de sânge pe el. Tot aşa, racheta a fost reasamblată, cu ajutorul unui leucoplast, după care a fost aruncată neglijent înapoi, în dulapul de sub scară, unde, probabil, ar fi rămas neobservată, printre atâtea alte rachete, dacă nu s-ar fi întâmplat să căutăm ceva în genul acesta.

— Inteligent din partea dumitale, ofiţere.

— E doar o problemă de rutină.

— Nici o amprentă, presupun?

— Racheta aceasta care, după greutate, aş spune că aparţine doamnei Kay Strange, a fost mânuită de ea şi, de asemenea, de dumneavoastră, căci pe ea se găsesc amprentele amândurora. Dar indică semne indubitabile că, după dumneavoastră, a mai mânuit-o cineva care purta mănuşi. Există o singură amprentă… Lăsată, de data asta, din imprudenţă, cred. Ea se află pe leucoplastul folosit la îmbinarea celor două părţi ale rachetei. Deocamdată, n-am să spun a cui e amprenta. Mai întâi, vreau să mai menţionez alte câteva lucruri.

Battle se opri, apoi spuse:

— Vreau să fiţi pregătit să suportaţi un şoc, domnule Strange. Iar mai întâi, vreau să vă întreb ceva. Sunteţi sigur că a dumneavoastră a fost ideea acestei întâlniri aici şi că, în realitate, nu v-a fost sugerată de doamna Audrey Strange?

— Audrey n-a făcut nimic de genul ăsta, Audrey…

Uşa se deschise şi intră Thomas Royde.

— Îmi pare rău că deranjez, dar aş vrea să fiu de faţă la discuţia asta, spuse el.

Nevile întoarse spre el o faţă sâcâită.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, amice, asta-i o convorbire particulară.

— Mă tem că nu-mi pasă. Vedeţi, am auzit de afară un nume. Se opri. Numele lui Audrey.

— Şi ce dracu are de-a face numele lui Audrey cu tine? Întrebă Nevile, înfierbântându-se.

— Ei bine, dacă am ajuns aici, ce are de-a face cu tine? Nu i-am spus nimic clar lui Audrey, dar am venit aici cu intenţia de a-i cere să se mărite cu mine şi cred că o ştie. Mai mult, am de gând serios să mă însor cu ea.

Superintendentul Battle tuşi. Nevile se întoarse spre el, tresărind.

— Îmi pare rău, domnule ofiţer, întreruperea asta…

Battle spuse:

— Nu mă deranjează, domnule Strange. Mai am o întrebare. Costumul acela albastru închis, pe care l-aţi purtat la cină, în noaptea crimei, avea fire de păr blond pe partea dinăuntru a gulerului şi pe umeri. Ştiţi cum au ajuns acolo?

— Presupun că e părul meu.

— Oh, nu, nu-i al dumneavoastră, domnule. E păr de femeie, iar pe mâneci erau fire de păr roşcat.

— Cred că ăsta e al soţiei mele… al lui Kay. Dumneata sugerezi că celelalte sunt ale lui Audrey. E foarte posibil să fie. Mi-am agăţat butonii de la manşetă în părul ei, într-o noapte, afară pe terasă. Da, mi-aduc aminte.

— În cazul ăsta părul blond trebuia să fie pe mânecă, nu? Îngână inspectorul Leach.

— Ce dracu vrei să insinuezi? Strigă Nevile.

— De asemenea, înăuntrul gulerului sunt urme de pudră, spuse Battle. Primavera Naturelle NR. L – o pudră foarte bună şi scumpă, dar n-are rost să-mi spuneţi că e a dumneavoastră, domnule Strange, căci n-am să vă cred. Iar doamna Strange foloseşte Orchid Sun Kiss. Doamna Audrey Strange e singura care foloseşte Primavera Naturelle Nr. 1.

— Ce vreţi să insinuaţi? Repetă Nevile. Battle se aplecă înainte.

— Nu insinuez, sugerez doar că… Într-o anumită ocazie, doamna Strange a purtat haina aceea. E singurul mod rezonabil în care au putut rămâne pe el pudra şi firele de păr. Apoi, aţi văzut mănuşa pe care am arătat-o mai înainte? E limpede că e mănuşa ei. Aceea era mănuşa dreaptă şi iat-o şi pe cea stângă. O scoase din buzunar şi o puse pe masă. Era mototolită şi avea pete cafenii.

Nevile spuse cu o notă de teamă în glas:

— Ce-s alea pe ea?

— Sânge, domnule Strange. Şi, observaţi, e mănuşa stângă. Doamna Audrey Strange e stângace. Am remarcat asta când am văzut-o stând cu ceaşca de cafea în mâna dreaptă şi cu ţigara în stânga, la micul dejun. Iar trusa de scris de pe biroul ei e fixată în stânga. Toate se potrivesc. Măciulia de la apărătoarea sobei ei, mănuşile ascunse în iedera din faţa ferestrei ei, părul şi pudra de pe costum. Lady Tressilian a fost izbită în tâmpla dreaptă… Dar poziţia patului făcea imposibilă o astfel de lovitură pentru cineva care stătea pe partea cealaltă a lui. Era extrem de incomod să fi fost lovită cu mâna dreaptă… Dar pentru o persoană stângace, era modul normal de a lovi…

Nevile râse dispreţuitor:

— Vrei să insinuezi că Audrey… Audrey ar fi făcut toate aceste pregătiri minuţioase şi că a omorât o bătrână, pe care o cunoştea de ani de zile, cu scopul de a pune mâna pe banii ei?

Battle clătină din cap.

— Nimic de genul ăsta. Regret, domnule Strange, trebuie să înţelegeţi exact cum stau lucrurile. Crima asta a fost îndreptată, de la început până la sfârşit, împotriva dumneavoastră. Încă de când aţi părăsit-o, Audrey Strange a clocit posibilitatea unei răzbunări. În final, s-a dezechilibrat mintal. Poate niciodată n-a fost foarte sănătoasă la cap. S-a gândit că nu era suficient să vă omoare. S-a hotărât să facă să fiţi spânzurat pentru crimă. A ales seara când ştia că v-aţi certat cu lady Tressilian. A

luat haina din dormitorul dumneavoastră şi a îmbrăcat-o când a lovit-o pe bătrână, ca astfel să fie pătată de sânge. A lăsat pe podea crosa dumneavoastră, ştiind că pe ea se vor găsi amprentele dumneavoastră, şi a lipit firele de păr încleiate cu sânge pe capătul acesteia. V-a inoculat ideea de a veni aici când se afla şi ea aici. Singurul lucru care v-a salvat a fost ceva ce nu prevăzuse: faptul că lady Tressilian a sunat-o pe Barrett şi că Barrett v-a văzut plecând de acasă.

Nevile îşi îngropase faţa în mâini. Acum spuse:

— Nu e adevărat. Nu e adevărat! Audrey nu mi-a purtat niciodată ranchiună. Aţi interpretat totul greşit. Ea e cea mai corectă, cea mai dreaptă făptură… În inima ei nu încape răutate.

Battle oftă.

— Treaba mea nu e să mă contrazic cu dumneavoastră, domnule Strange. Am vrut doar să vă pregătesc. Am s-o somez pe doamna Strange şi am să-i cer să mă urmeze. Am mandat de arestare. Mai bine v-aţi ocupa să-i găsiţi un avocat bun.

— E de neconceput Absolut de neconceput. E o absurditate.

— Dragostea se transformă în ură mai uşor decât credeţi, domnule Strange.

— Vă spun că-i o greşeală… O absurditate.

Thomas Royde interveni. Glasul său era liniştit şi plăcut.

— Încetează să repeţi că-i o absurditate, Nevile. Revino-ţi! Nu înţelegi că singurul lucru care o poate ajuta pe Audrey este să renunţi la ideile tale despre cavalerism şi să dai la iveală adevărul?

— Adevărul? Vrei să spui…

— Mă refer la adevărul despre Audrey şi Adrian. Royde se întoarse către ofiţerii de poliţie. Vedeţi, domnule Battle, vă înşelaţi în privinţa faptelor. Nu Nevile a părăsit-o pe Audrey. Ea l-a părăsit. A fugit cu fratele meu, Adrian. După aceea, Adrian a murit într-un accident de maşină. Nevile s-a purtat

extrem de cavalereşte cu Audrey. A aranjat ca ea să divorţeze de el, luând asupra lui toată vina.

— N-am vrut să-i târăsc numele în noroi, bombăni morocănos Nevile. Nu bănuiam că mai ştia şi altcineva.

— Mi-a scris Adrian, chiar înainte de accident, explică scurt Thomas. Continuă: Nu vedeţi, domnule ofiţer, că asta vă dărâmă toată teoria? Audrey nu avea motive să-l urască pe Nevile. Dimpotrivă, are toate motivele să-i fie recunoscătoare. El a încercat s-o facă să accepte o alocaţie din partea lui, dar ea nu a primit. Nor mal că atunci când el a vrut ca ea să se întâlnească cu Kay, ea n-a putut să-l refuze.

Chipul lui Battle rămase imperturbabil.

— Motivul e doar unul din aspecte, spuse el. În privinţa asta, se poate să mă fi înşelat. Dar faptele sunt fapte şi toate arată că e vinovată.

Nevile spuse cu subînţeles:

— Acum două zile, toate faptele arătau că eu eram vinovat!

Battle păru puţin încurcat.

— Asta-i destul de adevărat. Dar hai să vedem ce-mi cereţi dumneavoastră să cred, domnule Strange, îmi cereţi să cred că există cineva care vă urăşte pe amândoi… Cineva care, dacă tot ce uneltise împotriva dumneavoastră dădea greş, concepuse şi o a doua pistă, menită să conducă la Audrey Strange. Şi acum, domnule Strange, cine… credeţi că vă urăşte pe amândoi? Nevile îşi îngropa din nou faţa în mâini.

— Sună atât de fantastic tot ce spui!

— Pentru că este fantastic. Eu trebuie să mă bazez pe fapte. Dacă doamna Strange ne poate oferi vreo explicaţie…

— Eu v-am oferit vreo explicaţie?

— Nu insistaţi, domnule Strange. Trebuie să-mi fac datoria.

Battle încheie aici discuţia. El şi Leach părăsiră primii încăperea. Nevile şi Royde îi urmară imediat.

Audrey Strange se ridică şi le ieşi în întâmpinare. Se uită drept la Battle, cu buzele întredeschise, într-o încercare de zâmbet. Rosti foarte moale:

— Mă luaţi, nu-i aşa? Battle deveni foarte oficial.

— Doamnă Strange am mandat să vă arestez sub acuzaţia de a o fi omorât pe Camilla Tressilian, în ziua de luni, 12 septembrie. Trebuie sa vă avertizez că tot ce veţi spune va fi consemnat şi folosit ca dovadă la proces.

Audrey scoase un oftat. Faţa ei mica era împăcată şi pură ca o camee.

— E aproape o uşurare. Mă bucur că… S-a sfârşit!

Nevile ţâşni înainte.

— Audrey… Nu spune nimic… Nu vorbi deloc. Ea îi zâmbi.

— De ce nu, Nevile? Totul e adevărat… Şi sunt atât de obosită!

Leach inspiră adânc. Deci, asta era. Nebună de legat, fireşte, dar îi scutea de o mulţime de necazuri! Se întrebă ce se întâmplase cu unchiul său. Bătrânul se uita de parcă văzuse o stafie. Se uita lung la sărmana făptură dementă, ca şi cum nu putea să-şi creadă ochilor. În fine, fusese un caz interesant, gândi Leach mulţumit.

Şi atunci, cu un efect aproape grotesc, Hurstall deschise uşa salonului şi anunţă:

— Domnul MacWhirter.

MacWhirter păşi înăuntru foarte decis. Se duse direct la Battle.

— Dumneavoastră sunteţi ofiţerul de poliţie, însărcinat cu cazul Tressilian?

— Da.

— Atunci, vreau să fac o declaraţie importantă. Îmi pare rău că n-am venit mai devreme, dar, abia azi, mi-am dat brusc seama de importanţa unui fapt la care am fost martor, în noaptea de luni, 12 septembrie. Aruncă o privire rapidă în jur. Am putea sta de vorbă undeva?

Battle se întoarse spre Leach.

— Vrei să rămâi aici, cu doamna Strange?

— Da, domnule, spuse Leach oficial.

Apoi se aplecă şi şopti ceva la urechea celuilalt. Battle se întoarse spre MacWhirter.

— Veniţi pe-aici!

Îl conduse în bibliotecă.

— Şi acum îmi spuneţi ce-a fost asta? Colegul meu mi-a şoptit că v-a mai văzut pe aici… Iarna trecută?

— Foarte adevărat, spuse MacWhirter. Încercare de sinucidere. Asta e o parte din povestea mea.

— Continuaţi, domnule MacWhirter!

— În ianuarie trecut, am încercat să-mi iau viaţa, aruncându-mă de pe Stark Head. Anul ăsta, am avut fantezia de a revedea locul. M-am dus acolo, în noaptea de luni şi am rămas câtva timp. Mă uitam în jos, la mare, şi dincolo de ea, la Easterhead Bay şi apoi m-am uitat în stânga mea. Mai precis, m-am uitat la casa asta. În lumina lunii o vedeam foarte clar.

— Şi?

— Până azi nu mi-am dat seama că era noaptea în care s-a comis crima.

Se aplecă înainte.

— Am să vă spun ce am văzut.

XVI

Nu trecuseră decât cinci minute, până când Battle apăru din nou în salon, dar celor de acolo li se păruseră mult mai multe.

Kay îşi pierduse brusc autocontrolul. Ţipa la Audrey.

— Ştiam că tu ai făcut-o! Am ştiut-o mereu! Ştiam că pregăteai ceva…

Mary Aldin interveni repede:

— Te rog, Kay.

Nevile spuse tăios:

— Pentru numele lui Dumnezeu, taci, Kay!

Ted Latimer veni spre Kay, care începuse să plângă.

— Stăpâneşte-te, spuse el blând, apoi întoarse capul spre Nevile şi rosti supărat: Nu-ţi dai seama cât de stresată a fost Kay? De ce n-ai puţină grijă de ea, Strange?

— Mă simt perfect, spuse Kay.

— Doamne ce te-aş mai lua de aici! Bufni Ted.

Inspectorul Leach îşi drese glasul. Ştia bine că, în situaţii ca aceasta, se proferau o grămadă de injurii. Partea nefericită era ca, mai târziu, erau amar regretate.

Battle reveni în încăpere. Chipul său era lipsit de expresie. Spuse:

— Vreţi să vă liniştiţi un pic, doamnă Strange? Mă tem că inspectorul Leach va trebui să vă însoţească la etaj.

Mary Aldin spuse:

— Vin şi eu.

Când cele două femei părăsiră camera, însoţite de inspector, Nevile întrebă nerăbdător:

— Ei bine, ce vroia tipul ăla?

Battle rosti încetişor:

— Domnul MacWhirter mi-a spus o poveste foarte ciudată.

— O ajută pe Audrey? Încă mai sunteţi hotărâţi s-o arestaţi?

— V-am spus, domnule Strange. Trebuie să-mi fac datoria.

Nevile se întoarse; toată vioiciunea îi dispăruse de pe chip.

— Cred că ar fi mai bine să-i telefonez lui Trelawny.

— Nu e nici o grabă, domnule Strange. Vreau să fac, mai întâi, un mic experiment legat de depoziţia domnului MacWhirter. Deocamdată, s-o văd plecată pe doamna Strange.

Audrey cobora acum scările, alături de inspectorul Leach. Chipul său mai păstra încă acea detaşare îndepărtată.

Nevile veni spre ea cu braţele întinse.

— Audrey…

Privirea ei ternă alunecă peste el. Spuse:

— E în regulă, Nevile. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă de nimic.

Thomas Royde stătea lângă uşa de la intrare, de parcă ar fi vrut să bareze ieşirea.

Pe buzele lui Audrey apăru un zâmbet uşor.

— Credinciosul Thomas”, murmură ea.

Thomas bâlbâi:

— Dacă te pot ajuta cu ceva.

— Nimeni nu mă poate ajuta, spuse Audrey ieşind cu capul sus.

Sergentul Jones aştepta afară într-o maşină de poliţie, iar Audrey şi Leach s-au urcat.

— Frumoasă ieşire! Spuse, apreciativ, Ted Latimer.

Nevile se întoarse spre el, furios.

Superintendentul Battle se interpuse şi spuse cu un glas ridicat:

— Aşa cum spuneam, am un experiment de făcut. Domnul MacWhirter ne aşteaptă la bac şi trebuie să ne întâlnim cu el în 10 minute. Vom merge cu barca aşa ca am rugămintea ca doamnele să îmbrace călduros. 10 minute, vă rog.

Semăna cu un regizor punând în scena o piesă. Nici nu a observat feţele lor perplexe.

Ora zero.

I

Era răcoare pe apă şi Kay îşi strângea la piept micuţa jachetă de îmblănită.

Zgomotul motorului pornit a răsunat de-a lungul râului şi în micul golf ce despărţea Gull’s Point de imensa masă a Stark Head.

O dată sau de două ori cineva a încercat să întrebe ceva, dar de fiecare data superintendentul Battle a ridicat o mână, indicând că nu este încă timpul. Aşa că liniştea nu era întreruptă decât de fâşâitul apei de-a lungul bărcii cu motor. Kay şi Ted stăteau unul lângă altul, uitându-se la apă, Nevile ţinea umerii căzuţi şi picioarele întinse, iar Mary Aldin şi Thomas Royde erau în picioare la prova. Şi, din când în când, fiecare se uita cu curiozitate la silueta înaltă şi distantă a lui MacWhirter, aflat la pupa. Nu privea la niciunul din ei, căci era cu spatele şi cu umerii ridicaţi.

Abia când ajunseră la umbra ameninţătorului Stark Head, ce se ridica deasupra lor, Battle opri motorul şi începu să-şi depene partitura. Vorbea detaşat, pe un ton mai mult meditativ.

— A fost un caz foarte ciudat… Unul dintre cele mai ciudate pe care le-am întâlnit vreodată şi aş vrea să spun ceva pe tema crimei, în general. Ceea ce am de gând să vă relatez nu-mi aparţine… L-am auzit, odată, pe tânărul domn Daniels, K. C., spunând ceva de genul ăsta, dar n-aş fi surprins să aflu că şi el auzise pe altcineva… E capabil de aşa ceva!

Deci, iată! Când citeşti despre o crimă sau, să spunem, o poveste bazată pe o crimă, de obicei, începi cu crima însăşi. Asta-i complet greşit. Crima începe cu mult înainte. Crima este finalizarea, punctul terminus, să zicem, al unei mulţimi de întâmplări diferite, toate convergând spre un moment dat şi un punct dat. Oamenii sunt aduşi aici, din diferitele părţi ale globului şi din motive neprevăzute. Domnul Royde a venit din Malayesia. Domnul MacWhirter e aici pentru că a vrut să revadă locul în care, odată, a încercat să se sinucidă. Crima în sine e capătul poveştii. Este Ora Zero.

Se opri.

— Acum e Ora Zero.

Cinci feţe se întoarseră spre el… Numai cinci, căci MacWhirter nu întoarse capul. Cinci feţe uimite. Mary Aldin şopti:

— Vreţi să spuneţi că moartea lui lady Tressilian este punctul culminant al unui lung şir de împrejurări?

— Nu, domnişoară Aldin, nu moartea lui lady Tressilian. Moartea lui lady Tressilian a servit doar principalului obiectiv al criminalului. Crima despre care vă vorbesc este crima a cărei ţintă era Audrey Strange.

Auzi respiraţia grea a celor din jurul lui. Se întreba dacă cuiva i se făcuse, brusc, frică…

— Crima aceasta a fost plănuită cu mult înainte… Probabil, cel mai devreme, iarna trecută. A fost ticluită în cele mai

mici amănunte. Avea doar un scop, numai unul: acela ca Audrey Strange să atârne în spânzurătoare până avea să-şi dea duhul…

A fost minuţios plănuită de cineva care se credea foarte deştept. Criminalii, de regulă, sunt vanitoşi. La început, au existat dovezi superficiale şi nesatisfăcătoare împotriva lui Nevile Strange, menite să ne facă să trecem peste ele. Prezentându-ni-se o grămadă de probe fabricate, s-a considerat, improbabil, ca noi să chibzuim, de două ori, asupra aceluiaşi lucru, să revenim la el. Dar dacă vă gândiţi bine, toate dovezile împotriva lui Audrey Strange puteau fi fabricate. Corpul delict, arma crimei, luat din galena din faţa căminului ei, mănuşile ei (cea stângă muiată în sânge), ascunse în iedera din faţa ferestrei ei. Pudra de pe gulerul hainei şi firele de păr puse. Amprenta ei, lăsată, cât se poate de întâmplător, pe rola de leucoplast, luată din camera sa. Chiar şi felul în care a fost lovită lady Tressilian… Lovitură de stângaci.

Şi a existat şi acea nenorocită ultimă dovadă incriminatoare a lui Audrey Strange personal. Nu cred că există vreunul dintre dumneavoastră (cu excepţia celui care ştie), care sa bage mâna în foc pentru nevinovăţia ei, după felul în care s-a purtat, din momentul în care am arestat-o. Practic şi-a recunoscut vinovăţia, nu-i aşa? Eu însumi n-aş crede în nevinovăţia ei, dacă n-aş fi avut o experienţă personală… Mi-a sărit în ochi adevărul, când am văzut-o şi-am auzit-o… Pentru că, înţelegeţi dumneavoastră, am cunoscut o altă fată care a făcut exact acelaşi lucru, recunoscându-se vinovată când nu era… Iar Audrey Strange se uita la mine cu ochii celeilalte fete…

Trebuia să-mi fac datoria. Ştiam asta. Noi, ofiţerii de poliţie, acţionăm pe baza faptelor, nu pe ceea ce simţim sau gândim, însă pot să vă spun că, în momentele acelea, m-am rugat să se întâmple o minune… Pentru că numai o minune putea s-o ajute pe sărmana doamnă.

Ei bine, minunea s-a produs. S-a produs cu adevărat!

Domnul MacWhirter, aici de faţă, a răsturnat situaţia cu istorisirea lui.

Se opri.

— Domnule MacWhirter, vreţi să repetaţi ce mi-aţi spus mie?

MacWhirter se întoarse.

Vorbi în fraze scurte şi răspicate, convingătoare prin concizia lor. Povesti despre salvarea sa de la sinucidere din ianuarie trecut şi despre dorinţa de a revedea locul. Continuă:

— M-am dus acolo în noaptea de luni. Stăteam pierdut în gânduri. Cred că trebuie să fi fost în jur de ora unsprezece. M-am uitat înspre casa aceea… Gull’s Point, cum am aflat mai apoi că se cheamă.

Se opri şi apoi continuă:

— La o fereastră a casei se vedea o frânghie care atârna până în mare. Am văzut un bărbat căţărându-se pe acea frânghie…

O clipă le fu de ajuns ca sa priceapă, Mary Aldin strigă:

— Deci, a fost, totuşi, cineva din afară? Toată tragedia asta n-a avut nimic de-a face cu niciunul dintre noi. A fost un spărgător ordinar!

— Nu vă grăbiţi, spuse Battle. A fost cineva care venea de pe celălalt mal al râului, da, din moment ce l-a traversat înot. Dar cineva din casă îl aştepta cu o frânghie, prin urmare cineva din casă trebuie să fi fost implicat.

Continuă încet:

— Iar noi cunoaştem pe cineva care s-a aflat, în acea noapte, pe celălalt mal al râului… Cineva care n-a fost între zece treizeci şi unsprezece şi un sfert şi care putea traversa râul înot dus-întors. Cineva care putea avea un prieten pe malul ăsta. Adăugă:

— Ce ziceţi, domnule Latimer?

Ted strigă ascuţit:

— Dar eu nu ştiu să înot! Toată lumea ştie că nu ştiu să înot. Kay, spune-le ca nu ştiu să înot!

— Bineînţeles că Ted nu ştie să înoate! Spuse Kay.

— Aşa să fie? Întrebă blând Battle.

Se duse spre Ted, care se mişcă într-o parte… O mişcare stângace… Şi se auzi un plescăit.

— Vai de mine, rosti Battle foarte îngrijorat. Domnul Latimer a căzut peste bord.

Mâna sa apucă strâns braţul lui Nevile, care se pregătea să sară după Latimer.

— Nu, nu, domnule Strange. Nu e nevoie să vă udaţi. Doi oameni de-ai mei sunt gata să intervină… Dacă e cazul. Se uită peste bord. E foarte adevărat, spuse el cu interes. Nu ştie să înoate. E în regulă. L-au scos. Îmi voi cere îndată scuze, însă e singura cale de a fi sigur că un om nu ştie să înoate şi aceea e să-l arunci în apă şi să-l urmăreşti. Înţelegeţi, domnule Strange, îmi place să fiu cât mai exact. A trebuit să-l elimin pe domnul Latimer mai întâi. Domnul Royde are un braţ pe care aproape nu-l poate folosi, aşa că nici vorbă de căţărare pe frânghie.

Glasul său deveni învăluitor, moale, ca un tors de pisică:

— Aşa că aţi rămas dumneavoastră, nu-i aşa, domnule Strange? Un bun atlet, alpinist, înotător, şi tot tacâmul. Aţi plecat în perfectă regulă cu bacul pe malul celălalt la zece şi jumătate, dar nimeni nu poate jura că v-a văzut la Easterhead Bay Hotel, înainte de unsprezece şi un sfert, în ciuda spuselor dumneavoastră că până atunci l-aţi căutat pe domnul Latimer.

Nevile îşi smulse braţul, îşi aruncă pe spate capul şi începu să râdă.

— Insinuaţi că eu am trecut râul înot şi m-am căţărat pe o frânghie…

— Pe care o aveaţi gata pregătită, agăţată de fereastra dumneavoastră, spuse Battle.

— Am omorât-o pe lady Tressilian şi am înotat înapoi? De ce să fi făcut treaba asta? Şi cine a lăsat toate dovezile alea împotriva mea? Le-am lăsat eu? Împotriva mea?

— Exact, spuse Battle. Şi n-a fost deloc o idee rea.

— Şi de ce să fi vrut s-o omor pe Camilla Tressilian?

— N-aţi vrut, spuse Battle. Dar aţi vrut s-o duceţi la spânzurătoare pe femeia care v-a părăsit pentru un alt bărbat. Ştiţi, sunteţi un pic dezechilibrat mintal. Eraţi încă de copil… Apropo, m-am uitat peste cazul acela vechi cu arcul şi săgeata. Oricine vă aduce o insultă trebuie pedepsit… Şi moartea nu vi se pare o pedeapsă exagerată când e vorba să plătească. Moartea în sine nu era de ajuns pentru Audrey… Audrey a dumneavoastră pe care o iubeaţi… Oh, da, aţi iubit-o mult, înainte ca iubirea să se transforme în ură. A trebuit să vă gândiţi la un tip aparte de moarte, o moarte îndelung şi amănunţit elaborată. Iar când aţi conceput-o, faptul că necesita omorârea unei femei, care vă fusese ca şi o mamă, nu v-a deranjat câtuşi de puţin…

Nevile rosti foarte blând:

— Toate-s minciuni! Minciuni! Şi nu sunt nebun. Nu sunt nebun.

Battle spuse dispreţuitor:

— V-a lovit în punctul dureros, nu-i aşa, când a plecat şi v-a părăsit pentru un alt bărbat? V-a rănit vanitatea! Ea să vă lase pe dumneavoastră! Ce grozăvie!

V-aţi salvat mândria, trâmbiţând în lumea largă, că dumneavoastră aţi părăsit-o şi v-aţi însurat cu o fată care era îndrăgostită de dumneavoastră, numai ca să daţi credibilitate versiunii proprii. Însă, pe ascuns, plănuiaţi cum s-o pedepsiţi pe Audrey. Nu v-aţi putut gândi la ceva mai rău – decât s-o vedeţi spânzurată. O idee grozavă… Păcat că nu v-a dus mintea s-o puneţi în practică mai bine!

Umerii lui Nevile se mişcară… O mişcare ciudată, smucită.

Battle continuă:

— Ce copilărie, treaba cu crosa! Urmele acelea grosolane care vă indicau pe dumneavoastră! Audrey trebuie să fi ştiut că, în spatele tuturor acestora, vă aflaţi dumneavoastră. Trebuie că a râs în sinea ei. Credeaţi că eu nu vă bănuiesc! Voi, criminalii sunteţi nişte tipi ciudaţi! Atât de încrezuţi, plini de voi. Vă consideraţi mereu mai deştepţi

şi mai ingenioşi decât ceilalţi, când, de fapt, sunteţi doar nişte copii demni de milă…

Se auzi un geamăt ciudat venind de la Nevile.

— A fost o idee inteligentă… A fost. N-ai fi ghicit niciodată. Niciodată! Dacă n-ar fi fost băgăreţul ăsta obraznic, prostul ăsta de scoţian pompos. Am elaborat fiecare amănunt… Fiecare amănunt! N-a fost vina mea că a ieşit prost. Cum era să ştiu că Royde aflase adevărul despre Audrey şi Adrian? Audrey şi Adrian… Blestemata de Audrey… O să fie spânzurată… Trebuie s-o spânzuraţi… Vreau să moară cu frica în suflet… Să moară… Să moară… O urăsc. Vă spun că vreau să moară…

Nechezatul acela ascuţit se stinse. Nevile se lăsă să cadă moale şi începu să plângă domol.

— Oh, Doamne! Exclamă Mary Aldin. Era albă ca varul.

Battle rosti încet, blând:

— Îmi pare rău, dar trebuie să-l fac să vorbească. Avem acum o dovadă preţioasă.

Nevile continua să se tânguiască. Glasul său era ca al unui copil.

— Vreau să fie spânzurată. Vreau să fie neapărat spânzurată…

Mary Aldin se cutremură şi se întoarse spre Thomas Royde, care îi luă mâinile între ale sale.

II

— Eram înspăimântată continuu, spuse Audrey.

Se aflau pe terasă. Audrey stătea foarte aproape de superintendentul Battle. Acesta îşi reluase concediul şi venise la Gull’s Point ca prieten.

— Mereu înspăimântată… Tot timpul, repeta Audrey.

Battle dădu din cap.

— Am ştiut, din prima clipă când v-am văzut, că eraţi speriată de moarte. Şi aveaţi rezerva aceea, fără nuanţă, pe care o au doar cei care ascund în suflet o emoţie foarte puternică. Putea fi dragoste sau ură, dar, de fapt era frică, nu-i aşa?

Audrey confirmă din cap.

— A început să-mi fie frică de Nevile, la scurt timp, după ce ne-am căsătorit. Dar ceea ce era cumplit, era faptul că nu ştiam de ce. Am început să cred că eu sunt nebună.

— Nu dumneavoastră eraţi, spuse Battle.

— Când ne-am căsătorit, Nevile mi se părea extrem de sănătos şi normal… Era întotdeauna încântător de calm şi plăcut.

— Interesant, spuse Battle. Tot timpul a jucat rolul sportivului desăvârşit. Din cauza asta putea să-şi păstreze, atât de bine, calmul la tenis. Rolul de bun sportiv era mai important pentru el decât câştigarea unei partide. Dar asta, bineînţeles că l-a marcat; aşa se întâmplă, mereu, când joci acelaşi rol mult timp. Răul îl macină pe dinăuntru, pe ascuns.

— Pe ascuns, şopti Audrey înfiorându-se. Mereu pe ascuns. Nimic de care să fii sigur. Doar, câteodată, vreo vorbă sau vreo privire, dar şi atunci îmi spuneam că fusese doar închipuirea mea, că imaginaţia mea născocise acel… Ceva ciudat. Şi apoi, cum spuneam, m-am gândit că eu sunt cea ciudată. Şi a început să-mi fie din ce în ce mai frică… O frică ilogică, ce te îmbolnăveşte!

Mi-am spus că aveam să înnebunesc… Dar nu puteam face nimic. Aş fi dat orice să scap! Şi atunci a venit Adrian şi mi-a spus că mă iubea, şi m-am gândit că ar fi minunat să plec cu el, iar el a spus…

Se opri.

— Ştiţi ce s-a întâmplat? M-am dus să mă întâlnesc cu Adrian… N-a mai venit… A fost omorât… Am simţit că aici era mâna lui Nevile, nu ştiu de ce am simţit asta.

— Poate a fost, spuse Battle.

Audrey întoarse spre el o faţă surprinsă.

— Chiar credeţi?

— Nu vom şti niciodată. Accidentele de maşină pot fi provocate. Totuşi, n-o luaţi de bună, doamnă Strange. Se poate să fi fost dintr-o cauză naturală.

— Eram… Eram complet distrusă. M-am întors la parohie… În casa lui Adrian. Avuseserăm intenţia să-i scriem mamei lui, dar nu apucaserăm s-o facem, şi cum ea nu ştia nimic despre noi doi, m-am gândit să nu-i spun s-o îndurerez şi mai mult. Nevile a venit aproape imediat. Era foarte drăguţ… Şi. Amabil. Şi tot timpul cât am stat de vorbă cu el eram bolnavă de frică! Mi-a spus că nimeni nu ştia de Adrian, că puteam să divorţez de el, sub pretextul că mă alungase, şi că urma să se recăsătorească după aceea. I-am fost atât de recunoscătoare! Ştiam că o găsise pe Kay foarte atrăgătoare şi speram ca totul să se îndrepte şi să mă eliberez de obsesia mea. Încă mai credeam că eu eram de vină.

Însă nu puteam să scap de asta… Niciodată nu am simţit că am scăpat cu adevărat. Pe urmă, l-am întâlnit, într-o zi, pe Nevile în Hyde Park şi mi-a explicat că vroia aşa de mult ca eu şi Kay să fim prietene şi mi-a propus să ne întâlnim cu toţii aici, în septembrie. Cum puteam să-l refuz? După cât de drăguţ se purtase?

— Vrei să intri în iatacul meu?”, spuse păianjenul muştei, remarcă superintendentul Battle.

Audrey se înfiora.

— Da, exact aşa…

— În privinţa asta a fost foarte deştept. A susţinut, atât de zgomotos, în faţa tuturor, ca fusese ideea lui, încât toată lumea a rămas cu impresia că nu fusese.

Audrey spuse:

— Apoi am venit aici… Şi a fost un fel de coşmar. Ştiam că urma să se întâmple ceva îngrozitor… Ştiam că Nevile avea de gând să-l provoace… Şi că era îndreptat împotriva mea. Dar nu ştiam ce anume. Cred că aproape chiar mi-am ieşit din minţi! Eram paralizată de frică… ca atunci când visezi că eşti pe punctul de a păţi ceva şi nu te poţi mişca…

— Întotdeauna m-am gândit că mi-ar plăcea să văd un şarpe hipnotizând o pasăre, astfel încât să nu mai poată zbura… Dar acum nu cred ca aş mai vrea.

Audrey continuă:

— Chiar şi atunci când lady Tressilian a fost omorâtă, nu mi-am dat seama ce înseamnă asta. Eram zăpăcită. Nici măcar nu l-am bănuit pe Nevile. Ştiam că nu-i pasă de bani… Era absurd să cred că o omorâse doar ca să moştenească cincizeci de mii de lire.

Mă tot gândeam la domnul Treves şi la povestea pe care ne-o spusese în seara aceea. Nici chiar atunci n-am făcut nici o legătură cu Nevile. Treves menţionase ceva despre o anumită particularitate fizică după care l-ar fi putut recunoaşte pe copilul de atunci, de demult Eu am o cicatrice pe ureche, dar nu cred că ceilalţi au vreun semn ce se poate observa.

Battle spuse:

— Domnişoara Aldin are în păr o şuviţă albă. Thomas Royde are un braţ ţeapăn care s-ar putea să nu se datoreze unui cutremur. Domnul Ted Latimer are o ţeastă destul de ciudată. Iar Nevile Strange… Se opri.

— Dar Nevile nu are nici un semn particular!

— Ba da, are. Degetul mic de la mâna stângă e mai scurt decât cel de la mâna dreaptă. Asta e ceva foarte neobişnuit, doamnă Strange… cu adevărat neobişnuit.

— Deci, asta era?

— Asta.

— Şi Nevile a atârnat plăcuţa aceea de lift?

— Da. S-a strecurat până acolo şi s-a întors, în timp ce Royde şi Latimer îl serveau pe bătrân cu băuturi. Inteligent şi simplu… Mă îndoiesc că am putea dovedi vreodată că aceea a fost o crimă.

Audrey se înfiora iar.

— Hai, hai, o alină Battle. Totul s-a terminat. Spuneţi mai departe.

— Sunteţi foarte abil… N-am mai vorbit atât de ani de zile!

— Nu! Aici a fost greşeala. Când v-aţi dat seama, prima oară, care era jocul lui Nevile?

— Nu ştiu precis. Mi-a venit în cap dintr-o dată. El era singurul absolvit de bănuieli, pe când noi, ceilalţi, nu. Şi apoi, brusc, l-am văzut uitându-se la mine… Parcă mă sorbea din priviri. Atunci am ştiut! De-asta…

Se opri brusc.

— De-asta ce?

Audrey spuse încetişor:

— De asta m-am gândit că cel mai bine era să… Dispar rapid.

Battle scutură din cap.

— Să nu te dai bătut niciodată! Asta e deviza mea.

— Oh, aveţi mare dreptate. Dar nu ştiţi ce înseamnă să trăieşti, atâta timp, cu frica în suflet. Te paralizează… Nu poţi gândi… Nu poţi discerne… Doar stai şi aştepţi să se întâmple ceva îngrozitor. Şi, apoi, când acel ceva se întâmplă… Zâmbi pe neaşteptate, rămâi surprins ce uşurare! Nu mai aştepţi şi nu-ţi mai e frică… A venit. Presupun că o să mă credeţi nebună de-a binelea, dacă am să vă spun, că, atunci când aţi venit să mă arestaţi pentru crimă, nu mi-a păsat deloc. Nevile îşi dusese la îndeplinire planul şi totul se terminase. M-am simţit atât de în siguranţă când am plecat cu inspectorul Leach.

— În parte, asta am şi făcut, spuse Battle. Vroiam să vă îndepărtez de nebun, în plus, dacă vroiam să-l demasc, trebuia să mă bazez pe şocul reacţiei. Îşi văzuse planul încununat de succes, aşa credea el… Astfel că lovitura urma să fie cu atât mai mare.

Audrey spuse cu glas coborât:

— Dacă nu i-ar fi cedat nervii şi nu s-ar fi demascat singur, ar fi existat vreo altă dovadă?

— Nu prea multe. Era povestea lui MacWhirter cu un bărbat căţărându-se pe o frânghie la lumina lunii. Şi mai exista şi frânghia însăşi, care îi confirma spusele, făcută colac şi pusă în debara, păstrând încă urme de umezeală. Ştiţi că, în noaptea aia, a plouat.

Se opri şi se uită lung la Audrey, de parcă ar fi aşteptat să audă ceva de la ea.

Cum ea arăta doar interesată, continuă:

— Şi mai exista costumul în dungi. Şi-l scosese, pe întuneric, pe partea stâncoasă a malului de la Easterhead Bay, şi-l ascunsese într-o crăpătură în stâncă. Din întâmplare l-a pus peste resturile unui peşte în descompunere, adus de flux pe mal. Asta i-a lăsat o pată pe umăr… Pată care mirosea. Am aflat că în hotel se vorbea că instalaţia de canalizare era defectă. Chiar Nevile a răspândit zvonul ăsta. Îşi pusese fulgarinul peste costum, dar mirosul era persistent. Mai târziu l-a pus în bătaia vântului, să se aerisească, apoi l-a dus la curăţătorie şi, ca prostul, nu şi-a dat adevăratul nume. A dat un nume la întâmplare, de fapt, unul pe care-l văzuse în registrul hotelului. Aşa s-a prins prietenul dumneavoastră de toată treaba, şi, fiind un tip isteţ, a făcut imediat legătura cu bărbatul pe care-l văzuse căţărându-se pe frânghie. Se poate să calci pe un peşte putrezit, dar nu-ţi pui umărul pe el, decât doar dacă ţi-ai scos hainele ca să faci o baie noaptea, în mare, însă nimeni nu se scaldă în mare de plăcere într-o noapte umedă de septembrie. Aşa a pus lucrurile cap la cap. Un tip foarte inspirat, domnul MacWhirter!

— Mai mult decât inspirat, spuse Audrey.

— Mm, da, poate. Aţi vrea să ştiţi mai multe despre el? Pot să vă spun câte ceva din povestea vieţii lui.

Când termină, Audrey spuse:

— Îi datorez enorm… Şi lui, şi dumneavoastră.

— Nu-mi datoraţi prea mult. Dacă n-aş fi fost prost, aş fi înţeles treaba cu clopoţelul.

— Clopoţelul? Ce clopoţel?

— Clopoţelul din camera lui lady Tressilian. Mereu am simţit că ceva nu e în regulă cu clopoţelul ăla. Aproape că mă prinsesem care era treaba, când am coborât scările de

la ultimul etaj şi am văzut băţul ăla cu cârlig, cu care se deschide fereastra de sus.

În povestea asta cu clopoţelul a constat întregul alibi al lui Nevile Strange, înţelegeţi? Lady Tressilian nu-şi amintea de ce sunase… Şi era normal să nu-şi amintească, pentru că nu sunase! Nevile a tras de firele clopoţelului de pe tavanul culoarului, folosindu-se de băţul ala lung.

Barrett a coborât şi l-a văzut pe Nevile Strange ieşind din casă, iar pe lady Tressilian a găsit-o bine-mersi. Toată afacerea cu servitoarea era dubioasă. Ce rost s-o droghezi pentru o crimă care urma să fie comisă înainte de miezul nopţii? Mai mult ca sigur că, până la ora aceea, n-ar fi fost complet inconştientă. Dar asta indică faptul că crima a fost comisă de cineva din interiorul casei şi îi permite lui Nevile să joace, scurt timp, rolul primului suspect… Apoi Barrett vorbeşte şi Nevile iese atât de curat încât nimeni nu mai cercetează, foarte riguros, la ce oră exact a ajuns la hotel. Ştim că nu s-a întors nici cu bacul şi nici cu vreo barcă închiriată. A rămas singura posibilitate: înotul. E un bun înotător, dar chiar şi aşa timpul trebuie să fi fost scurt. Urcă pe frânghia pe care o lăsase agăţată de fereastra lui şi intră în cameră, unde lasă o baltă de apă, după cum am văzut (fără însă să înţelegem figura, îmi pare rău că trebuie să o recunosc). Apoi îşi pune haina albastră şi pantalonii, se îndreaptă spre camera lui lady Tressilian – nu intrăm în detalii (nu i-a luat mai mult de două minute, îşi fixase măciulia de oţel de mai înainte), apoi se întoarce în camera lui, îşi scoate hainele, coboară pe frânghie şi înoată înapoi spre Easterhead.

— Credeţi că Kay a avut vreun amestec?

— Aş paria că era pe jumătate drogată. Mi s-a spus că, încă din timpul cinei, căsca. În plus, el avusese grijă să provoace o ceartă între ei, astfel ca ea să se încuie în cameră şi să nu-i stea în drum.

— Încerc să-mi amintesc dacă am observat că mânerul rotund, bila, era luat de la galerie. Nu cred că am observat.

Când l-a pus la loc?

— Dimineaţa următoare, când s-a stârnit harababura. Odată întors cu maşina lui Ted Latimer, avusese toată noaptea la dispoziţie să-şi înlăture urmele şi să aranjeze lucrurile, să lipească racheta de tenis, etc. Apropo, a lovit-o pe bătrână cu backhand-ul, sa ştiţi. De asta crima părea făptuită de un stângaci. Lovitura de backhand a fost întotdeauna punctul forte al lui Nevile Strange!

— Nu… Nu… Audrey ridică mâinile. Nu mai suport.

Battle îi zâmbi.

— În orice caz v-a făcut să vă descărcaţi. Doamnă Strange îmi pot lua îngăduinţa să vă dau un sfat?

— Da, vă rog.

— Aţi trăit opt ani cu un criminal maniac… Asta ar fi zdruncinat nervii oricărei femei. Dar acum trebuie să vă lepădaţi de toate astea, doamnă Strange. Nu mai aveţi de ce să vă temeţi… Trebuie să înţelegeţi asta.

Audrey zâmbi la rândul ei. De pe chip îi dispăruse expresia îngheţată; era o faţă dulce, cam timidă, dar încrezătoare, cu ochii larg depărtaţi, plini de recunoştinţă.

Ezitând uşor, spuse:

— Ne-aţi spus că a existat o fată… O fată care a procedat la fel ca mine…

Battle dădu uşurel din cap.

— Propria mea fiică, spuse el. Aşa că vedeţi, miracolul acela trebuia să se întâmple. Lucrurile astea ne sunt date ca să învăţăm din ele!

III

Angus MacWhirter împacheta.

Aşeză cu grijă trei cămăşi în geamantan, apoi costumul acela bleumarin pe care îşi amintise să-l scoată de la curăţătorie. Două costume lăsate de doi MacWhirter fuseseră prea mult pentru fata de serviciu.

Se auzi un ciocănit şi strigă: „Intră!”

Audrey Strange păşi înăuntru.

— Am venit să vă mulţumesc… Vă faceţi bagajele?

— Da. Plec la noapte de aici, iar, poimâine, iau vaporul.
— Spre America de Sud?
— Spre Chile.
— Vă fac eu bagajele.
El protestă, dar Audrey învinse. O urmări cum împachetează conştiincios şi metodic.
— Gata, spuse ea când termină.
— Aţi împachetat foarte bine.
Urmă un moment de tăcere, după care Audrey spuse:
— Mi-aţi salvat viaţa. Dacă nu s-ar fi întâmplat să vedeţi ceea ce aţi văzut… Se opri brusc, apoi continuă: în noaptea aceea când… M-aţi oprit să mă arunc de pe stâncă, şi… Mi-aţi spus: „Du-te acasă, voi avea grijă să nu fii spânzurată”… În noaptea aceea v-aţi dat seama că deţineţi o probă importantă?
— Nu chiar, spuse MacWhirter. A trebuit să chibzuiesc.
— Atunci cum aţi putut spune… Ce aţi spus?
MacWhirter se simţea întotdeauna stresat, când trebuia să explice extrema simplitate a gândurilor sale.
— Am vrut să spun că… Că intenţionam să previn să fiţi spânzurată.
Obrajii lui Audrey se colorară.
— Chiar dacă aş fi fost vinovată?
— Asta n-ar fi schimbat nimic.
— Deci, aţi crezut că eu am făcut-o?
— N-am stat să dezbat problema. Eram înclinat să cred că eraţi nevinovată, dar asta n-ar fi schimbat cursul acţiunii mele.
— Şi apoi v-aţi amintit de bărbatul care se căţăra pe frânghie?
MacWhirter rămase tăcut câteva clipe, apoi îşi drese glasul.
— Cred că e mai bine să ştiţi. De fapt, n-am văzut nici un bărbat căţărându-se pe o frânghie… N-aş fi avut cum să văd, căci eu am fost sus, pe Stark Head, duminică noaptea, nu luni. Am dedus ce trebuie să se fi întâmplat din treaba cu

costumul şi presupunerea mi-a fost confirmată de găsirea frânghiei umede din debara.

Din roşii, obrajii lui Audrey deveniră albi. Rosti cu îndoială:

— Toată povestea dumneavoastră a fost o minciună?

— Deducţiile n-ar fi avut nici o greutate în faţa poliţiei. A trebuit să spun că am văzut ce s-a întâmplat.

— Dar… S-ar fi putut să trebuiască să juraţi pentru asta la procesul meu.

— Da.

— Aţi fi jurat?

— Da.

Audrey strigă, nevenindu-i să creadă:

— Dumneavoastră… Tocmai dumneavoastră, care v-aţi pierdut slujba şi aţi ajuns să vă aruncaţi în prăpastie pentru că nu aţi vrut să falsificaţi adevărul!

— Am un mare respect pentru adevăr. Însă am descoperit că există lucruri care contează mai mult.

— Ca de pildă?

— Dumneavoastră.

Audrey îşi plecă ochii. MacWhirter îşi drese glasul, stânjenit.

— Nu aveţi de ce să vă simţiţi obligată sau recunoscătoare. De azi înainte nu veţi mai auzi de mine. Poliţia a obţinut mărturisirea lui Strange şi nu mai e nevoie de depoziţia mea. În tot cazul, am auzit că se simte atât de rău încât s-ar putea să nu mai trăiască până la proces.

— Mă bucur pentru asta, spuse Audrey.

— L-aţi iubit vreodată?

— Am iubit bărbatul care credeam că era.

MacWhirter dădu din cap.

— Poate toţi am simţit în felul acesta. Se opri, apoi continuă: Totul s-a sfârşit cu bine. Superintendentul Battle s-a bazat pe povestea mea şi a acţionat în consecinţă, făcându-l pe criminal să se demaşte…

Audrey îl întrerupse:

— S-a bazat pe povestea dumneavoastră, da. Însă nu cred că aţi reuşit să-l prostiţi. A închis ochii cu bună ştiinţă.

— De ce spuneţi asta?

— Când a vorbit cu mine a precizat că a fost un noroc că aţi văzut ce aţi văzut la lumina lunii, apoi a adăugat ceva… După una sau două fraze… Ceva despre faptul că a fost noaptea ploioasă.

MacWhirter rămase surprins.

— Adevărat. Mă îndoiesc că luni noaptea aş fi putut vedea ceva.

— Nu mai contează, spuse Audrey. Ştia că ceea ce pretindeaţi că aţi văzut, se şi întâmplase în realitate. Dar asta explică de ce l-a forţat pe Nevile să se demaşte. L-a suspectat pe Nevile de îndată ce Thomas i-a spus despre mine şi Adrian. Cunoştea motivul crimei, dar îl atribuise greşit altei persoane. Tot ce îi trebuia era o mărturie pe care s-o folosească împotriva lui Nevile. S-a rugat, după cum spunea, să se întâmple o minune… Iar dumneavoastră aţi fost răspunsul la rugăciunea lui.

— E ciudat din partea lui să spună asta, rosti sec MacWhirter.

— Aşa că, vedeţi, sunteţi o minune. Minunea mea deosebită.

MacWhirter spuse repezit:

— N-aş vrea să vă simţiţi obligată faţă de mine. Eu sunt pe punctul de a dispare din viaţa dumneavoastră…

— Trebuie? Întrebă Audrey.

O privi lung. Culoarea îi revenise, înroşindu-i urechile şi tâmplele ei delicate. Audrey spuse direct, cald:

— Nu vrei să mă iei cu tine?

— Nu ştii ce vorbeşti!

— Ba da, ştiu. Ceea ce fac acum e foarte dificil… Dar pentru mine contează mai mult ca viaţa sau moartea. Ştiu că timpul este foarte scurt. Apropo, ţin la convenienţe, aşa că aş vrea să fim căsătoriţi, înainte de a pleca!

— Fireşte, spuse MacWhirter, adânc şocat. Să nu-ţi imaginezi că aş fi sugerat altceva.

— Sunt convinsă, spuse Audrey.

MacWhirter adăugă:

— Eu nu sunt genul tău. Cred că te vei mărita cu tipul ăla liniştit, care te iubeşte de atât de mult timp.

— Thomas? Dragul, credinciosul Thomas! El e atât de corect! El i-a rămas credincios imaginii fetei, pe care a iubit-o cu mulţi ani în urmă. Dar persoana la care ţine cu adevărat e Mary Aldin, deşi încă nu-şi dă seama de asta.

MacWhirter făcu un pas spre ea. Rosti serios:

— Crezi în ceea ce spui?

— Da… Vreau să fiu toată viaţa cu tine, să nu te părăsesc niciodată. Dacă pleci, n-am să mai găsesc pe cineva ca tine şi am să-mi duc restul zilelor în singurătate.

MacWhirter oftă. Îşi scoase portofelul şi-i examina conţinutul, îngână:

— O autorizaţie specială costă scump. Primul lucru pe care va trebui să-l fac mâine, e să mă duc la bancă.

— Ţi-aş putea împrumuta nişte bani, murmura Audrey.

— Nici să n-aud. Dacă mă însor, eu plătesc actele. Ai înţeles?

— Nu e nevoie să fii atât de aspru, rosti moale Audrey.

MacWhirter veni spre ea şi rosti blând:

— Ultima dată, când te-am ţinut în braţe, erai ca o pasăre care se zbătea să scape. Acum n-ai să-mi mai scapi…

— Niciodată n-am să vreau să scap.

SFÂRŞIT

* K. C. = consilier al Coroanei

* Perioada (1810-1820) în care George, prinţ de Wales, a fost regent; stil în arhitectură, modă etc. Din această

vreme.

* Catolic din Yorkshire (1570-1606), care, împreună cu Catesby şi alţi conspiratori, au plănuit să distrugă Parlamentul la 5 noiembrie 1605 (Gunpowder Plot); a fost arestat pe 4 nov. Şi spânzurat; Guy Fawkes’day, 5 nov., se celebrează cu focuri de artificii şi arderea efigiei sale.